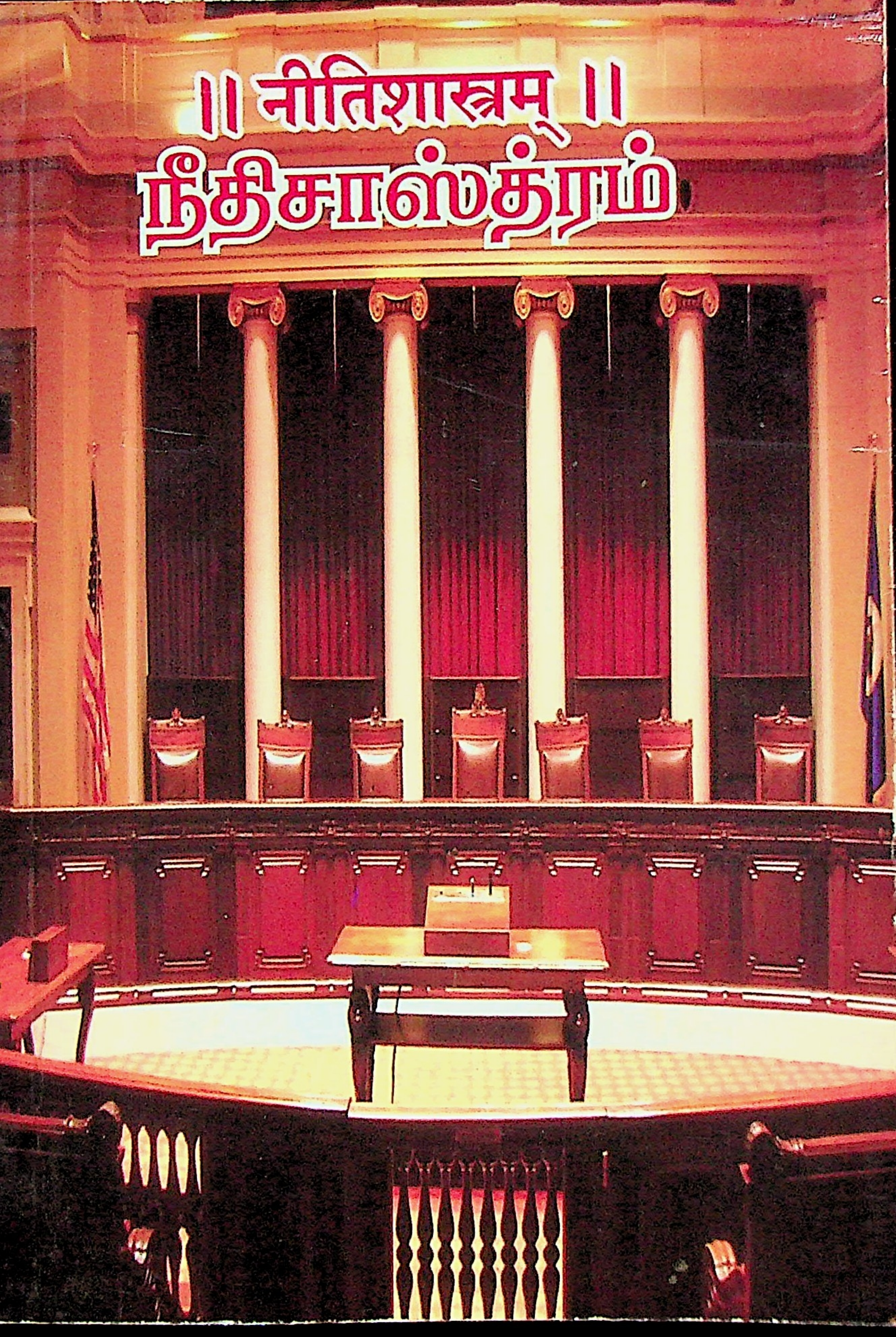
॥ नीतिशास्त्रम् ॥

நீதிசாஸ்த்ரம்

தஞ்சாவூர் சரசுவதி மகால் வெளியீட்டு எண். 538

।। श्रीः ।।

।। श्रीमद्विखनसमहागुरवे नमः ।।

।। नीतिशास्त्रम् ।।

।। द्राविडटीकोपेतम् ।।

நீதிசாஸ்த்ரம்

(சம்ஸ்க்ருத மூலம் தமிழ் வரிவடிவிலும்
மற்றும் உரையுடனும்)

பதிப்பாசிரியர்:

ஸ்ரீவைகானஸ பகவத் சாஸ்த்ர ப்ரவீண,
ஸ்ரீவைகானஸ ஆகம விசாரத, ந்யாய சிரோமணி
முனைவர் **எஸ்.சுதர்ஷன்,** எம்.ஏ.,பி.லிட்.எம்.எல்.ஐ.எஸ்.பி.எச்.டி.,
நூலகர் II
சரசுவதி மகால் நூலகம், தஞ்சாவூர்.

தஞ்சாவூர் மகாராஜா சரபோஜியின்

சரசுவதி மகால் நூலகம்

மற்றும் ஆய்வு மையம்

தஞ்சாவூர்.

2016] [விலை ரூ. **130.00**

நூற்பதிப்பு விளக்கக் குறிப்பு

நூற்பெயர்	: நீதி சாஸ்த்ரம்
பதிப்பாசிரியர்	: முனைவர் எஸ். சுதர்ஷன் M.A.,B.Lit.,M.L.I.S.Ph.D.,
வெளியிடுபவர்	: இயக்குநர், சரசுவதி மகால் நூலகம்,தஞ்சாவூர்
வெளியிட்டு எண்	: 538
ISBN	**: 978-81-921829-3-3**
மொழி	: சம்ஸ்க்ருதம், தமிழ்
பதிப்பு	: இரண்டாம் பதிப்பு
வெளியீட்டு நாள்	: 2016
தாள்	: TNPL. 18.6 கி.கி.
நூல் அளவு	: 21 x 14 செ.மீ.
பக்கங்கள்	: 124
படிகள்	: 500
எழுத்து	: 12 புள்ளி
அச்சிட்டோர்	: ஒளியச்சு மற்றும் ஒளியச்சுக்கோப்பு சரசுவதி மகால் நூலகம்
புத்தகக்கட்டு	: மெலிந்த அட்டை
பொருள்	: நீதி நூல்
விலை	: ரூ. 130.00

வெளியீட்டாளர் முகவுரை

உலகக் கலைகளின் கருவூலமாகத் திகழும் தமிழகத்தில் அறிவுப்பெட்டகமாக விளங்கும் தஞ்சை சரசுவதி மகால் நூலகத்தில் பல மொழிகளில் இலக்கிய இலக்கண சுவடிகள் உள்ளன. அவற்றுள் நீதி இலக்கியங்களும் ஒன்றாகும். நீதியை எடுத்துரைக்கும் திருக்குறள், நாலடியார், நன்மொழி போன்று சமஸ்க்ருதத்தில் நீதி சதகம், சாணக்கிய நீதி சமுச்சயம் போன்ற நூல்கள் இருக்கின்றன. இதன் வரிசையில் **நீதி சாஸ்த்ரம்** என்னும் இந்நூல் தற்போது இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிடப்படுகின்றது.

தனிமனிதனின் ஒழுக்கத்திற்கு நமது முன்னோர்கள் முக்கியத்துவமளித்து அவர்களின் சிந்தனை, செயல்பாடு இரண்டும் ஒழுங்காக அமைவதற்காக கூறப்பட்ட அறிவுரைகளே பின்னர் நீதி நூல்களாக மலர்ந்தன எனில் மிகையாகாது.

மனதிலுள்ள தீய எண்ணங்களை நீக்கி நல்ல எண்ணங்களைக் கடைபிடித்து அதன் வழியே செல்பவனின் செயல்கள் அனைத்தும் பிறருக்கும் தனக்கும் நன்மையைச் செய்கின்றனவாகவே இருக்கும். வாய்மையாற் பொய்யா மனத்தினான் மாசற்ற தூய்மையானீச னருள் என்பதாக ஔவைக் குறள் கூறுகிறது. ஆத்ம ஞானிகள், பெரிய குருவாக விளங்குபவர்கள், உயர்ந்தோர், தேவர்கள் ஆகிய இவர்களை பூஜிப்பதும், முடிந்த அளவு மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வதும், சுத்தமாய் இருப்பதும் ஆகிய இவை அனைத்தும் உடலின் உத்தமமான தர்மம் என பகவத்கீதை எடுத்தியம்புகிறது.

நமது சான்றோர்களின் பொன்மொழி போன்று திகழும் நீதி சாஸ்த்ரம் என்னும் இந்நூலை அனைவரும் படித்து பயன்பெறுமாறு சம்ஸ்கிருதத்தோடு மூல நூலை தமிழ் வரிவடிவத்திலும், அதன் பொருளை தமிழ் மொழியில் தந்து பதிப்பித்துள்ள நமது நூலக நூலகர் நிலை-2 முனைவர் சுதர்ஷன் அவர்களுக்கு என் பாராட்டுகள்.

இந்நூல் வெளிவரத் தேவையான நிதியுதவி நல்கிய அரசுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்நூல் நன்கு வெளிவர ஆவன செய்துள்ள சரசுவதி மகால் நூலக நிருவாக அலுவலர் திருமதி அ. பூங்கோதை, M.A., அவர்களுக்கும், நூலகர் முனைவர் எஸ். சுதர்ஷன். M.A.,B.Lit.,M.L.I.S.Ph.D., அவர்களுக்கும் மற்றும் நூலகப் பணியாளர்களுக்கும் எனது பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்நூல் நீதி நூல்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்வோருக்கும், இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் பெரிதும் பயனளிக்கும்.

தஞ்சாவூர்
21.02.2016

டாக்டர் என். சுப்பையன், இ.ஆ.ப.,
மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர் மற்றும் இயக்குநர்,
சரசுவதி மகால் நூலகம்.

ஶ்ரீமத்விகனஸமஹாகுரவே நம:

முகவுரை

அகண்ட மண்டலாகாரம் வ்யாப்தம்யேனசராசரம் ।
தத்பதம் தர்சிதம் யேன தஸ்மைஶ்ரீ குரவே நம: ।।
வேதாகமவரிஷ்டாய ப்ரஸ்துதக்ராமவாஸினே ।
தயாகுணவிசிஷ்டாய குருவர்யாயதே நம: ।।

நம் இந்தியத்திருநாடு மேலைநாடுகளைக் காட்டிலும் தலைசிறந்து விளங்குவதற்கு முக்கிய காரணம் நமது ஒழுக்கமேயாகும். நமது முன்னோர்கள் இந்திய மொழிகள்அனைத்திலும் நீதிக்கருத்துக்களைஅறம்,, பொருள், இன்பம் என்ற முப்பாலாக நமக்குத் தந்தனர். இவை உரைநடை வடிவிலும் பாட்டு (ஸ்லோக) வடிவிலும், இரண்டும் சேர்ந்தும் அமைந்திருந்தன.

அரிது அரிது மானிடராய்ப் பிறத்தல் அரிது என்ற ஔவை மூதாட்டியின் வாக்குப்படி இவ்வுலகில் அருமையானமானிடப் பிறவிபெற்ற நாம் கடவுளால் நமக்கு அளிக்கப்பெற்ற "விவேகம்" என்ற பகுத்தறிவை கல்விக்கேள்விகளினால் அவசியம் பயன்படுமாறு செய்ய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நமது பிறவிப்பயன் இன்னது என்பது நமக்கு விளங்கும். அவ்வாறில்லாமல் பசு, பறவை முதலிய ஜந்துக்களைப்போன்று அவிவேகிகளாக இருந்து கொண்டு உண்ணுவதும் உறங்குவதுமாகக் காலங் கழிப்போமானால் நமது வாழ்நாளை வீண்நாளாகச் செய்து பிறவிப்பயனைப் பாழாக்கினவர்களாவோம். "எண்ணரிய பிறவிதனின்

மானிடப் பிறவிதான் யாதினும் அரிதரிதுகாண்." இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ. எது வருமோ அறிகிலேன். மெய்ஞ்ஞான சுகநிஷ்டை சேராமலே சோற்றுத்துருத்தியை சதமெனவும் உண்டுண்டு தூங்க வைத்தவர் யார் கொலோ" என்பார் தாயுமானவர். அதுபோல இப்பிறவியில் மெய்யுணர்வினை விளங்கச் செய்வதற்குக் காரணமான இவ்வுடலை ஈந்த கடவுளிடம் நன்றியுடன் நம்முள் இருக்கும் ஆத்மாவைக் காணும் முயற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும் ஆத்மாவின் நன்மையைத் தேடுகிறவனும் தேடாதவனும் முறையே தனக்குத்தானே நண்பனாகவும், எதிரியாகவும் இருக்கிறான் என்று பகவத்கீதை கூறுகிறது. இக்கருத்தினையே உடம்பினைப்பெற்ற பயனாவதெல்லாம் "உடம்பினில் உத்தமனைக் காண்" என்ற ஔவைப் பாடலும் வலியுறுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. உடலினுள் உத்தமனைக் காண்பதற்கு தருமம், பொருள், காமம், வீடென நான்கும் உருவத்தாலாய பயன்" என்ற ஔவையின் மற்றொரு பாடல்வரி வழிகாட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. இந்த நான்கையும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம்" என்பர்.

அறம் (தர்மம்)

நமது ஆத்மாவை தாழவிடாமல் தூக்கி வைத்திருப்பது எதுவோ அதுதான் தர்மம். தர்மம் என்ற ஸம்ஸ்க்ருதச் சொல்லுக்கு தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறது என்பது பொருள். அது மனம், வாக்கு, காயம் என்ற திருகான(ஸாதன)ங்களிலும் தூய்மையுற்றிருக்கும் நிலையினால்தான் ஸித்தியைப் பெறத்தக்கதாகும். வாக்கு, சரீரம் ஆகிய இரண்டிலும் ஒருவன் சுத்தனாக இருக்க வேண்டுமானால் அவன் முதலில் மனதைச் சுத்தமாக

வைத்துக்கொள்ள முயற்சி செய்யவேண்டும். அந்த முயற்சியில் தேர்ச்சி பெற்றவன்தான் தர்மத்தில் சித்தி பெற்றவனாவான். "மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்து" என்று திருவள்ளுவப்பெருந்தகைக் கூறுகிறா்.

மனதிலுள்ள தீய எண்ணங்களை நீக்கி நல்ல எண்ணங்களைக் கடைபிடித்து அதன் வழியே செல்பவனின் செயல்கள் அனைத்தும் பிறருக்கும் தனக்கும் நன்மையைச் செய்கின்றனவாகவே இருக்கும். அவனது கருத்தினாலும் வார்த்தையினாலும் செய்கை யினாலும் எம்பெருமான் சந்தோஷமடைகிறார். "வாய்மையாற் பொய்யா மனத்தினான் மாசற்ற தூய்மையானீச னருள்" என்பதாக ஔவைக் குறள் கூறுகிறது.

அறம் என்பது - "எவன் பிறரை நிந்தியாமலும், கோள், பொய், பிறர் துன்புறும் பேச்சு இவற்றைச் சொல்லாமலும் அன்னியரின் தாரம், தனம் முதலியவற்றில் ஆசைப்படாமலும், பிறரைத் துன்புறுத்தாமலும் இருந்து கொண்டு, காமம், கோபம், லோபம், மோகம், மதம், மாத்ஸர்யம் என்ற உட்பகைவர்களால் கெடுக்கப்படாத மனதுடையவனும் தன்னையும் தன் புத்திரனையும் போன்று எல்லாப் பிராணிகளையும் நினைத்து அவைகளுக்கு நன்மையைச் செய்கிறவனும், தத்தமக்குரிய தர்மங்களை முறைப்படி அனுஷ்டிப்பதே ஆகும். மேற்கூறிய நல்ல செயல்களில் ஒருவன் மனதிற்கு விசேஷமான பழக்கம் உண்டாக வேண்டுமானால் அவன் முதலில் எல்லா பிராணிகளிடமும் சமமாய் அன்புற்றிருத்தல் வேண்டும். ஈசனெனக்கருதி எல்லா

உயிர்களையும் நேசத்தால் நீ நினைத்துக்கொள்" என்பது ஔவை வாக்கு.

மனம் தெளிவாக இருத்தல், நல்ல எண்ணங்களுடன் கூடியிருத்தல், பல இடங்களில் செல்லாமல் அடங்கி இருத்தல், பிறருடன் பேசும்பொழுது கபடம் இல்லாமல் இருத்தல் ஆகிய இவைகள் மனதின் உத்தமமான தர்மமாகும். மற்றவர்களுக்கு வருத்தத்தை உண்டுபண்ணாமல், பிரியமானதும், நன்மையானதும், உண்மையானதுமான வார்த்தையைப் பேசுதல், வேதசாஸ்த்ரங்களை அப்யாசம் செய்தல், மந்திரங்களை ஜபித்தல் இவை வாக்கின் உத்தமமான தர்மமாகும். ஆத்ம ஞானிகள், பெரிய குருவாக விளங்குபவர்கள், உயர்ந்தோர், தேவர்கள் ஆகிய இவர்களை பூஜிப்பதும், கெட்ட பழக்கங்களை மேற்கொள்ளாமல் இருப்பதும், மற்றவர்களுக்கு தொந்தரவு செய்யாமலிருப்பதும், முடிந்த அளவு மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வதும், சுத்தமாய் இருப்பதும் ஆகிய இவை அனைத்தும் உடலின் உத்தமமான தர்மம் என பகவத்கீதை எடுத்தியம்புகிறது.

பிறர் எதை நினைப்பதனாலும், எதைச் சொல்வதனாலும் நமக்கு சந்தோஷம் உண்டாகிறதோ அதையே நாம் பிறர் பொருட்டு நினைத்தலும், சொல்லலும், செய்தலும் வேண்டும். அதுவே அறமாகும். பிறர் எதை நினைப்பதனாலும், சொல்வதனாலும், செய்வதனாலும் நமக்கு வருத்தம் உண்டாகிறதோ அதை நாம் பிறருக்கு செய்யக்கூடாது. பிறர் உனக்கு எதைச் செய்யத்தகுந்தது. என்று விரும்புகிறாயோ அதையே நீ பிறருக்குச் செய்யவேண்டும். இவ்வாறு முன்சொன்ன தர்மத்தை

உள்ளபடி உணர்ந்து அதன்படி ஒழுகுகின்றவர்களுக்கு கடைசி புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷம் என்னும் பிறவாநிலை அல்லது வீடுபேறு நிச்சயம் கிடைக்கும். மாசற்ற கொள்கை மனத்திலடைந்தக்கால் ஈசனைக் காட்டும் என்பது ஔவை மூதாட்டியின் மொழியாகும்.

பொருள்

"அர்த்தம்" என்பது கல்வி, செல்வம், பத்தினி, புத்திரன், மித்திரன் ஆகியவற்றின் நிறைவாகும். இவை நல்வழிபற்றி வந்ததாயின்தர்மத்திற்கும், காமத்திற்கும் சாதகமாக இருந்து பிறவிப்பயனைக் கொடுக்கும். இல்லாவிடில் கெடுதலாக அமையும். அறனீனும் இன்பமுமீனும் திறனறிந்து தீதின்றி வந்தபொருள் என்பது திருவள்ளுவர் வாக்கு.

காமம் / இன்பம்

காமம் என்ற ஸம்ஸ்க்ருதச் சொல்லுக்கு பிராணிகளால் மிகப் பிரியமாய் விரும்பப்படுவது என்பது பொருளாகும். அது நிலையில்லாத ஆனந்த ரூபமான பலன். எனவே இது சிற்றின்பம் எனப்படும். இவை (ஐஹிகம்) இவ்வுலகில் உள்ளது. (ஆமுஷ்மிகம்) அவ்வுலகில் உள்ளது என்று இரு வகைப்படும். நல்ல மலர்கள், சந்தனம், பெண் முதலிய விஷயானுபவத்தால் உண்டாகும் சுகம் (ஐஹிக) இவ்வுலகில் கிடைக்கும் சுகம் ஆகும். சுவர்கத்தில் விஷயபோகத்தால் உண்டாகும் சுகம் ஆமுஷ்மிகம் என்பதாகும். வேதத்தின் பிற்பகுதியிலுள்ள

தைத்தரீயோபநிஷத் "மாத்ருதேவோ பவ, பித்ருதேவோ பவ, தர்மம் சர" போன்ற வாக்கியங்களின்மூலம் தாயைத் தெய்வமாகக்கொண்டிரு, தகப்பனைத் தெய்வமாகக் கொண்டிரு, குருவைத் தெய்வமாகக் கொண்டிரு, தர்மத்தைச் செய் என்பதாக அடிப்படை தர்மம் முதல் நிறைவு வரையிலான அனைத்தையும் எடுத்துரைக்கின்றது. இக்கருத்துக்கள் அனைத்தும் அனைவராலும் (வேதத்தை அனைவரும் படித்து) அறிந்துகொள்ள இயலாது என்ற காரணத்தால், இவைகளை உட்கருத்தாகவும், நன்கு புரியும் வண்ணமும் இலக்கியங்களில் புகுத்தி வழங்க ஆரம்பித்தனர் நமது சான்றோர்கள்.

ஸ்ரீமத் வால்மீகி முனிவரால் எழுதப்பெற்ற ஸ்ரீமத் ராமாயணம் என்ற ஆதிகாவியத்தில், "தாயைத் தெய்வமாகக் கொண்டிரு, தகப்பனைத் தெய்வமாகக் கொண்டிரு, குருவைத் தெய்வமாகக்கொண்டிரு, தர்மத்தைச் செய்" ஆகிய இவை அனைத்தும் எடுத்தியம்பப் பட்டுள்ளது. மஹாபாரதத்தில் அனுச்சாசனபர்வம், சாந்திபர்வம், யக்ஷப்பரச்னம், விதுரநீதி முதலிய பல இடங்களில் நீதியை எடுத்தியம்புவதாக அமைந்துள்ளது. சாணக்கியரால் எழுதப் பெற்ற சாணக்யசதகம், பர்த்ருஹரி எழுதிய நீதி சதகம்,. வைராக்யசதகம், சுந்தரபாண்டியர் எழுதிய த்விசஷ்டிகா, நீதிரத்நம், நீதிசாரம், நீதிப்ரதீபம் என்ற இவை அனைத்தும் பழைமையான நீதி நூல்கள் எனலாம். இதனைத் தொடர்ந்து அடுத்த நூற்றாண்டுகளில் க்ஷேமேந்திரர் எழுதிய சாரு சர்யா, ஜல்ஹணர் எழுதிய முக்தோபதேசம், வேதாந்த தேசிகர் எழுதிய சுபாஷித நீவி, நீலகண்ட தீக்ஷிதர் எழுதிய ஸபாரஞ்சன சதகம், சாந்திவிலாசம், கலிவிடம்பனம் போன்ற நூல்கள் எழுந்தன.

சமய நூல்களாகிய புராணங்களும் சமய நீதிகளை வலியுறுத்துவதன் பொருட்டே படைக்கப் பெற்றதாக அறிய முடிகிறது. இதேபோன்று தமிழ்மொழியில் பெரும்பாலும் நீதி நூல்களாகவே உள்ளன. ஐமபெருங்காப்பியங்களில் சிலப்பதிகாரம் அல்லவை செய்வார்க்கறங்கூற்றம், பத்தினிப் பெண்டிரை யாவரும் போற்றுவர். ஊழ்வினை வந்தூட்டும் என்னும் மூன்று நீதிகளையும் வலியுறுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. மணிமேகலை துறவறத்தைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. சீவக சிந்தாமணி "ஊழ்வினை உறுத்து வந்தூட்டும்" என்பதை எடுத்துக் கூறுகிறது. இதுபோலவே ஐஞ்சிறு காப்பியங்களும் "அறவோர்க்கழகு கற்றுணர்ந்தடங்கள்", கற்க கசடறக்கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத்தக" "ஓதியுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்தும் தானடங்காப் பேதையிற் பேதையாரில்" என்பன போன்ற கருத்துக்கள் கல்வி கற்பதே நீதிவழி ஒழுகுதற்கென்னும் கருத்தை எடுத்தியம்புகின்றன.

நீதியை மட்டும் வலியுறுத்த எழுந்த நீதி நூல்களில் தலையாயது திருவள்ளுவப் பெருந்தகை எழுதிய திருக்குறள் ஆகும் இது இல்லறம், துறவறம் ஆகிய இரு நெறிகளிலும் பொதுவாக மக்கள் நடந்துகொள்ளும் முறையைக் கூறுவதோடு அரசியல் நெறியையும் விளக்கமாகக் கூறுகிறது. இது அறம், பொருள், இன்பம் என்று மூன்று பிரிவை உடையதாக இருப்பதால் "முப்பால்" என்ற பெயராலும் வழங்கப்படுகிறது. இதற்கு அடுத்த நிலையில் உள்ளது நாலடி நானூறு என்னும் தொகுப்பு நூலாகும். இது திருக்குறளைப் பின்பற்றியே முப்பாலாகப் பிரிக்கப் பெற்று திருக்குறளோடு சேர்த்து நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி என்று சான்றோர்களாலும்

இன்றைய தமிழர்களாலும் பாராட்டப்பெற்று வருகின்றது. நாலடியார் போன்றே நான்கு அடி வெண்பாக்களால் பழமொழிகளின் பொருள்களை உட்கருத்தாக வைத்து பழமொழி நானூறு என்னும் பெயரால் மூன்றறையனார் என்பவரால் ஒரு நூல் செய்யப் பெற்றுள்ளது.

ஸம்ஸ்கிருத நூல்களில் உள்ள ஆசாரத்தைத் தொகுத்து பெருவாயின் முள்ளியார் இயற்றிய ஆசாரக்கோவையும், ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் நான்கு நீதிகளை எடுத்தியம்புவதாக அமைந்துள்ள நான்மணிக்கடிகையும், ஐந்து நீதிகளை ஒவ்வொரு செய்யுளின் மூலமாக எடுத்துரைக்கும் காரியாசான் இயற்றிய சிறுபஞ்சமூலமும், கணிமேதையார் இயற்றிய முதுமொழிக்காஞ்சியும், பூதஞ்சேந்தனார் இயற்றிய இனியவை நாற்பதும், கபிலர் இயற்றிய இன்னா நாற்பதும் ஆகிய இவை அனைத்தும் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் அடங்கும். எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்றாகிய புறநானூறு தம்மை ஆதரித்த புரவலர்களைப் புலவர்கள் பாடியவைகளே எனினும் அவற்றிலும் அரசர்களுக்கு அறிவுரைக் கூறுவனவாகச் செவியறிவுறூஉ, வாயுறை வாழ்த்து முதலிய துறைகளில் வரும் செய்யுட்கள் நீதியைக் கூறுவனவே. இவையாவும் சங்க நூல்கள் என தொகுக்கப்பெற்றவை எனினும் ஒரே காலத்தைச் சேர்ந்தவை அல்ல.

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த குமரகுருபர சுவாமிகள் நீதிநெறிவிளக்கம் என்னும் நூலையும், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் நன்னெறி என்னும் நூலையும் இயற்றினார். நூலாசிரியர் பெயர் தெரியாத நீதிவெண்பாவும் ஔவையார் இயற்றியதாகச் சொல்லப்

படும் வாக்குண்டாம், நல்வழி, கொன்றைவேந்தன், ஆத்திசூடி என்பவைகளும், உலகநாதன் எழுதிய உலகநீதியும் ஆகிய இவை அனைத்தும் எளிய கல்வியறிவு பெற்றவர்களும் படித்தால் பாக்கள் கூறும் கருத்தினை சாதாரணமாக அறிந்து கொள்ளும்படியாக அமைந்துள்ள நீதி நூல்களாகும்.

இதனைத் தொடர்ந்து இதே நூற்றாண்டில் உலகியலைக் கூறும் நூறு செய்யுட்களாலான சதகம் பல தமிழகத்தில் தோன்றின. அவற்றில் தண்டலையார்சதகம், கோவிந்தசதகம், சயங்கொண்டார் சதகம் என்பவை பழமொழிகளை விளக்குவனவாகும். மற்றவற்றில் குமரேச சதகம், அறப்பளீசுவர சதகம், மணவாள நாராயணசதகம், கைலாசநாதர் சதகம் போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை களாகும்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் பலநீதிநூல்கள் எழுந்தன. அவற்றுள் வேதகிரி முதலியார் எழுதிய மனுநீதி சதகம், நீதி சிந்தாமணி ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தாண்டவராய முதலியார் பஞ்சதந்திரம் என்னும் நூலை மராத்தியிலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். இது அரசநீதியை விளக்கும் நூலாகும். இதே நூற்றாண்டில் வேதநாயகம்பிள்ளை என்பவரால் பெண்மதிமாலை என்ற நூலும், முத்துராமலிங்க சேதுபதி என்பவரால் நீதிபோதம் என்ற நூலும் எழுதப்பெற்றது. மேலும் விவேக சிந்தாமணி என்னும் தனிப்பாடல் தொகுதியும், வேறுபல தனிப்பாடல் தொகுதி நூல்களும் நீதியை உணர்த்துவதாக எழுந்துள்ளன.

நீதி சாஸ்த்ரம் - பதிப்பும், பயனும்

தற்போது பதிப்பிப்பதற்காக எடுத்துக்கொள்ளப் பெற்றுள்ள ஸம்ஸ்க்ருத மொழியிலுள்ள நீதி சாஸ்த்ரம் என்னும் இந்நூல், இதுவரை மேலே சொல்லப் பெற்றுள்ளவைகளில் இதுவும் ஒன்றாக அடங்கும். இதன் ஆசிரியரின் பெயர், காலம் ஆகியவை அறிய இயலவில்லை. அது 16 x 11 என்ற அளவில் 80 பக்கங்களுடன் மூல ஸ்லோகம் கிரந்த வரிவடிவத்திலும் அதற்கான உரை தமிழ் மற்றும் கிரந்த வரிவடிவம் கலந்த மணிப்ரவாள நடையிலும் உள்ளது.. இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள பல ஸ்லோகங்கள் முறைப்படி இல்லாமலும் ஸ்வாமிநாத சாஸ்திரிகள் என்பவரால், சாஸ்த்ர ஸஞ்சீவினி என்னும் தனது அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப்பெற்று 1918 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பெற்றுள்ளது. இந்நூலில் 227 ஸ்லோகங்கள் உள்ளன. இந்நூலின் இறுதியில் சொல்லப் பெற்றுள்ள "பெரியோர்கள் செய்த (ப்ராசீன) பழைய நூல்களிலிருந்து எடுத்து சேர்த்த இந்த நீதிசாஸ்த்ரமானது" என்ற வாக்கியத்தின் மூலம் இது ஒரு தொகுப்பு நூல் என்பது தெளிவாகிறது. கிரந்தம் என்ற வரிவடிவம் தெரிந்தவர்கள் மிகவும் குறைந்த எண்ணிக்கை உடையவர்களாக இருப்பதால் மூலத்தை தேவநாகரி எழுத்திலும், ஸம்ஸ்க்ருதம் தெரியாத ஆனால் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள நீதி சாஸ்த்ர விஷயங்கள் அனைத்தையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்ற ஆசை உடைய தமிழ் வரிவடிவம் மட்டுமே தெரிந்தவர்களும் படித்துப் பயன்பெறும்பொருட்டு மூலம் தேவநாகரி மற்றும் தமிழ் வரிவடிவத்திலும் தந்து, தமிழ் உரையுடன், முதலில் சரசுவதி மகால் நூலகப் பருவ இதழ்க் கட்டுரையாக வெளிவந்து அதிலிருந்து தற்பொழுது தனி நூலாக

மலர்கின்றது. மேலும் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள ஸ்லோகங்களின் அகரவரிசைப் பட்டியல் தேவநாகரியிலும், தமிழ் வரிவடிவத்திலும் தரப்பட்டுள்ளது.

நன்றி நவிலல்

இந்நூலிலுள்ள வெளியீட்டாளர் முகவுரையை வழங்கிய மாவட்ட ஆட்சியர் மற்றும் நூலக இயக்குநர் உயர்திரு. கா. பாஸ்கரன், இ.ஆ.ப., அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்நூலை பருவ இதழ் மற்றும் தனி நூலாகப் பதிப்பிக்க ஆணை வழங்கிய இந்நூலக முன்னாள் நிருவாக அலுவலர் திரு. சாமி. சிவஞானம்,M.A., அவர்களுக்கும், இந்நூல் வெளிவர ஆவன செய்த மாவட்ட ஆட்சியர் அவர்களின் நேர்முக உதவியாளர் (பொது) மற்றும் தற்போதைய நிருவாக அலுவலர்(பொ) திரு. செ. முகம்மது ஆரிப் சாகிப் அவர்களுக்கும், நூலகர் முனைவர் ப. பெருமாள் அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இப்பதிப்பு நூலை நுண்ணாய்வு செய்து அளித்தவரும், சமஸ்கிருத இலக்கணத்தில் சிரோமணி பட்டம் பெற்றவரும், ஸ்ரீவைகானஸ குலபதியும், அடியேனது ஆசார்யனுமான கடுக்கலூர் ஸ்ரீமான் ஸ்ரீ. உ. வே. K. S. ஸ்தலசயன பட்டாச்சாரியார் ஸ்வாமி அவர்களுக்கு தண்டவத் ப்ரணாமத்தோடு கூடிய அடியேனது தன்யவாதங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்நூலைச் செம்மையாக அச்சிட்டுத் தந்த இந்நூலக கணினி அச்சகப் பிரிவினருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தஞ்சாவூர்
11-.9-11

ஸ்ரீ.சுதர்ஷன்
நூலகர் நிலை - 2
சரசுவதி மகால் நூலகம்

வேண்டுகோள்

கருணையுள்ளங்கொண்ட நம் முன்னோர்கள் அரிய பெரிய இலக்கியங்களையும், பிறவற்றையும் பனை ஓலைகளில் எழுதிச் சுவடிகளாக நமக்குத் தந்தனர். அவை பல்வேறு இடங்களில் முடங்கி உள்ளன. சுவடிகள் பழுதடைவதற்குமுன் சரசுவதி மகாலுக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துதவினால், அவை மக்களுக்குப் பயன்படும்.

மகாலுக்குக் கொடுப்பதன் மூலம், சுவடி தந்தவர்களும், சுவடி எழுதியோரும் அழியாப்புகழை, பெருமைசால் சரசுவதி மகால் உள்ளளவும் பெறுவர். அவை பதிப்பாகி வருமாயின் சுவடி தந்தார் பெயர் இடம்பெறுவதோடு, அப்பதிப்பில் ஐந்து பிரதிகளும் பெறுவர்.

எனவே, நாம் பெற்ற பேறு பெறுக இவ்வையகம் என்ற எண்ணமுடைய நற்பண்பாளர்கள் தம்மிடமுள்ள சுவடிகளைச் சரசுவதி மகாலுக்குத் தந்துதவ வேண்டுகிறேன்.

தஞ்சாவூர்

மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர்
மற்றும் இயக்குநர்
சரசுவதி மகால் நூலகம்.

|| श्रीः ||

|| श्रीमद्विखनसमहागुरवे नमः ||

|| नीतिशास्त्रम् ||

|| द्राविडटीकोपेतम् ||

सभाकल्पतरुं वन्दे वेदशाखोपजीवितम् ।
शास्त्रपुष्पसमायुक्तं विद्वद्भ्रमर शोभितम् ॥

ஸபாகல்பதரும் வந்தே வேதசாகோபஜீவிதம் ।
சாஸ்த்ரபுஷ்பஸமாயுக்தம் வித்வத்ப்ரமர சோபிதம் ॥

வேதங்களாகிற கிளைகளுள்ளதும், சாஸ்த்ரங்களாகிற புஷ்பங்களோடு கூடினதும், பண்டிதர்களாகிற வண்டுகளால் ப்ரகாசிக்கப் பெற்றதுமான ஸபை என்கிற கல்பவ்ருக்ஷத்தை (கற்பக மரத்தை) நமஸ்கரிக்கிறேன்.

வேத சாஸ்த்ரங்களில் மிகவும் தேர்ந்தவர்களான ப்ராம்மண ஸபையை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

प्रणम्य सर्वलोकेशं देव देवेश्वरं हरिम् ।
नीतिशास्त्रं प्रवक्ष्यामि सर्व शास्त्रार्थसम्मतम् ॥

ப்ரணம்ய ஸர்வலோகேசம் தேவதேவேச்வரம் ஹரிம் ।
நீதிசாஸ்த்ரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்த ஸம்மதம்॥

ஸர்வலோகேச்வரனும், தேவாதிதேவனுமான ஸ்ரீமந்நாராயணனை நமஸ்கரித்து, அனைத்து சாஸ்த்ரங்களுக்கும் பொருத்தமான நீதி சாஸ்த்ரத்தைக் கூறுகிறேன்.

धर्म उवाच -

सत्यं माता पिता ज्ञानं धर्मोभ्राता दयाशखा ।
शान्तिः पत्नी क्षमापुत्रः षडेते मम बान्धवाः ।।

தர்ம உவாச -
ஸத்யம் மாதா பிதா ஞானம் தர்மோப்ராதா தயாசகா ।
சாந்தி: பத்னீ க்ஷமா புத்ர: ஷடேதே மம பாந்தவா: ॥

ஸத்யமாகிற தாய், ஞானமாகிற தகப்பன், தர்மமாகிற உடன்பிறந்தோன், தயையாகிற நண்பன், அமைதியான மனைவி, பொறுமையாகிற மகன் ஆகிய இந்த ஆறுபேரும் எனக்கு விருப்பமான உறவினர்கள் என்று தர்மர் சொன்னார்.

भीम उवाच -

प्राणंवापि परित्यज्य मानमेवाभिरक्षतु ।
अनित्यो भवति प्राणो मानस्त्वाचन्द्रतारकम् ।।

பீம உவாச -
ப்ராணம்வாபி பரித்யஜ்ய மானமேவாபிரக்ஷது ।
அனித்யோ பவதி ப்ராணோ மானஸ்த்வாசந்த்ரதாரகம் ॥

தனக்கு மானம்போகக்கூடிய ஆபத்துவந்தபோது ப்ராணனையாவது விட்டு மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில், ப்ராணன் இந்த சரீரத்தில் அநித்யமாக உள்ளது. மானம் சந்த்ரனும், விண்மீனும் இருக்கும்வரை உள்ளது.

अर्जुन उवाच -

आमन्त्रणोत्सवा विप्रा गावो नव तृणोत्सवाः ।
भर्तागमोत्सवानार्यस्सोहंकृष्णारणोत्सवः ।।

அர்ஜுன உவாச

ஆமந்த்ரணோத்ஸவா விப்ரா காவோ நவ
த்ருணோத்ஸவா: ।
பர்த்தாகமோத்ஸவாநார்யஸ்ஸோஹம்
க்ருஷ்ணரணோத்ஸவ: ॥

சாதாரண ப்ராம்மணருக்கு (பரான்னம்) விருந்து சந்தோஷகரமானது. பசுக்களுக்குப் பசும்புல் சந்தோஷகரமானது. பதிவ்ரதைகளுக்கு வெளிநாடு சென்றிருந்த தனது கணவனின் வருகை சந்தோஷகரமானது. யுத்தம் எனக்கு சந்தோஷகரமானது என அர்ஜுனன் சொன்னான்.

नकुल उवाच -

मातृवत्परदारांश्च परद्रव्याणिलोष्टवत् ।
आत्मवत्सर्वभूतानि यः पश्यति स पश्यति ।।

நகுல உவாச -

மாத்ருவத்பரதாராம்ச்ச பரத்ரவ்யாணிலோஷ்டவத் ।
ஆத்மவத்ஸர்வபூதானி ய: பச்யதி ஸ பச்யதி ॥

மற்ற பெண்களைத் தாய் போலவும், அடுத்தவர்களுடைய பொன், பொருள்களை கொட்டாங்கச்சிபோலவும், மன்னுயிர்களைத் தன்னுயிர்போலவும் எவன் பார்க்கிறானோ அவன் ப்ரம்மஞானியாவான் என்று நகுலன் சொன்னான்.

सहदेव उवाच -

अनित्यानिशरीराणि विभवो नैव शाश्वतः ।
नित्यं सन्निहितो मृत्युः कर्तव्यं धर्मसङ्ग्रहः ।।

ஸஹதேவ உவாச -

அநித்யானி சரீராணி விபவோ நைவ சாச்வத:।
நித்யம் ஸந்நிஹிதோம்ருத்யு: கர்த்தவ்யம்
தர்மஸங்க்ரஹ:॥

சரீரங்கள் அநித்யங்கள். செல்வம் நிலையற்றது. (காலன்) ம்ருத்யுவானவன் எப்பொழுதும் அருகிலிருக்கிறான். ஆகையால் தர்மத்தையே செய்யவேண்டும் என்று ஸஹதேவன் சொன்னான்.

श्रीकृष्ण उवाच -

औदुम्बराणि पुष्पाणि श्वेतवर्णञ्चवायसम् ।
मत्स्यपादं जलेपश्येन्नारीहृदयस्थितम् ।।

ஸ்ரீக்ருஷ்ண உவாச -

ஔதும்பராணி புஷ்பாணி ச்வேதவர்ணஞ்சவாயஸம் ।
மத்ஸ்யபாதம் ஜலே பச்யேன்னநாரீஹ்ருதயஸ்திதம் ॥

அத்திப்பூவைப் பார்த்தாலும் பார்க்கலாம். வெள்ளைக் காக்கையைக் கண்டாலும் காணலாம். ஜலத்தில் (தண்ணீரில்) மீனின் காலைக் கண்டாலும் காணலாம். ஸ்த்ரீகளுடைய ஹ்ருதயத்தை மட்டும் அறியவியலாது என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் கூறினார்.

दुर्भिक्षेचान्नदातारं सुभिक्षे च हिरण्यदम् ।
चतुरोहं नमस्यामि रणेधीरमृणेशुचिम् ।।

துர்பிக்ஷேசான்னதாதாரம் ஸுபிக்ஷே ச ஹிரண்யதம் ।
சதுரோஹம் நமஸ்யாமி ரணேதீரம்ருணே சுசிம் ॥

பஞ்சமுள்ள காலத்தில் அன்னதானம் செய்பவனையும், சுபிக்ஷமாக (நன்றாக) இருக்கும்பொழுது பணம் வழங்குபவனையும், போர்க்களத்தில் தைர்ய முள்ளவனையும், கடன் இல்லாதவனையும் எப்பொழுதும் நான் நமஸ்கரிப்பேன் என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொன்னார்.

कर्ण उवाच -

विप्रहस्ते धनं दद्यात् स्वभार्यासुचयौवनम् ।
स्वामिकार्येषु च प्राणं निश्चयो मम माधव ।।

விப்ரஹஸ்தே தனம் தத்யாத் ஸ்வபார்யா
ஸுசயௌவனம் ।
ஸ்வாமிகார்யேஷு ச ப்ராணம் நிச்சயோ மம மாதவ ॥

வாரீர் ஸ்வாமி ! தான் தேடின பொருளை ப்ராம்மணர்களுக்கு வினியோகம் செய்யவேண்டும். யௌவனத்தைத் தன் மனையாளிடத்துக் கழிக்கவேண்டும். தன் ப்ராணனை ஸ்வாமி காரியத்தில் செலவு செய்யவேண்டும் என்பது என்னுடைய கருத்து என்பதாகக் கர்ணன் கூறினான்.

चाटुवाक्यम् -

सर्वस्य गात्रस्य शिरः प्रधानं
सर्वेन्द्रियाणां नयनं प्रधानम् ।
षण्णां रसानां लवणं प्रधानं
भवेन्नदीनामुदकं प्रधानम् ।।

ஸர்வஸ்ய காத்ரஸ்யசிர: ப்ரதானம் ஸர்வேந்த்ரியாணாம்
நயனம் ப்ரதானம் ।
ஷண்ணாம் ரஸானாம் லவணம் ப்ரதானம்
பவேந்நதீனாமுதகம் ப்ரதானம் ॥

உடல் முழுவதுக்கும் தலை ப்ரதானம் (முக்யமானது); அனைத்து இந்த்ரியங்களிலும் முக்யமானது கண்; ஆறு ரஸங்களிலே முக்யமானது உப்பு; நதிகளுக்கு ஜலம் முக்யமானது.

मृत्पिण्डमेकं बहुभाण्डरूपं
सुवर्णमेकं बहु भूषणात्मकम् ।
गोक्षीरमेकं बहुधेनुजातं
एकःपरात्मा बहुदेहवर्ती ।।

ம்ருத்பிண்டமேகம் பஹுபாண்ட ரூபம் ஸுவர்ணமேகம்
பஹுபூஷணாத்மகம் ।
கோக்ஷீரமேகம் பஹுதேனுஜாதம்
ஏக:பராத்மா பஹுதேஹவர்த்தீ ॥

பாண்டங்கள் வெவ்வேறு ஆனாலும் மண் ஒன்றே. ஆபரணங்கள் பல ஆனாலும் பொன் ஒன்றே. பசுக்கள் பலவானாலும் பால் ஒன்றே. அதுபோல சரீரம் பல ஆனாலும் பரமாத்மா ஒருவனே என்று அறியவேண்டும்.

अर्थातुराणां न गुरुर्नबन्धुः
कामातुराणां न भयं न लज्जा ।
विद्यातुराणां न सुखं न निद्रा
क्षुधातुराणां न रुचिर्नपक्वम् ।।

அர்த்தாதுராணாம் ந குருர் ந பந்து:
காமாதுராணாம் ந பயம் ந லஜ்ஜா ।
வித்யாதுராணாம் ந ஸுகம் ந நித்ரா
க்ஷுதாதுராணாம் ந ருசிர் ந பக்வம் ॥

பணத்தில் ஆசையுள்ளவர்களுக்கு குருவும், உறவினர்களும் இல்லை. காமம் உள்ளவர்களுக்கு பயமும், வெட்கமும் இல்லை. வித்யையில் (படிப்பில்) ஆர்வமுள்ளவர்களுக்கு ஸுகமும், தூக்கமும் இல்லை. பசியுள்ளவர்களுக்கு ருசியும், பக்குவமும் இல்லை.

दाता दरिद्रः कृपणो धनाढ्यः
पापी चिरायुस्सुकृती गतायुः ।
राजाकुलीनः सुकुली च भृत्यः
कलौयुगे षड्गुणमाश्रयन्ति ।।

தாத தரித்ர: க்ருபணோ தனாட்ய:
பாபீசிராயுஸ் ஸுக்ருதீ கதாயு: ।
ராஜாகுலீன: ஸுகுலீச ப்ருத்ய:
கலௌயுகே ஷட்குணமாச்ரயந்தி ॥

அனைவருக்கும் தர்மம் செய்பவன் தரித்ரனாகுதலும், கருமி தனவானாகுதலும், பாபீ (பாபம் செய்பவர்) நீண்ட ஆயுளையும், நன்மை செய்பவன் குறைந்த ஆயுளை உடையவனாக இருத்தலும், ராஜா வேலையாள் போன்றும் வேலையாள் ராஜாவாகுதலும் ஆகிய இந்த ஆறு குணங்களையும் கலியுகத்தில் ஜனங்கள் அடைகிறார்கள்.

भार्या वियोगः सुजनापवादः
ऋणस्यशेषं कुजनस्य सेवा ।
दारित्र्य काले प्रियदर्शनं च
विनाग्निना पञ्च दहन्तिकायम् ।।

பார்யா வியோக: ஸுஜனாபவாத: ருணஸ்ய
சேஷம் குஜனஸ்ய ஸேவா ।
தாரித்ர்ய காலே ப்ரியதர்சனம் ச வினாக்னினா
பஞ்ச தஹந்தி காயம் ॥

மனைவியைப் பிரிந்து இருத்தலும், நல்லோரை இகழ்தலும், கடனில் மீதம் வைப்பதும், தாழ்ந்த குலத்தோனிடத்தில் வேலை பார்ப்பதும், பணக்கஷ்டமுள்ள நேரத்தில் (பந்துக்களை) உறவினர்களை சென்று பார்ப்பது மாகிய இந்த ஐந்து செயல்களும் நெருப்பில்லாமலேயே உடம்பை எரிக்கும்.

पुस्तकं वनितावित्तं परहस्तगतं गतम् ।
अथवा पुनरागच्छेत् जीर्णं भ्रष्टा च खण्डशः ।।

புஸ்தகம் வனிதாவித்தம் பரஹஸ்தகதம் கதம் ।
அதவா புனராகச்சேத் ஜீர்ணம் ப்ரஷ்டா ச கண்டச: ॥

ஒருவனுடைய புஸ்தகமும், பணமும் பிறரிடம் அகப்பட்டால் போனதே ஆகும். ஒருவேளை திரும்பிவந்தாலும் புஸ்தகம் கிழிந்துபோயும், பணம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாயும் வரும்.

आयुर्वित्तं गृहच्छिद्रं मन्त्रौषधसमागमः ।
दानमानावमानाश्च नवगोप्यामनीषिभिः ।।

ஆயுர்வித்தம் க்ருஹச்சித்ரம் மந்த்ரௌஷதஸமாகம: ।
தானமானாவமானாச்ச நவகோப்யாமனீஷிபி: ॥

ஆயுள், சொத்து (பணம்), குடும்பத்தில் கலகம், மந்த்ரம், ஔஷதம், புணர்ச்சி, தானம், மானம், அவமானம் ஆகிய இந்த ஒன்பதும் புத்திமான்களாலே பிறருக்குத் தெரியாமல் காக்கப்படவேண்டியவைகள்.

ऋणानुबन्धरूपेण पशुपत्नी सुतालयः ।
ऋण क्षयक्षयं यान्ति का तत्र परिवेदना ।।

ருணானுபந்தரூபேண பசுபத்னீ ஸுதாலய: ।
ருணக்ஷயக்ஷயம் யாந்தி கா தத்ர பரிவேதனா ॥

அனைத்து மக்களுக்கும் பசுக்கள், மனைவி (அல்லது) கணவன், பிள்ளைகள், வீடுகள் ஆகிய அனைத்தும் பூர்வஜன்ம கடன்களால் ஏற்படுகின்றன. கடன் தீர்ந்தவுடனே நாசத்தை அடைகின்றன. எனவே, இவ்விஷயங்களில் கவலைப்படக்கூடாது.

दूषकश्च क्रियाशून्यो निकृष्टो दीर्घकोपनः ।
चत्वारः कर्मचण्डालो जातिचण्डाल उत्तमः ।।

தூஷகச்ச க்ரியா சூன்யோ நிக்ருஷ்டோ தீர்ககோபன: ।
சத்வார: கர்மசண்டாளோ ஜாதிசண்டாள உத்தம: ॥

பிறரை தூஷிப்பவன், நித்யகர்மானுஷ்டானத்தை விட்டவன், அதிலோபம் உள்ளவன் ஆகிய இந்த நால்வரும் கர்மசண்டாளர்கள். இவர்களைக் காட்டிலும் சண்டாளன் உத்தமன்.

राजवत्पञ्चवर्षाणि दशवर्षाणि दासवत् ।
प्राप्ते तु षोडशेवर्षे पुत्रं मित्रवदाचरेत् ।।

ராஜவத்பஞ்சவர்ஷாணி தசவர்ஷாணி தாஸவத் ।
ப்ராப்தே து ஷோடசேவர்ஷே புத்ரம் மித்ரவதாசரேத் ॥

குழந்தைகளை ஐந்து வயதுவரை ராஜாபோலவும், மேலும் பத்து ஆண்டுகள் வரை (பதினைந்து வயதுவரை) தாஸனைப்போலவும், பதினாறாவது வயதுமுதல் நண்பனைப் போலவும் நினைத்து நடத்தவேண்டும்.

एकैकागौस्त्रायस्सिंहाः पञ्चव्याघ्राः प्रसूतिभिः ।
अधर्मो नष्ट सन्तानो धर्मसन्तानवर्धनः ।।

ஏகைகாகௌஸ்த்ரயஸ்ஸிம்ஹா: பஞ்சவ்யாக்ரா:

ப்ரஸூதிபி: ।

அதர்மோ நஷ்டஸந்தானோ தர்மஸந்தானவர்த்தன: ॥

பசுக்கள் ஒரு கன்றும், சிங்கம் மூன்று குட்டிகளையும், புலி ஐந்து குட்டிகளையும் ப்ரஸவிக்கின்றன. ஆனால் அதர்மத்தைச் செய்யக்கூடிய சிங்கம் மற்றும் புலியினுடைய குட்டிகள் நாசத்தை அடைகின்றன. தர்மத்தைச் செய்யக்கூடிய பசுவினுடைய கன்றோ நன்கு வளர்கிறது. (தர்மத்தைச் செய்தால் வம்சாபிவிருத்தி ஏற்படும். அதர்மம் செய்தால் வம்சம் அழிந்துகொண்டே வரும்.)

बालार्कः प्रेतधूमश्च वृद्धस्त्रीपल्वलोदकम् ।
रात्रौ दध्यन्नभुक्तिश्च आयुः क्षीणं दिने दिने ।।

பாலார்க்க: ப்ரேததூமச்ச வ்ருத்தஸ்த்ரீபல்வலோதகம் ।
ராத்ரௌ தத்யன்னபுக்திச்ச ஆயு: க்ஷீணம் தினே தினே॥

காலை வெய்யிலில் காய்வதும், பிணத்தின் புகையை சுவாசிப்பதும், தன்னைக் காட்டிலும் வயது முதிர்ந்த பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொள்வதும், குட்டை நீரைப் பருகுதலும், இரவில் தயிர் சாதம் சாப்பிடுதலும் ஆகிய இந்த ஐந்தும் ஆயுளை தினம் தினம் குறைக்கும்.

वृद्धार्कोहोमधूमश्च बालस्त्रीनिर्मलोदकम् ।
रात्रौ क्षीरान्नभुक्तिश्च आयुर्वृद्धिर्दिनेदिने ।।

வ்ருத்தார்க்கோஹோமதூமச்ச பாலஸ்த்ரீநிர்மலோதகம் ।
ராத்ரௌக்ஷீரான்னபுக்திச்ச ஆயுர்வ்ருத்திர்தினேதினே ॥

மாலை வெய்யிலில் காய்வதும், ஹோமப் புகையை சுவாசித்தலும், தன்னைக் காட்டிலும் வயது குறைந்த பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொள்வதும், சுத்தமான

நீரைப்பருகுதலும், இரவில் பால்சாதம் சாப்பிடுவதும் ஆகிய இந்த ஐந்தும் மனிதனுடைய ஆயுளை வளர்க்கும்.

उत्तमं स्वार्जितं वित्तं मध्यमं पितुरार्जितम् ।
अधमं भ्रातृवित्तं च स्त्रीवित्तमधमाधमम् ।।

உத்தமம் ஸ்வார்ஜிதம் வித்தம் மத்யமம் பிதுரார்ஜிதம் ।
அதமம் ப்ராத்ருவித்தம் ச ஸ்த்ரீவித்தமதமாதமம் ॥

தான் தேடிய பொருள் உத்தமம். தகப்பன் வைத்த பொருள் மத்யமம். உடன் பிறந்தவன் பொருள் அதமம். மனைவி பொருள் அதமாதமம்.

उत्तमं कुलविद्याया मध्यमं कृषिवाणिजात् ।
अधमं सेवकावृत्तिः मृतिश्चौर्योपजीवनम् ।।

உத்தமம் குலவித்யாயா மத்யமம் க்ருஷிவாணிஜாத் ।
அதமம் ஸேவகா வ்ருத்தி: ம்ருதிச்சௌர்யோபஜீவனம் ॥

தன் குலவித்யையால் ஜீவித்தல் உத்தமம். விவசாயம், வியாபாரத்தால் ஜீவித்தல் மத்யமம். வேலைக்காரனாக இருந்து ஜீவித்தல் அதமம். திருடிப்பிழைத்தல் இறந்தவனுக்குச் சமம்.

उत्तमे क्षणकोपस्यान्मध्यमे घटिकाद्वयम् ।
अधमेस्यादहोरात्रं पापिष्ठेमरणान्तकः ।।

உத்தமே க்ஷணகோபஸ்யாந்மத்யமே கடிகாத்வயம் ।
அதமேஸ்யாதஹோராத்ரம் பாபிஷ்டே மரணாந்தக: ॥

கோபமானது உத்தமனிடத்தில் க்ஷணப்பொழுதும், மத்யமனிடத்தில் இரண்டு நாழிகையும் (48 நிமிடமும்). அதமனிடத்தில் ஒரு இரவும் பகலும், பாபியினிடத்தில் மரணம் வரையிலும் இருக்கும்.

आत्मबुद्धिसुखञ्चैव गुरुबुद्धिर्विशेषतः ।
परबुद्धिर्विनाशाय स्त्रीबुद्धिः प्रलयङ्करी ॥

ஆத்மபுத்திஸுகஞ்சைவ குருபுத்திர்விசேஷத:।
பரபுத்திர்வினாசாய ஸ்த்ரீபுத்தி: ப்ரளயங்கரீ ॥

தன் புத்தியைக்கொண்டு செயல்பட்டால் ஸுகத்தைத் தரும். குரு (வாக்கு) புத்திமதியின்படி நடந்தால் விசேஷ ஸுகத்தைக் கொடுக்கும். பிறர் புத்திமதி விநாசத்தை (அழிவை)க் கொடுக்கும். ஸ்த்ரீ புத்தி ப்ரளயத்தை ஏற்படுத்தும்.

अतिथौ तिष्ठति द्वारि ह्यपोगृह्णाति यो नरः ।
आपोशनं सुरापानमन्नं गोमांसभक्षणम् ॥

ஆதிதௌதிஷ்டதி த்வாரி ஹ்யபோக்ருஹ்ணாதி யோ நர:।
ஆபோசனம் ஸுராபானமன்னம் கோமாம்ஸபக்ஷணம் ॥

வாசலில் இருக்கும் அதிதியை விட்டுவிட்டு சாப்பாட்டிற்கு முதலில் தீர்த்தம் வாங்குகிறவனுக்கு அந்த ஆபோசனம் கள்ளுக்குச் சமமாகும். அந்த அன்னம் பசுவின் இறைச்சிக்கு ஒப்பாகும்.

दर्शनाच्चित्तवैकल्यं स्पर्शनात्तुधनक्षयम् ।
संभोगात्किल्बिषं पण्यस्त्रीणां प्रत्यक्षराक्षसाम् ॥

தர்சனாத்சித்தவைகல்யம் ஸ்பர்சனாத்து தனக்ஷயம் ।
ஸம்போகாத்கில்பிஷம் பண்யஸ்த்ரீணாம் ப்ரத்யக்ஷராக்ஷஸாம் ॥

விலைமாதரை பார்த்தாலே மதிமயக்கம் ஏற்படும். மெய் தீண்டலால் பணவிரயம் ஏற்படும். நட்பால் பாபம்

உண்டாகும். எனவே, விலைமாதர்கள் ப்ரத்யக்ஷ ராக்ஷஸிகளாவார்கள்.

दासीमानधनंहन्ति हन्तिवेश्याधनाधिकम् ।
आयूंषिविधवाहन्ति सर्वंहन्ति पराङ्गना ।।

தாஸீமான தனம்ஹந்த்தி ஹந்த்தி வேச்யாதனாதிகம் ।
ஆயூம்ஷி விதவா ஹந்த்தி ஸர்வம் ஹந்த்திபராங்கனா ॥

தாஸியின் நட்பு மானத்தை அழிக்கும். விலைமாதரின் நட்பு பணத்தைக் குறைக்கும் (அழிக்கும்), விதவையின் நட்பு ஆயுளைக் குறைக்கும். பிறர் மனைவியின் நட்பு எல்லாவற்றையும் அழிக்கும்.

दुर्जनं काञ्चनं भेरीं दुष्टस्त्रीं दुष्टवाहनम् ।
इक्षुखण्डान् तिलान् चोरान् मर्दयेद्गुणवृद्धये ।।

துர்ஜனம் காஞ்சனம் பேரீம் துஷ்ட்டஸ்த்ரீம் துஷ்டவாஹனம் ।
இக்ஷுகண்டான் திலான் சோரான் மர்த்தயேத்குண வ்ருத்தயே ॥

துர்ஜனனையும், பொன்னையும், பேரியையும், துஷ்ட ஸ்த்ரீயையும், முரட்டுக் குதிரையையும், கரும்புத் துண்டையும், எள்ளையும், திருடனையும் நற்குண அபிவிருத்தியின் பொருட்டு அடிக்கவேண்டும்.

न गच्छेद्राजयुग्मं च न गच्छेद्ब्राह्मणत्रयम् ।
चतुश्शूद्रा न गच्छेयुर्नगच्छेद्वैश्यपञ्चकम् ।।

ந கச்சேத்ராஜயுக்மம் ச ந கச்சேத்ப்ராம்மணத்ரயம் ।
சதுச்சூத்ரா ந கச்சேயுர் ந கச்சேத்வைச்ய பஞ்சகம் ॥

ஒரு காரியத்திற்குப் போகும்பொழுது இரண்டு க்ஷத்ரியரும், மூன்று ப்ராம்மணரும், நான்கு சூத்ரரும், ஐந்து வைச்யரும் போகலாகாது.

उषश्शशंसगार्ग्यस्तु शकुनन्तुबृहस्पतिः ।
मनोजयन्तु माण्डव्यो विप्रवाक्यो जनार्दनः ।।

உஷஸ்சசம்ஸகார்க்யஸ்து சகுனந்த்து ப்ருஹஸ்பதி:।
மனோஜயந்து மாண்டவ்யோ விப்ரவாக்யோ ஜனார்தன:॥

ஒரு காரியத்திற்கு போவதற்கு உஷ:காலம் (உதயத்திற்கு முன்பு) நல்லதென்று கார்க்ய முனிவரும், சகுனம் பார்க்கவேண்டும் என்று ப்ருஹஸ்பதியும், இப்பொழுது போனால் கார்யம் நடக்கும் என்ற மனோதைர்யமே போதுமென்று மாண்டவ்யரும், ப்ராம்மணன் போகலா மென்றால் போகலாம் என்று ஜனார்தனரும் சொன்னார்கள்.

शर्वरी दीपकश्चन्द्रः प्रभातोद्दीपको रविः।
त्रैलोक्य दीपकोधर्मस्सुपुत्रः कुलदीपकः ।।

சர்வரீ தீபகச்சந்த்ர: ப்ரபாதோத்தீபகோ ரவி:।
த்ரைலோக்ய தீபகோ தர்மஸ்ஸுபுத்ர: குலதீபக:॥

சந்த்ரன் இரவை பிரகாசிக்கச் செய்கிறான். சூரியன் மதியவேளையை (பகல் பொழுதை)ப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறான். தர்மம் மூன்று உலகங்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்யும். நல்ல மகன் குலத்தை பிரகாசிக்கச் செய்கிறான்.

सबन्धुर्यो हितेषुस्यात् सपितायस्तुपोषकः ।
ससखा यस्य विश्वासस्सभार्यायत्रनिर्वृतः ।।

ஸபந்துர்யோ ஹிதேஷுஸ்யாத் ஸபிதாயஸ்துபோஷக: ।
ஸஸகா யஸ்ய விச்வாஸஸ்ஸபார்யா யத்ர நிர்வ்ருத: ॥

நன்மையை விரும்புபவனே உறவினன். காப்பாற்றினவனே தகப்பன். விச்வாசமுள்ளவனே ஸ்னேஹிதன். ஸுகமுண்டாக்க வல்லவளே மனைவி.

अर्थानामार्जने दुःखं
आर्जितानाञ्चरक्षणे ।
नाशे दुःखं व्यये दुःखं
किमर्थं दुःख भाजनम् ।।

அர்த்தானாமார்ஜனே துக்கம்
ஆர்ஜிதானாம் ச ரக்ஷணே ।
நாசே துக்கம் வ்யயே துக்கம்
கிமர்த்தம் துக்க பாஜனம் ॥

பொருட்களை (பணத்தை) சம்பாதிப்பதில் கஷ்டம். சம்பாதித்ததைக் காப்பாற்றுவதில் கஷ்டம். அதன் அழிவிலும், செலவிலும் கஷ்டம். எனவே, கஷ்டத்திற்குக் காரணமான பணத்தினால் ப்ரயோஜனம் என்ன ?

हरिणापि हरेणापि ब्रह्मणापि सुरैरपि ।
ललाट लिखिता रेखा परिमार्ष्टुं न शक्यते ।।

ஹரிணாபி ஹரேணாபி ப்ரம்மணாபி ஸுரைரபி ।
லலாட லிகிதாரேகா பரிமார்ஷ்டும் ந சக்யதே ॥

விஷ்ணுவினாலும், சிவனாலும், ப்ரம்மாவினாலும் மற்ற தேவதைகளாலும் தலையெழுத்தைத் துடைக்கமுடியாது. எனவே, மனுஷ்யர்களால் ஆவது ஒன்றுமில்லை.

घृतेन वर्धते बुद्धिः क्षीरेणायुष्यवर्धनम्।
शाकेन वर्धते व्याधिः मांसं मांसेन वर्धते ॥

க்ருதேன வர்த்ததே புத்தி: க்ஷீரேணாயுஷ்ய வர்த்தனம் ।
சாகேன வர்த்ததே வ்யாதி: மாம்ஸம் மாம்ஸேன
வர்த்ததே ॥

ஆகாரத்தில் உரிய அளவு நெய் சேர்த்துக்கொள்வதால் புத்தியும், பசும்பால் அருந்துவதால் ஆயுளும், சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்படாத காய்கறிகளைச் சாப்பிடுவதால் நோயும், மாமிசம் உண்பதால் மாமிசமும் வளருகின்றன.

उत्साहस्साहसंधैर्यं बुद्धिश्शक्तिः पराक्रमः।
षडेते यत्र तिष्ठन्ति तत्र देवोपि तिष्ठति ॥

உத்ஸாஹஸ்ஸாஹஸம்தைர்யம் புத்தி: சக்தி: பராக்ரம: ।
ஷடேதே யத்ர திஷ்டந்தி தத்ர தேவோபி திஷ்டதி ॥

சந்தோஷம், ஸாஹஸம், தைர்யம், புத்தி, சக்தி, பராக்ரமம் ஆகிய இந்த ஆறும் யாரிடத்தில் இருக்கின்றதோ அவருக்கு தெய்வத்தின் உதவியும் இருக்கும்.

असन्तुष्टो द्विजो नष्टस्सन्तुष्टः पार्थिवस्तथा ।
सलज्जा गणिका नष्टा निर्लज्जा च कुलाङ्गना ॥

அஸந்துஷ்டோ த்விஜோ நஷ்டஸ்ஸந்துஷ்ட:
பார்த்திவஸ்ததா ।
ஸலஜ்ஜா கணிகா நஷ்டா நிர்லஜ்ஜா ச குலாங்கனா ॥

போதும் என்ற மனமில்லாத ப்ராம்மணனும், போதும் என்ற மனமுள்ள க்ஷத்திரியனும், வெட்கமுள்ள விலைமாதரும், வெட்கமற்ற குலப்பெண்களும் கெடுவார்கள்.

वेदमूलमिदंब्राह्मं भार्यामूलमिदंगृहम् ।
कृषिमूलमिदं धान्यं धनमूलमिदं जगत् ।।

வேதமூலமிதம்ப்ராம்மம் பார்யாமூலமிதம் க்ருஹம் ।
க்ருஷிமூலமிதம் தான்யம் தனமூலமிதம் ஜகத் ॥

ப்ராம்மணருக்கு வேதம் முக்கியம். இல்லத்திற்கு மனைவி முக்கியம். தான்யத்திற்கு விவசாயம் முக்கியம். உலகத்திற்கு பணம் முக்கியம்.

शिलास्थ गन्धलेपश्च मार्जालोच्छिष्ट भोजनम् ।
प्रतिबिम्बेक्षणं नीरे शक्रस्यापिश्रियं हरेत् ।।

சிலாஸ்த கந்தலேபச்ச மார்ஜாலோச்சிஷ்ட போஜனம் ।
ப்ரதிபிம்பேக்ஷணம் நீரே சக்ரஸ்யாபிச்ரியம் ஹரேத் ॥

கல்லின்மேல் வைத்த சந்தனத்தை பூசிக்கொள்ளுதலும், பூனை தீண்டிய அன்னத்தைப் புசித்தலும், நீரில் தன் நிழலைப் பார்த்தலும் ஆகிய இவை இந்த்ரனாக இருந்தாலும் (அவர்களுடைய) செல்வத்தைப் போக்கும்.

अजारजः खररजः तथा संमार्जनी रजः ।
स्त्रीणां पादरजश्चैव शक्रस्यापि श्रियं हरेत् ।।

அஜாரஜ: கரரஜ: ததா ஸம்மார்ஜனீ ரஜ: ।
ஸ்த்ரீணாம் பாதரஜச்சைவ சக்ரஸ்யாபி ச்ரியம் ஹரேத் ॥

ஆட்டின் கால் தூளும் (ஆடு நடக்கும்போது ஏற்படும் புழுதி), கழுதையின் கால் தூளும், விளக்குமாறின் தூளும், பெண்களின் கால் தூளும் மற்றவர்கள் மீது படிந்தால் அவர்கள் இந்த்ரனாயினும், அவர்களது செல்வம் அழிந்துவிடும்.

कृषितो नास्ति दुर्भिक्षं जपतो नास्ति पातकम् ।
मौनतः कलहो नास्ति नास्ति जागरतोभयम् ।।

க்ருஷிதோ நாஸ்தி துர்பிக்ஷம் ஜபதோ நாஸ்தி பாதகம் ।
மௌனத: கலஹோ நாஸ்தி நாஸ்தி ஜாகரதோபயம் ॥

பயிரிடுபவனுக்கு உணவிற்குப் பஞ்சமில்லை. ஜபம் செய்பவனுக்கு பாபமில்லை. மௌனமாய் இருப்பவனுக்குக் கலகம் இல்லை. தூங்காமல் இருப்பவனுக்குப் பயமில்லை.

एकोपि गुणवान्पुत्रो निर्गुणैः किं शतैरपि ।
एकचन्द्र प्रकाशेन नक्षत्रैः किं प्रयोजनम् ।।

ஏகோபி குணவான்புத்ரோ நிர்குணை: கிம் சதைரபி ।
ஏகசந்த்ர ப்ரகாசேன நக்ஷத்ரை: கிம் ப்ரயோஜனம் ॥

நல்ல குணம் நிறைந்த மகன் ஒருவனே போதும். கெட்ட குணங்களுடைய மகன்கள் நூறுபேர்கள் இருந்தாலும் பலன் ஒன்றுமில்லை. ஒரு சந்த்ரனில்லாமல் நக்ஷத்ரங்கள் எத்தனை இருந்தாலும் ப்ரயோஜனம் ஒன்றுமில்லை.

प्रस्तापसदृशं वाक्यं स्वभावसदृशीं क्रियाम् ।
आत्मशक्ति समं कोपं यो जानाति स पण्डितः ।।

ப்ரஸ்தாபஸத்ருசம் வாக்யம் ஸ்வபாவஸத்ருசீம் க்ரியாம்।
ஆத்மசக்தி ஸமம் கோபம் யோ ஜானாதி ஸ பண்டித:॥

ப்ரஸ்தாபத்துக்கு தக்க வார்த்தையும், அவனவனுடைய ஸ்வபாவத்திற்குத் தக்க காரியமும், தன் சக்திக்குத் தக்க கோபமும் எவன் அறிவானோ அவனே பண்டிதன் ஆவான்.

विवादशीलां स्वयमर्थचोरिणीं
परानुकूलां परिहास भाषिणीम् ।
अग्राशिनीमन्यगृह प्रवेशिनीं
त्यजन्ति भार्यां दशपुत्रमातरम् ।।

விவாதசீலாம் ஸ்வயமர்த்தசோரிணீம்
பராநுகூலாம் பரிஹாஸ பாஷிணீம் ।
அக்ராசினீமன்யக்ருஹ ப்ரவேசினீம்
த்யஜந்தி பார்யாம் தசபுத்ர மாதரம் ॥

சண்டையிடும் குணமுள்ளவளும், தன் வீட்டு சொத்தையே திருடிவைத்துக் கொள்பவளும், மற்றவர்களுக்கு அனுகூலமானவளும், எப்பொழுதும் பரிஹாஸம் செய்பவளும், கணவன் சாப்பிடுவதற்கு முன்பே ஆஹாரம் சாப்பிடுபவளும், எப்பொழுதும் பக்கத்திலுள்ள வீடுகளுக்குச் செல்பவளும் ஆகிய இப்படிப்பட்ட மனைவியை பத்து குழந்தைகளைப் பெற்றுத்தந்திருந்தாலும் அவளை விடவேண்டும்.

कार्येषुदासी करणेषुमन्त्री
रूपे च लक्ष्मी क्षमया धरित्री ।
स्नेहे च माता शयने तु वेश्या
षट्कर्मयुक्ता कुलधर्मपत्नी ।।

கார்யேஷுதாஸீ கரணேஷுமந்த்ரீ
ரூபே ச லக்ஷ்மீ க்ஷமயா தரித்ரீ ।
ஸ்னேஹே ச மாதா சயனே து வேச்யா
ஷட்கர்மயுக்தா குலதர்மபத்னீ ॥

வீட்டு வேலையில் பணிப்பெண் போலவும், கார்யாலோசனையில் மந்திரி போலவும், ரூபத்தில் மஹாலக்ஷ்மிபோலவும், பொறுமையில் பூமிதேவியைப்

போலவும், ஸ்னேஹத்தில் தாய் போலவும், படுக்கையில் வேசி போலவும் ஆகிய இந்த ஆறு விஷயங்களில் கணவனிடத்தில் நல்ல குலப்பெண்ணானவள் இருப்பாள்.

शतनिष्को धनाढ्यश्च शतग्रामेण भूपतिः ।
शताश्च क्षत्रियोराजा शतश्लोकेन पण्डितः ।।

சதநிஷ்கோ தனாட்யச்ச சதக்ராமேண பூபதி !:
சதாச்வ க்ஷத்ரியோராஜா சதச்லோகேன பண்டித:॥

நூறு வராகன் உள்ளவன் பணக்காரன் எனப்படுவான். நூறு க்ராமங்களுக்கு அதிபதியாய் இருப்பவன் பூபதி எனப்படுவான். நூறு குதிரைகளை உடையவன் ராஜா எனப்படுவான். நூறு ச்லோகங்களை (பழைய முறைப்படி இலக்கணத்தோடு) படித்தவன் பண்டிதன் எனப்படுவான்.

शकटं पञ्चहस्तेषु दशहस्तेषु वाजिनम् ।
गजं हस्त सहस्रेण दुष्टं दूरेण वर्जयेत् ।।

சகடம் பஞ்சஹஸ்தேஷு தசஹஸ்தேஷு வாஜினம் ।
கஜம் ஹஸ்த ஸஹஸ்ரேண துஷ்டம் தூரேண வர்ஜயேத் ॥

வண்டிக்கு ஐந்து முழமும், குதிரைக்குப் பத்து முழமும், யானைக்கு ஆயிரம் முழமும், துஷ்டனுக்கு மிகவும் தூரமாயும் ஒதுங்கிப் போகவேண்டும்.

अनभ्यासे विषं शास्त्रं अजीर्णे भोजनं विषम् ।
दरिद्रस्य विषं गोष्ठी वृद्धस्य तरुणी विषम् ।।

அனப்யாஸே விஷம் சாஸ்த்ரம் அஜீர்ணே போஜனம் விஷம் ।
தரித்ரஸ்ய விஷம் கோஷ்டீ வ்ருத்தஸ்ய தருணீ விஷம்॥

அப்யாஸம் இல்லாதவனுக்கு சாஸ்த்ரம் விஷம். ஜீர்ணமாகாதபோது உணவு விஷம். தரித்ரனுக்கு நல்ல கோஷ்ட்டீ விஷம். கிழவனுக்கு சிறுவயது மனைவி விஷம்.

जिह्वाग्रे वर्ततेलक्ष्मीर्जिह्वाग्रेमित्र बान्धवाः ।
जिह्वाग्रे बन्धनप्राप्तिः जिह्वाग्रे मरणं ध्रुवम् ।।

ஜிஹ்வாக்ரே வர்த்ததேலக்ஷ்மீர்ஜிஹ்வாக்ரே மித்ரபாந்தவா: ।
ஜிஹ்வாக்ரே பந்தன ப்ராப்தி: ஜிஹ்வாக்ரே மரணம் த்ருவம் ॥

நாக்கினாலேயே சம்பத்து உண்டாகும். நாக்கினாலேயே நண்பர்கள் மற்றும் உறவினர்கள் வருவார்கள். நாக்கினாலேயே விலங்கு நேரிடும். நாக்கினாலேயே மரணம் நேரிடும்.

अदान दोषेण भवेद्दरिद्रो
दारिद्रदोषेण करोति पापम् ।
पापादवश्यं नरकं प्रयाति
पुनर्दरिद्रः पुनरेव पापी ।।

அதான தோஷேண பவேத்தரித்ரோ
தாரித்ரதோஷேண கரோதி பாபம் ।
பாபாதவச்யம் நரகம் ப்ரயாதி
புனர்தரித்ர: புனரேவ பாபீ ॥

ஒருவன் முற்பிறப்பில் ஒருவருக்கும் கொடாத தோஷத்தினால் தரித்ரனாகப் பிறக்கிறான். அந்த தாரித்ர தன்மையால் பாபம் செய்வான். பாபத்தினால் நரகம் நேரிடும். அந்த நரகத்திலிருந்து திரும்பவும் தரித்ரனாகப் பிறந்து திரும்பவும் துன்பப்படுவான்.

अतिथिर्बालकश्चैव स्त्रीजनो नृपतिस्तथा ।
एतेवित्तं न जानन्ति जामाताचैव पञ्चमः ।।

அதிதிர்பாலகச்சைவ ஸ்த்ரீஜனோ ந்ருபதிஸ்ததா ।
ஏதேவித்தம் ந ஜானந்தி ஜாமாதாசைவ பஞ்சம:॥

விருந்தினர், குழந்தை, பெண்கள், ராஜா, மருமகன் ஆகிய இந்த ஐவரும் பணத்தின் இருப்பையும், இல்லாமையையும் பற்றி அறியமாட்டார்கள்.

कुदेशञ्च कुमित्रञ्च कुराज्यं च कुबान्धवम् ।
कुभार्यञ्च कुराष्ट्रञ्च दूरतः परिवर्जयेत् ।।

குதேசஞ்ச குமித்ரஞ்ச குராஜ்யம் ச குபாந்தவம் ।
குபார்யஞ்ச குராஷ்ட்ரஞ்ச தூரத: பரிவர்ஜயேத் ॥

அல்ப தேசம், அல்ப ஸ்நேஹிதன், அல்ப ராஜ்யம், அல்ப உறவினன், அல்ப மனைவி, அல்ப பட்டணம் ஆகிய இவைகளை விட்டு விலகிவிடவேண்டும்.

स्त्रीणां द्विगुणमाहारं बुद्धिश्चापि चतुर्गुणम् ।
साहसं षड्गुणं चैव कामोष्टगुणमुच्यते ।।

ஸ்த்ரீணாம் த்விகுணமாஹாரம் புத்திச்சாபி சதுர்குணம் ।
ஸாஹஸம் ஷட்குணம் சைவ காமோஷ்டகுணமுச்யதே ॥

பெண்களுக்கு ஆண்களைக் காட்டிலும் ஆகாரம் (உணவு) இரண்டு பங்கும், அறிவு நான்கு பங்கும், திறமை ஆறு பங்கும், ஆசை எட்டு பங்கும் அதிகம்.

राजानां राष्ट्रजं पापं राजपापं पुरोहितम् ।
भर्तारं स्त्रीकृतं पापं शिष्यपापं गुरुं व्रजेत् ।।

ராஜானாம் ராஷ்ட்ரஜம் பாபம் ராஜபாபம் புரோஹிதம் ।
பர்த்தாரம் ஸ்த்ரீக்ருதம் பாபம் சிஷ்யபாபம் குரும்
வ்ரஜேத் ॥

தன் தேசத்தில் ஜனங்கள் (மக்கள்) செய்யும் பாபம் ராஜாவை அடையும். ராஜா செய்யும் பாபம் புரோகிதனை அடையும். பெண்டாட்டி செய்யும் பாபம் புருஷனை அடையும். சிஷ்யன் செய்யும் பாபம் குருவை அடையும்.

गीता वाद्यो तथा नृत्ते सङ्ग्रामे रिपुसङ्कटे ।
आहारे व्यवहारे च त्यक्तलज्जः सुखी भवेत् ।।

கீதா வாத்யோ ததா ந்ருத்தே ஸங்க்ராமே ரிபுஸங்கடே ।
ஆஹாரே வ்யவஹாரே ச த்யக்தலஜ்ஜ: ஸுகீ பவேத் ॥

பாடும்போதும், வாத்யம் வாசிக்கும்போதும், நாட்டியம் ஆடும்போதும், எதிரியுடன் சண்டையிடும்போதும், சாப்பிடும் போதும், வ்யவஹாரம் பேசும்போதும் வெட்கத்தை விட்டவனுக்கு சுகம் கிடைக்கும்.

रूपयौवन संपन्ना विशालकुल संभवाः ।
विद्याहीना न शोभन्ते निर्गन्ध इव किंशुकाः ।।

ரூபயௌவன ஸம்பன்னா விசாலகுல ஸம்பவா: ।
வித்யாஹீனா ந சோபந்தே நிர்கந்த இவ கிம்சுகா: ॥

நல்ல அழகும், இளம் வயதும், நல்ல குலத்தில் பிறந்து வசதியாய் இருந்தாலும், படிப்பறிவில்லையெனில் ப்ரகாசிக்கமாட்டார்கள். கல்யாணமுருங்கைப் பூவானது எவ்வளவு சிகப்பாகவும், அழகாகவும் இருந்தபோதிலும் வாசனை இல்லாததால் ப்ரகாசிக்காததுபோல.

त्यजेदेकं कुलस्यार्थे ग्रामस्यार्थे कुलंत्यजेत् ।
ग्रामं जनपदस्यार्थे आत्मार्थे पृथिवीं त्यजेत् ।।

த்யஜேதேகம் குலஸ்யார்த்தே க்ராமஸ்யார்த்தே குலம் த்யஜேத் ।
க்ராமம் ஜனபதஸ்யார்த்தே ஆத்மார்த்தே ப்ருதிவீம் த்யஜேத் ॥

ஒரு குலத்திற்கு ஹானி உண்டாகும்பொழுது அதற்குக் காரணமாக உள்ள ஒருவனை விடவேண்டும். ஒரு க்ராமத்திற்கு அழிவு ஏற்படும்பொழுது அதற்குக் காரணமாகவுள்ள ஒரு குலத்தை விடவேண்டும். ஒரு தேசத்திற்கு அழிவு ஏற்படும் பொழுது அதற்குக் காரணமாக உள்ள ஒரு கிராமத்தை விடவேண்டும். தனக்கு தொந்தரவு வரும்பொழுது தனக்குள்ள பூமியை விடவேண்டும்.

कोकिलानां स्वरं रूपं पातिव्रत्यन्तुयोषिताम् ।
विद्यारूपं विरूपाणां क्षमारूपं तपस्विनाम् ।।

கோகிலானாம் ஸ்வரம் ரூபம் பாதிவ்ரத்யந்து யோஷிதாம்।
வித்யாரூபம் விரூபாணாம் க்ஷமாரூபம் தபஸ்வினாம் ॥

குயிலுக்குக் குரலும், பெண்களுக்குக் கற்பும், அழகில்லாதவர்களுக்குக் கல்வியும், தபஸ்விகளுக்குப் பொறுமையும் அழகாம்.

दैवाधीनं जगत्सर्वं मन्त्राधीनन्तुदैवतम् ।
तन्मन्त्रं ब्राह्मणाधीनं ब्राह्मणो मम देवता ।।

தைவாதீனம் ஜகத்ஸர்வம் மந்த்ராதீனந்து
தைவதம் ।
தன்மந்த்ரம் ப்ராம்மணாதீனம் ப்ராம்மணோ மம
தேவதா ॥

உலகம் முழுவதும் தைவத்திற்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கிறது. தைவம் மந்த்ரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கிறது. மந்த்ரம் ப்ராம்மணனுக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கிறது. (எனவே) ப்ராம்மணன் எனக்கு தைவம் என்று கூறுகிறார் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான்.

पिबन्ति नद्यः स्वयमेव नांभः
खादन्ति न स्वादु फलानि वृक्षाः ।
पयोधरास्सस्यमदन्तिनैव
परोपकाराय सतां विभूतयः ।।

பிபந்தி நத்ய: ஸ்வயமேவ நாம்ப:
காதந்தி ந ஸ்வாது பலானி வ்ருக்ஷா: ।
பயோதராஸ் ஸஸ்யமதந்தினைவ
பரோபகாராய ஸதாம் விபூதய: ॥

நதிகள் தண்ணீரைத்தானே குடிப்பதில்லை. மரங்கள் பழங்களைத் தானே சாப்பிடுவதில்லை. மேகங்கள் மழை பொழிவித்து விளைவித்த பயிர்களை அவைகளே உண்ணாது. அதுபோல உலகத்திலுள்ள ஸத்புருஷர்களுடைய ஐச்வர்யங்கள் (பணங்கள்- சொத்துகள்) பரோபகாரத்தின் பொருட்டே ஆகும்.

पक्षीणां बलमाकाशं मत्स्यानामुदकं बलम् ।
दुर्बलस्य बलोराजा बालानां रोदनं बलम् ।।

பக்ஷீணாம் பலமாகாசம் மத்ஸ்யானாமுதகம் பலம் ।
துர்பலஸ்ய பலோராஜா பாலானாம் ரோதனம் பலம் ॥

பக்ஷிகளுக்கு ஆகாசத்தில் பலம் அதிகம், மீன்களுக்கு நீரில் பலம் அதிகம், பலமில்லாதவர்களுக்கு ராஜா பலம், குழந்தைகளுக்கு அழுகையே பலம். (காரிய சாதனத்திற்காகக் குழந்தை அழும்)

वृश्चिकस्य विषं पुच्छं मक्षिकस्य विषं शिरः ।
तक्षकस्य विषं दंष्ट्रा सर्वाङ्गं दुर्जने विषम् ।।

வ்ருச்சிகஸ்ய விஷம் புச்சம் மக்ஷிகஸ்ய விஷம் சிர: ।
தக்ஷகஸ்ய விஷம் தம்ஷ்ட்ரா ஸர்வாங்கம் துர்ஜனே விஷம் ॥

தேளுக்குக் கொடுக்கில் விஷம். ஈக்குத் தலையில் விஷம். பாம்பிற்குப் பல்லில் விஷம். துர்ஜனனுக்கு (கெட்டவனுக்கு) உடல் முழுவதும் விஷம்.

पुस्तकेषु च या विद्या परहस्ते च यद्धनम् ।
समयेतु परिप्राप्ते न साविद्या न तद्धनम् ।।

புஸ்தகேஷு ச யா வித்யா பரஹஸ்தே ச யத்தனம் ।
ஸமயேது பரிப்ராப்தே ந ஸாவித்யா ந தத்தனம் ॥

புஸ்தகத்துப் படிப்பும், பிறர் கைப்பொருளும் வேளைக்கு உதவாத காரணத்தால் அப்படிப்பட்ட படிப்பும் படிப்பல்ல, பிறர் கைப்பொருளும் பொருளல்ல.

नश्यत्यनायकं कार्यः तथैव शिशुनायकम् ।
स्त्रीनायकं तथोन्मत्त नायकम् बहुनायकम् ।।

நச்யத்யநாயகம் கார்ய: ததைவ சிசுநாயகம் ।
ஸ்த்ரீநாயகம் ததோன்மத்த நாயகம் பஹுநாயகம் ॥

யஜமானனில்லாத காரியமும், விஷயம் தெரியாத சிறியவனைத் தலைவராகக் கொண்டு செய்யும் காரியமும், பெண்ணையும், பயித்தியக்காரனையும், பலரையும் யோசனை கேட்டு அனைவரின் யோசனையையும் செயல்படுத்தும் பொருட்டு ஈடுபடும் காரியமும் கெடும்.

अभ्यासानुसरीविद्या बुद्धिःकर्मानुसारिणी ।
उद्योगसारिणी लक्ष्मी फलं भाग्यानुसारिणी ।।

அப்யாஸானுஸரீவித்யா புத்தி:கர்மானுஸாரிணீ ।
உத்யோகஸாரிணீ லக்ஷ்மீ பலம் பாக்யானுஸாரிணீ ॥

படிப்பு அப்யாஸத்திற்குத் தக்கதாக இருக்கும். அறிவு கர்மாவிற்கு அனுகுணமாக இருக்கும். செல்வம் ஒருவன் பார்க்கும் வேலையின் பொருட்டு இருக்கும். பலம் பாக்யத்திற்குத் தக்கதாயிருக்கும்.

वसन्ता यौवना वृक्षाः पुरुषाधनयौवनाः ।
सौभाग्ययौवना नार्यो बुधाविद्यासु यौवनाः ।।

வஸந்தா யௌவனா வ்ருக்ஷா: புருஷாதனயௌவனா: ।
ஸௌபாக்யயௌவனா நார்யோ புதாவித்யாஸு
யௌவனா: ॥

மரங்களுக்கு இளமை வஸந்தகாலம்; புருஷனுக்கு இளமை பணம்; பெண்களுக்கு இளமை ஸௌபாக்யம்; பண்டிதர்களுக்கு இளமை படிப்பே.

वृथा वृष्टिस्समुद्रे च वृथातृप्ते तु भोजनम् ।
वृथा धनपतौदानं दारिद्र्येयौवनं वृथा ।।

வ்ருதா வ்ருஷ்டிஸ்ஸமுத்ரே ச வ்ருதா த்ருப்தே து போஜனம் ।
வ்ருதா தநபதௌதானம் தாரித்ர்யே யௌவநம் வ்ருதா॥

கடலில் மழை பெய்தலும்; பசியில்லாதவனுக்கு உணவு போடுதலும்; பணக்காரனுக்குத் தானம் செய்தலும்; தரித்திரனுடைய இளமைப்பருவம் ஆகிய இவை அனைத்தும் ப்ரயோஜனமற்றது.

अर्थागृहेनिवर्तन्ते स्मशानेमित्रबान्धवाः ।
सुकृतं दुष्कृतञ्चैव गच्छन्तमनुगच्छति ।।

அர்த்தாக்ருஹேநிவர்தந்தே ஸ்மசாநேமித்ரபாந்தவா:।
ஸுக்ருதம் துஷ்க்ருதஞ்சைவ கச்சந்தமனுகச்சதி ॥

பணம் வீட்டுடன் நின்றுவிடும்; சுடுகாடுவரை (மகனும்) நண்பர்களும், உறவினர்களும் வருவார்கள்; செய்யும் புண்ணியமும் - பாவமும் மட்டுமே இறுதிவரை வரும். (எனவே, தர்மம் செய்யவேண்டும்.)

तस्करस्यवधो दण्डोदासीदण्डस्तुमुण्डनम् ।
भार्यादण्डं पृथक्छय्या मित्रदण्डमभाषणम् ।।

தஸ்கரஸ்யவதோ தண்டோ தாஸீதண்டஸ்து முண்டனம் ।
பார்யாதண்டம் ப்ருதக்ச்சய்யா மித்ரதண்டமபாஷணம் ॥

திருடருக்குக் கொலையே தண்டனை, தாஸிக்குத் தலையை மொட்டை அடித்தலே தண்டனை, பெண்டாட்டிக்குத் தனியாகப் படுப்பதே தண்டனை, நண்பனுக்குப் பேசாமலிருப்பதே தண்டனை.

पिता च ऋणवान् शत्रुर्माता च व्यभिचारिणी ।
भार्यारूपवती शत्रुः पुत्रश्शत्रुरपण्डितः ।।

பிதா ச ருணவான் சத்ரூர்மாதா ச வ்யபிசாரிணீ ।
பார்யாரூபவதீ சத்ரு: புத்ரச்சத்ருரபண்டித: ॥

கடன் வைத்த தகப்பன் எதிரி; நடத்தை தவறிய தாய் எதிரி; அழகற்ற மனைவி எதிரி; படிக்காத பிள்ளை (தகப்பனாருக்கு) எதிரி.

पितारक्षति कौमारे भर्तारक्षति यौवने ।
रक्षन्ति वार्धकेपुत्रा न स्त्रीस्वातन्त्र्यमर्हति ।।

பிதாரக்ஷதி கௌமாரே பர்த்தாரக்ஷதி யௌவனே ।
ரக்ஷந்தி வார்த்தகே புத்ரா ந ஸ்த்ரீஸ்வாதந்த்ர்யமர்ஹதி ॥

பெண்களை குழந்தைப் பருவத்தில் தகப்பனாரும், இளமைப் பருவத்தில் கணவனும், முதுமை காலத்தில் பிள்ளைகளும் காப்பாற்றுவர்கள். எனவே, ஒருபொழுதும் பெண்கள் தனியாக இருக்கக்கூடாது.

अग्निहोत्रं गृहं क्षेत्रं गर्भिणी वृद्धबालकौ ।
रिक्तहस्तेन नोपेयाद्राजानन्दैवतं गुरुम् ।।

அக்நிஹோத்ரம் க்ருஹம் க்ஷேத்ரம் கர்ப்பிணீ
வ்ருத்தபாலகௌ ।
ரிக்தஹஸ்தேன நோபேயாத்ராஜானந்தைவதம் குரும் ॥

அக்னிஹோத்ரம் செய்கின்ற இடத்திற்குச் செல்லும் பொழுதும், புண்ய க்ஷேத்திரத்திற்குச் செல்லும்பொழுதும், கர்ப்பிணி, வயதானவர், சிறுவர், ராஜா, தெய்வ ஆலயம், குரு ஆகியோரைக் காணச்செல்லும்பொழுதும் வெறுங்கையோடு (ஒன்றுமில்லாமல்) செல்லக்கூடாது. மாறாக அக்னிஹோத்ரம் நடைபெறுகின்ற இடத்திற்குச் சென்றால் சமித்தும் (அரசங்குச்சியும்), மற்ற இடங்களுக்குச் செல்லும் பொழுது பழம் முதலியவைகளுடனும் செல்லவேண்டும்.

अहोप्रकृतिसादृश्यं श्लेष्मणो दुर्जनस्य च ।
मधुरैः कोपमायाति कटुकैरुपशाम्यते ।।

அஹோப்ரக்ருதிஸாத்ருச்யம் ச்லேஷ்மணோ
துர்ஜனஸ்ய ச ।
மதுரை: கோபமாயாதி கடுகைருபசாம்யதே ॥

கெட்டவனுக்குக் கபமானது ஸமமானதாக இருக்கும்-எப்படியெனில், கபமானது இனிப்பு சாப்பிடுவதால் வளர்ச்சியையும்; கசப்பு சாப்பிடுவதால் அழிவையும் எப்படி அடையுமோ அப்படி கெட்டவனானவன் நல்ல வார்த்தைகளால் கோபத்தையும்; கடுஞ்சொற்களால் பயத்தையும் அடைவான்.

जनिताचोपनीता च यश्चविद्यां प्रयच्छति ।
अन्नदाता भयत्राता पञ्चैते पितरः स्मृताः ।।

ஜனிதாசோபனீதா ச யச்சவித்யாம் ப்ரயச்சதி ।
அன்னதாதா பயத்ராதா பஞ்சைதே பிதர: ஸ்ம்ருதா: ॥

தன்னைப் பெற்றவனும், உபநயனம் செய்வித்தவனும், படிப்பித்தவனும், உணவளித்துக் காப்பாற்றியவனும், பயத்தை ஒழித்தவனும் ஆகிய இந்த ஐவரும் பிதாக்கள் ஆவார்கள்.

दरिद्राय कृतं दानं शून्यदेवालयार्चना ।
अनाथप्रेतसंस्कारमश्वमेधसमंविदुः ।।

தரித்ராய க்ருதம் தானம் சூன்யதேவாலயார்சனா ।
அநாதப்ரேதஸம்ஸ்காரமச்வமேதஸமம்விது: ॥

ஏழைக்குக் கொடுக்கும் தானமும், பூஜையில்லாத கோயிலுக்குப் பூஜை செய்ய ஏற்பாடு செய்தலும், திக்கற்ற பிணத்திற்கு ஈமக்ரியைகளைச் செய்தலுமாகிய இவை மூன்றும் அச்வமேத யாகம் செய்ததற்குச் சமமாகும்.

दातृत्वं प्रियवक्तृत्वं धीरत्वमुचितज्ञता ।
अभ्यासेन न लभ्यन्ते चत्वारस्सहजागुणाः ।।

தாத்ருத்வம் ப்ரியவக்த்ருத்வம் தீரத்வமுசிதக்ஞதா ।
அப்யாஸேன ந லப்யந்தே சத்வாரஸ் ஸஹஜாகுணா: ॥

ஈகையும், இன்பச்சொல்லும், தைரியமும், நன்மை-தீமைகளை அறியும் அறிவும் ஆகிய இந்த நான்கும் தன்னுடன் பிறந்த குணங்களாகவே இருக்கவேண்டுமேயன்றி கற்றுக்கொண்டு வருவதல்ல.

अभ्युक्त्वामलकंपत्थ्यं भुक्त्वा तु बदरीफलम् ।
कपित्थं सर्वदापत्थ्यं कदली न कदाचन ।।

அப்யுக்த்வாமலகம் பத்யம் புக்த்வா து பதரீபலம் ।
கபித்தம் ஸர்வதாபத்யம் கதளீ ந கதாசன ॥

வெறும் வயிற்றில் நெல்லிக்காயும், சாப்பிட்ட பிறகு இலந்தைப் பழமும்; எப்பொழுதும் விளாம்பழமும் புசித்தால் சரீரத்திற்கு ஆரோக்கியம் உண்டாகும். வாழைப்பழம் ஒருபொழுதும் பத்தியமாகாது.

श्लोकार्धेन प्रवक्ष्यामि यदुक्तं ग्रन्थकोटिभिः ।
परोपकारः पुण्याय पापाय परपीडनम् ।।

ச்லோகார்தேன ப்ரவக்ஷ்யாமி யதுக்தம் க்ரந்தகோடிபி: ।
பரோபகார: புண்யாய பாபாய பரபீடனம் ॥

பல நீதி மற்றும் தர்மசாஸ்த்ர நூல்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயத்தை நான் இந்த அரை ஸ்லோகத்தினால் தெரிவிக்கிறேன். அதாவது மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்தால் புண்ணியமும், தொந்தரவு செய்தால் பாவமும் ஏற்படும்.

दुष्टभार्या शठंमित्रं भृत्योहङ्कारसंयुतः ।
ससर्पे च गृहेवासो मृत्युरेव न संशयः ।।

துஷ்டபார்யா சடம்மித்ரம் ப்ருத்யோஹங்காரஸம்யுத:।
ஸஸர்பே ச க்ருஹேவாஸோ ம்ருத்யுரேவ ந ஸம்சய:॥

கெட்ட மனைவியும், கெட்ட நண்பனும், அஹங்காரமுள்ள வேலைக்காரானும், பாம்பு உள்ள வீட்டில் வஸித்தல் ஆகிய இவை ஒருவனுக்கு நிச்சயம் மரணத்தை உண்டாக்கும்.

यस्मिन्देशे न सन्मानो न प्रीतिर्नचबान्धवाः ।
न विद्या नास्ति धनिका न तत्र दिवसं वसेत् ।।

யஸ்மின்தேசே ந ஸன்மானோ ந ப்ரீதிர் ந ச பாந்தவா:।
ந வித்யா நாஸ்தி தனிகா ந தத்ர திவஸம் வஸேத் ॥

எந்த தேசத்தில் ஸன்மானமும், ப்ரியமும், உறவினர்களும், படிப்பும், பணக்காரரும் இல்லையோ அவ்விடத்தில் ஒருநாள்கூட வஸிக்கக்கூடாது.

अग्निहोत्रफलोवेदा दत्तभुक्तफलंधनम् ।
रति पुत्रफला दाराश्शीलवृत्त फलं श्रुतम् ।।

அக்னிஹோத்ர பலோவேதா தத்தபுக்தபலம்
தனம் ।
ரதிபுத்ர பலாதாராச்சீலவ்ருத்தா பலம் ச்ருதம் ॥

வேதாத்யானம் செய்வதற்கு அக்னிஹோத்ரம் செய்தலும், பணம் இருப்பதற்கு தானம், போகங்களும்; மனைவி இருப்பதற்கு ஸம்போகம், குழந்தைகளும்; சாஸ்த்ரங்களைக் கேட்டதற்கு ஆசாரமுடையவனாக இருப்பதும் பலமாகும்.

स्वगृहे पूज्यते मूर्खः स्वग्रामे पूज्यते प्रभुः ।
स्वदेशे पूज्यते राजा विद्वान्सर्वत्रपूज्यते ।।

ஸ்வக்ருஹே பூஜ்யதே மூர்க்க: ஸ்வக்ராமே பூஜ்யதே ப்ரபு:।
ஸ்வதேசே பூஜ்யதே ராஜா வித்வான் ஸர்வத்ரபூஜ்யதே ॥

தன் வீட்டில் மட்டும் மூர்க்கனும்; தனது க்ராமத்தில் மட்டும் ப்ரபுக்களும் (பணக்காரர்களும்); தனது தேசத்தில் மட்டும் ராஜாவும்; வித்வான் (நல்ல படிப்பறிவுடையவர்) எல்லா இடத்திலும் பூஜிக்கப்படுவர்.

कुचेलिनं दन्तमलापहारिणं
बह्वाशिनं निष्ठुरवाक्यभाषिणम् ।
सूर्योदयेचास्तमये च शायिनं
विमुञ्चति श्रीरपि चक्रपाणिनम् ।।

குசேலினம் தந்தமலாபஹாரிணம்
பஹ்வாசிநம் நிஷ்ட்டுர வாக்யபாஷிணம் ।
ஸூர்யோதயே சாஸ்தமயே ச சாயினம்
விமுஞ்சதி ஸ்ரீரபி சக்ரபாணினம் ॥

அழுக்காடை உடுப்பவனும், பல் துலக்காதவனும், பெரும் திண்டிக்காரனும், கடுஞ்சொற்களையே சொல்லுபவனும், ஸூர்யோதய காலத்திலும் (காலையிலும்), ஸூர்ய அஸ்தமன காலத்திலும் (மாலையிலும்) தூங்குகிறவனும் ஆகிய இவர்கள் மற்ற குணங்களால் விஷ்ணுவிற்குச் சமமானாலும் அவர்களை லக்ஷ்மிதேவியானவள் விட்டு நீங்குவாள்.

दीर्घशृङ्गमनड्वाहं निर्लज्जां विधवांस्त्रियाम् ।
शूद्रमक्षरसंयुक्तं दूरतः परिवर्जयेत् ।।

தீர்கச்ருங்கமனட்வாஹம் நிர்லஜ்ஜாம் விதவாம் ஸ்த்ரியாம் ।
சூத்ரமக்ஷரஸம்யுக்தம் தூரத: பரிவர்ஜயேத் ॥

நீண்ட கொம்புள்ள எருதையும், வெட்கமற்ற விதவையையும், படிப்புள்ள சதுர்த்தனையும் தூரத்திலேயே விடவேண்டும்.

मुखंपद्मदलाकारं वचश्चन्दनशीतलम् ।
हृत्कर्तरिसमंचातिविनयं धूर्तलक्षणम् ।।

முகம்பத்மதளாகாரம் வசஸ்சந்தன சீதளம் ।
ஹ்ருத்கர்த்தரிஸமம்சாதிவினயம் தூர்த்தலக்ஷணம் ॥

தாமரை இதழ்போல் முகப்பொலிவும், ஸ்ரீகந்தம்போல குளிரந்த வார்த்தையும், கத்தரிக்கோல் போன்ற மனதும், அளவிற்கு அதிகமான அடக்கமுள்ளவன்போல் இருப்பதும் ஆகிய இவை அனைத்தும் கெட்டவனுக்கு லக்ஷணங்களாகும்.

मातृहीनशिशुजीवनं वृधा
कान्तहीन नवयौवनं वृधा ।
शान्तिहीन तपसः फलं वृधा
तिन्त्रिणीरस विहीन भोजनम् ।।

மாத்ருஹீனசிசுஜீவனம் வ்ருதா
காந்தஹீன நவயௌவனம் வ்ருதா ।

சாந்திஹீன தபஸ: பலம் வ்ருதா
திந்த்ரிணீரஸ விஹீன போஜனம் ॥

தாயில்லாத குழந்தையும், கணவனில்லாத யௌவனமும், பொறுமையில்லாத தவமும், புளியில்லாத உணவும் வீண் ஆகும்.

वस्त्रामुख्यस्त्वलङ्कारः प्रियमुख्यन्तु भोजनम् ।
गुणमुख्याभवेन्नारी विद्यामुख्यस्तु ब्राह्मणः ।।

வஸ்த்ரமுக்யஸ்த்வலங்கார: ப்ரியமுக்யந்து போஜனம் ।
குணமுக்யாபவேன்நாரீ வித்யாமுக்யஸ்து ப்ராம்மண: ॥

அலங்காரத்திற்குத் துணிகளும், போஜனத்திற்கு ப்ரீதியும், ஸ்த்ரீகளுக்கு குணமும், ப்ராம்மணனுக்குப் படிப்பும் முக்கியமாம்.

अमृतं सद्गुणाभार्या अमृतंबालभाषितम् ।
अमृतं राजसन्मानममृतं मानभोजनम् ।।

அம்ருதம் ஸத்குணாபார்யா அம்ருதம் பாலபாஷிதம் ।
அம்ருதம் ராஜஸந்மானமம்ருதம் மானபோஜநம் ॥

குணவதியான பெண்ணும், சிறுவர்களுடைய (மழலை)ச் சொல்லும், ராஜ ஸந்மானமும், மானமான போஜனமும் ஆகிய இவை அனைத்தும் அம்ருதத்திற்கு ஒப்பானதாகும்.

दुर्वृत्तो वा सुवृत्तो वा मूर्खः पण्डित एव वा ।
काषाय दण्डमात्रेण यतिः पूज्यो न संशयः ।।

துர்வ்ருத்தோ வா ஸுவ்ருத்தோ வா மூர்க்க: பண்டித
ஏவ வா ।
காஷாய தண்டமாத்ரேண யதி: பூஜ்யோ ந ஸம்சய: ॥

யதியானவர், கெட்ட ஆசாரமுள்ளவரானாலும், நல்ல ஆசாரமுள்ளவரானாலும், பண்டிதரானாலும், காஷாய தண்டங்களைத் தரித்ததால் பூஜிக்கத் தகுந்தவராவார்.

उपकारेण नीचानामपकारो हि जायते ।
पयः पानं भुजङ्गानां केवलं विषवर्धनम् ।।

உபகாரேண நீசானாமபகாரோ ஹி ஜாயதே ।
பய: பானம் புஜங்கானாம் கேவலம் விஷவர்தனம் ॥

பாம்புக்குப் பால்வார்ப்பதால் அதிகமான விஷத்தை எப்படி உண்டாக்குமோ அப்படி நீசருக்கு உபகாரம் செய்யச் செய்ய அபகாரமே நடக்கும்.

ऋणं याच्ना च वृद्धत्वं राजचोरं दरिद्रता ।
रोगाश्च भुक्तशेषश्चाप्यष्टकष्टाः प्रकीर्तिताः ।।

ருணம் யாச்னா ச வ்ருத்தத்வம் ராஜசோரம் தரித்ரதா ।
ரோகாச்ச புக்தசேஷச்சாப்யஷ்டகஷ்டா: ப்ரகீர்த்திதா: ॥

கடன் யாசித்தல், மூப்பு, வ்யபிசாரம், திருட்டுத்தனம், ஏழ்மை, நோய், மற்றவர்கள் சாப்பிட்டு மிகுந்த (மீதமுள்ள) சாப்பாடு சாப்பிடும் நிலை ஆகிய இவை எட்டு கஷ்டங்களாகும்.

दासी भृत्यस्सुतोबन्धुर्वस्तुर्वाहनमेव च ।
धनधान्यसमृद्धिश्चाप्यष्टभोगा प्रकीर्तिताः ।।

தாஸீ ப்ருத்யஸ்ஸுதோபந்துர்வஸ்துர்வாஹனமேவ ச ।
தனதான்யஸம்ருத்திச்சாப்யஷ்டபோகா ப்ரகீர்திதா: ॥

பணிப்பெண்கள், பணியாட்கள், பிள்ளைகள், சுற்றத்தார்கள், பொருட்கள், வாகனங்கள், பணம், தான்யம்

இருத்தல் ஆகிய இவை எட்டும் போகங்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. (போகங்களாகும்)

मक्षिका मारुतोवेश्या याचकोमूषकस्तथा ।
ग्रामणिर्गणकश्चैव सप्तै ते परबाधकाः ।।

மக்ஷிகா மாருதோவேச்யா யாசகோமூஷகஸ்ததா ।
க்ராமணிர்கணகச்சைவ ஸப்தை தே பரபாதகா: ॥

ஈக்கள், காற்று, வேசி, யாசகன், எலி, கிராமாதிகாரி, கணக்கர் ஆகிய ஏழுபேரும் எப்பொழுதும் மற்றவர்களைத் தொந்தரவு செய்பவர்கள்.

भूप्रदक्षिणषट्केण काशीयात्रायुतेन च ।
सेतुस्नानशतैर्यच्च तत्फलं मातृवन्दने ।।

பூப்ரதக்ஷிணஷட்கேண காசீயாத்ராயுதேன ச ।
ஸேதுஸ்நானசதைர்யச்ச தத்பலம் மாத்ருவந்தனே ॥

பூமியை ஆறுமுறை வலம் வருதலும், பத்தாயிரம் முறை காசியில் ஸ்நானம் செய்தலும், அனேக நூறுமுறை ஸேது ஸ்நானம் செய்தலும் ஆகிய இவற்றால் கிடைக்கக்கூடிய பலன்; பெற்றெடுத்த தாயை அன்போடு ஒருமுறை நமஸ்கரித்தாலே கிடைக்கும்.

नान्नोदकसमं दानं न द्वादश्याः परं व्रतम् ।
न गायत्र्याः परं मन्त्रं न मातुः दैवतं परम् ।।

நான்னோதகஸமம் தானம் ந த்வாதச்யா: பரம் வ்ரதம் ।
ந காயத்ர்யா: பரம் மந்த்ரம் ந மாது: தைவதம் பரம் ॥

உணவு, நீர் ஆகிய தானத்திற்குச் சமமான தானமும்; த்வாதசீ விரதத்தைக் காட்டிலும் வேறு விரதமும்,

காயத்ரியைவிட சிறந்ததான மந்திரமும், தாயினும் உயர்ந்த தைவமும் வேறில்லை.

राजवत्पुत्रदाराश्च स्वामिवन्मित्र बान्धवाः ।
आचार्यवत्सभामध्ये भाग्यवन्तं स्तुवन्ति हि ।।

ராஜவத்புத்ரதாராச்ச ஸ்வாமிவன்மித்ர பாந்தவா:।
ஆசார்யவத்ஸபாமத்யே பாக்யவந்தம் ஸ்துவந்தி ஹி ॥

உலகத்தில் பணக்காரனை அவன் பெண் பிள்ளைகள் ராஜாபோலவும், சுற்றத்தாரும், ஸ்னேகிதரும் தேவர் போலவும்; ஸபையிலுள்ளோர் ஆசார்யனைப் போலவும் நினைத்துத் துதிப்பர். (பணமுள்ளவனே பெரியவன் என்றபடி).

कपिलाक्षीरपानेन ब्राह्मणी सङ्गमेन च ।
वेदाक्षरविचारेण शूद्रश्चण्डालतां व्रजेत् ।।

கபிலாக்ஷீரபானேன ப்ராம்ஹணீ ஸங்கமேன ச ।
வேதாக்ஷரவிசாரேண சூத்ரச்சண்டாளதாம் வ்ரஜேத் ॥

உலகத்தில் நான்காவது வர்ணத்தார் காராம்பசுவின் பாலைக் குடித்தாலும்; ப்ராம்மண ஸ்த்ரீயுடன் சேருவதாலும்; வேதாக்ஷர விசாரத்தாலும் சண்டாளத்வத்தை அடைவர்.

लोकयात्राभयंलज्जा दाक्षिण्यं धर्मशीलता ।
पञ्चयस्मिन्नविद्यन्ते न कुर्यात्ते न सङ्गमम् ।।

லோகயாத்ராபயம்லஜ்ஜா தாக்ஷிண்யம் தர்மசீலதா ।
பஞ்சயஸ்மின் ந வித்யந்தே ந குர்யாத்தே ந ஸங்கமம்॥

உலக வ்யவஹாரம், பயம், வெட்கம், தாக்ஷிண்யம், தர்மஸ்வபாவம் ஆகிய இவ்வைந்து குணங்களும் இல்லாத

மனிதனோடு ஸஹவாஸம் (சேர்தல்) செய்யக்கூடாது. (நட்பு வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது)

विद्वानेवविजानाति विद्वज्जनपरिश्रमम् ।
नहि वन्ध्या विजानाति गुर्वीं प्रसववेदनाम् ॥

வித்வானேவவிஜானாதி வித்வஜ்ஜன பரிச்ரமம் ।
நஹி வந்த்யா விஜானாதி குர்வீம் ப்ரஸவவேதனாம் ॥

படித்தவர்களை படித்தவர்களே அறிவர். கல்லாதவர்கள் கற்றோருடைய பரிச்ரமத்தை அறியார்கள். எவ்வாறெனில், மலடிகள் பிரசவ வலியை அறியாதது போல.

विद्याश्चतस्रो साध्यास्स्युर्जन्मना सहसंभवाः ।
गान्धर्वञ्चकवित्वञ्च शूरत्वं दानशीलता ॥

வித்யாச்சதஸ்ரோ ஸாத்யாஸ்யுர்ஜன்மனா ஸஹஸம்பவா: ।
காந்தர்வஞ்சகவித்வஞ்ச சூரத்வம் தானசீலதா ॥

ஸங்கீதம், கவிபுனையும் திறன், நல்ல திறமை, தானம் வழங்கும் எண்ணம் ஆகிய இந்நான்கும் உடன்பிறக்கவேண்டியவைகளே அன்றி கற்றுக்கொள்வதல்ல.

मातानिन्दति नाभिनन्दतिपिताभ्राता न संभाषते
भृत्यः कुप्यति नानुगच्छतिसुतः कान्ता च नालिङ्गते ।
अर्थप्रार्थनशङ्कया न कुरुते स्वालापमात्रं सुहृत्त-
स्मादर्थमुपार्जय शृणु सखेह्यर्थेन सर्वे वशाः ॥

மாதாநிந்ததி நாபிநந்ததிபிதாப்ராதா ந ஸம்பாஷதே
ப்ருத்ய: குப்யதி நானுகச்சதிஸுத: காந்தா ச நாலிங்கதே ।

அர்த்தப்ரார்த்தனசங்கயா ந குருதே ஸ்வாலாபமாத்ரம் ஸுஹ்ருத்-
தஸ்மாதர்த்தமுபார்ஜய ச்ருணு ஸகேஹ்யர்த்தேன ஸர்வே வசா: ॥

பொருளில்லாதவனைத் தாய் நிந்திப்பாள்; தகப்பன் ஸந்தோஷியான்; உடன் பிறந்தவர்கள் பேசமாட்டார்கள்; வேலைக்காரன் கோபித்துக்கொள்வான்; மகன் பின் செல்லான்; மனைவி தழுவாள்; தன்னைப் பொருள் கேட்பான் என்ற பயத்தினால் நண்பன் நல்ல சொல் சொல்லமாட்டான். ஆகையால் ஓ ஸ்நேஹிதனே! பணத்தைச் சம்பாதிப்பாயாகில் அனைவரும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களாவார்கள்.

गोमूत्रमात्रेण पयोविनष्टं
तक्रस्य गोमूत्रशतेन किं वा ।
अत्यल्पपापैर्विपदश्शचीनां
पापात्मनां पापशतेन किं वा ।।

கோமூத்ரமாத்ரேண பயோவிநஷ்டம்
தக்ரஸ்ய கோமூத்ரசதேன கிம் வா ।
அத்யல்பபாபேர்விபதச்சசீனாம்
பாபாத்மனாம் பாபசதேன கிம் வா ॥

பசுவின் மூத்திரமானது கொஞ்சம் விழுந்தாலும் பால் கெட்டுவிடும். அதே (பசுவின் மூத்திரமானது) எவ்வளவு கலந்தாலும் மோருக்குக் கெடுதியில்லை. அதுபோல் பரிசுத்தமான நல்லவர்களுக்குக் குறைந்த பாபமானது நேர்ந்துவிட்டாலே விபத்து ஏற்படும். பாபிகளுக்குப் பெரும்பாபம் செய்தாலும் கூச்சம் ஏற்படாது.

समुद्रमथनेलेभे हरिर्लक्ष्मीं हरो विषम् ।
भाग्यं फलति सर्वत्र न विद्या न च पौरुषम् ।।

ஸமுத்ரமதனேலேபே ஹரிர்லக்ஷ்மீம் ஹரோ விஷம் ।
பாக்யம் பலதி ஸர்வத்ர ந வித்யா ந ச பௌருஷம் ॥

கடலைக் கடைந்தபோது விஷ்ணு லக்ஷ்மியையும், சிவன் விஷத்தையும் அடைந்தனர். ஆகையால் அவரவர்களின் பாக்யத்திற்குத் தக்கவாறு பலம் கிடைக்குமே தவிர, படிப்பும் பௌருஷத்வமும் காரணமல்ல.

आतुरो नियमो नास्ति बालवृद्धे तथैव च ।
सदाचाररतेचैव ह्येषधर्मस्सनातनः ।।

ஆதுரோ நியமோ நாஸ்தி பாலவ்ருத்தே ததைவ ச ।
ஸதாசாரரதேசைவ ஹ்யேஷதர்மஸ்ஸநாதன: ॥

ரோகிகளுக்கும், சிறுவர்களுக்கும், கிழவர்களுக்கும், ஸதாசார ஸம்பன்னர்களுக்கும் வ்ரத நியமம் வேண்டியதில்லை.

एकोदेवः केशवो वा शिवो वा
एकोवासः पत्तनं वा वनं वा ।
एकं मित्रं भूपतिर्वा यतिर्वा
एका नारी सुन्दरी वा दरी वा ।।

ஏகோதேவ: கேசவோ வா சிவோ வா
ஏகோவாஸ: பத்தனம் வா வனம் வா ।
ஏகம் மித்ரம் பூபதிர்வா யதிர்வா
ஏகா நாரீ ஸுந்தரீ வா தரீ வா ॥

விஷ்ணுவையாவது, சிவனையாவது தெய்வம் என்று நம்பவேண்டும். பட்டணத்திலாயினும் வனத்திலாயினும் வாஸம் பண்ணவேண்டியது. இராஜனுடனோ ஸந்யாஸியோடோ நட்பு கொள்ளவேண்டியது. அழகுள்ள

மனைவியோடு கூடியாவது, குகையில் வாசம் செய்கிறவளோடாவது வாசம் செய்யவேண்டியது.

अजायुद्धे ऋषिश्राद्धे प्रभाते मेघडम्बरे ।
दम्पत्योः कलहेचैव बह्वारम्भो लघुक्रिया ।।

அஜாயுத்தே ரிஷிச்ராத்தே ப்ரபாதே மேகடம்பரே ।
தம்பத்யோ: கலஹேசைவ பஹ்வாரம்போ லகுக்ரியா ॥

ஆட்டுக்கிடா சண்டையிலும், ரிஷி ச்ராத்தத்திலும், காலை ஏற்படும் இடி முழக்கத்திலும், தம்பதிகளுடைய கலகத்திலும் ஆரம்பம் அதிகமாகவும் (கடுமையாகவும்) முடிவு சாதாரணமாகவும் இருக்கும்.

हतमश्रोत्रियोदानं हतं सैन्यमनायकम् ।
हतारूपवतीवन्ध्या हतो यज्ञोप्यदक्षिणः ।।

ஹதமச்ரோத்ரியோதானம் ஹதம் ஸைன்யமநாயகம் ।
ஹதாரூபவதீவந்த்யா ஹதோ யக்ஞோப்யதக்ஷிண: ॥

வேதம் படிக்காதவனுக்குக் கொடுத்த தானமும், தலைவனில்லாத படையும், அழகியான மலடியும், தக்ஷிணையில்லாத யாகமும் பயனற்றதாகும்.

क्रोधो वैवस्वतोराजा आशावैतरणी नदी ।
विद्याकामदुघाधेनुस्सन्तोषोनन्दनं वनम् ।।

க்ரோதோ வைவஸ்வதோராஜா ஆசாவைதரணீ நதீ ।
வித்யாகாமதுகாதேனுஸ்ஸந்தோஷோ நந்தனம் வனம் ॥

கோபம் யமனுக்கு ஒத்தது. ஆசை வைதரணீ நதிக்கு ஸமமானது. கல்வி காமதேனுவிற்கு ஸமமானது. சந்தோஷம் (மகிழ்ச்சி) நந்தவனத்திற்கு (பூந்தோட்டத்திற்கு) ஸமமானது.

असारं खलु संसारं सारंश्वशुरमन्दिरम् ।
हिमालये हरश्शेते हरिश्शेते महोदधौ ।।

அஸாரம் கலு ஸம்ஸாரம் ஸாரம்ச்வசுரமந்திரம் ।
ஹிமாலயே ஹரச்சேதே ஹரிச்சேதே மஹோததௌ ॥

இல்வாழ்க்கை என்பது ஸாரமில்லாதது என்றாலும் மாமனார் வீடு ஸாரமுள்ளது. ஆகையால் சிவன் இமயமலையிலும்; விஷ்ணு ஸமுத்திரத்திலும் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

चिताचिन्ता तयोर्मध्ये चिन्तानामगरीयसी ।
चितादहति निर्जीवं चिन्ताप्राणयुतं वपुः ।।

சிதாசிந்த்தா தயோர்மத்யே சிந்த்தாநாமகரீயஸீ ।
சிதாதஹதி நிர்ஜீவம் சிந்த்தாப்ராணயுதம் வபு: ॥

சிதையைக் காட்டிலும் சிந்தை பெரியது- எவ்வாறெனில், சிதை இறந்த சரீரத்தை (உடலை)க் கொளுத்துகிறது. சிந்தை உயிருடன் இருக்கும் உடலையே எரிக்கிறது.

आजगाम यथा लक्ष्मीर्नारिकेलफलाम्बुवत् ।
निर्जगाम तथा लक्ष्मीर्गजभुक्त कपित्थवत् ।।

ஆஜகாம யதா லக்ஷ்மீர்நாரிகேலபலாம்புவத் ।
நிர்ஜகாம ததா லக்ஷ்மீர்கஜபுக்த்த கபித்தவத் ॥

செல்வம் வரும்பொழுது தேங்காய்க்குள் இளநீர்போலத் தானே வரும். அது போகும்பொழுது யானையுண்ட விளாங்கனியைப்போல் போகும்.

नेक्षेतोद्यन्तमादित्यं नास्तंयान्तंकदाचन ।
नोपसृष्टं न वारिस्थं न मध्यन्नभसोगतम् ।।

நேக்ஷேதோத்யந்தமாதித்யம் நாஸ்தம்யாந்தம் கதாசந ।
நோபஸ்ருஷ்டம் ந வாரிஸ்தம் ந மத்யந்நபஸோகதம் ॥

சூரியன் உதிக்கும்பொழுதும், மறையும்பொழுதும் நடுவானத்தில் இருக்கும் பொழுதும், ப்ரதி சூரியனையும் ஜலத்தில் சூரியனுடைய ப்ரதிபிம்பத்தையும் பார்க்கக்கூடாது

न लङ्घयेद्वत्सतन्त्री न प्रथावेच्च वर्षती ।
न चोदके निरीक्षेत स्वशूपमितिधारणम् ।।

ந லங்கயேத்வத்ஸதந்த்ரீ ந ப்ரதாவேச்ச வர்ஷதீ ।
ந சோதகே நிரீக்ஷேத ஸ்வரூபமிதி தாரணம் ..

கன்றின் கயிற்கைத் தாண்டக்கூடாது. மழையில் ஓடக்கூடாது. நீரில் நிழலைப் பார்க்கக்கூடாது.

नाश्नियाद्भार्ययासार्धं नैनामिक्षेतचाश्नतीम् ।
क्षुपन्तीं जृम्भमानां वा न चासीनां यथा सुखम् ।।
नाञ्जयन्तीं स्वकेनेत्रे न चाभ्यक्कामनावृताम् ।
न पश्येत्प्रसवन्तीञ्च तेजस्कामोद्विजोत्तमः ।।

நாச்னியாத்பார்யயாஸார்தம் நைனாமிக்ஷேதசாச்னதீம் ।
க்ஷுபந்தீம் ஜ்ரும்பமானாம் வா ந சாஸீனாம் யதா ஸுகம் ॥
நாஞ்ஜயந்த்தீம் ஸ்வகேநேத்ரே ந சாப்யக்காமனாவ்ருதாம்
ந பச்யேத் ப்ரஸவந்தீஞ்ச தேஜஸ்காமோத்விஜோத்தம:॥

மனைவியோடு சேர்ந்து சாப்பிடக்கூடாது. மனைவி சாப்பிடும்பொழுதும், தும்பும்பொழுதும், கொட்டாவி

விடும்பொழுதும், சௌகர்யமாய் உட்கார்ந்திருக்கும் பொழுதும், கண்ணுக்கு மை தீட்டிக்கொள்ளும்பொழுதும், எண்ணெயிட்டுக் கொண்டு ஸ்நானம் செய்யும்பொழுதும், வஸ்த்ரமில்லாமல் இருக்கும்பொழுதும் (ப்ரஸவத்தின் பொழுதும்) தேஜஸ்ஸை விரும்புகின்ற ப்ராம்மணன் அவளைப் பார்க்கக்கூடாது.

नाग्नमद्यादेकवासा न नग्नस्नानमाचरेत् ।
नाश्लीलं कीर्तयेद्धीमाग्नकुर्यात्स्त्रीवचः क्वचित् ।।

நான்னமத்யாதேகவாஸா ந நக்னஸ்நானமாசரேத் ।
நாச்லீலம் கீர்த்தயேத்தீமான்னகுர்யாத்ஸ்த்ரீவச: க்வசித் ॥

நன்கு கற்றறிந்த ப்ராம்மணன் ஒற்றை ஆடை உடுத்திக்கொண்டு போஜனம் செய்யக்கூடாது. வஸ்த்ரமே இல்லாமல் (ஆடையே உடுத்திக்கொள்ளாமல்) நீரில் அமிழ்ந்து ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. அமங்களமான (கெட்ட) வார்த்தைகளைச் சொல்லக்கூடாது. பெண்களின் சொல்படி எப்பொழுதும் செய்யக்கூடாது.

न मूत्रपथिकुर्वीत न भस्मनि न गो व्रजे ।
न फालकृष्टे न जले न चिन्त्यां न च पर्वते ।।

न जीर्णदेवायतने न वल्मीके कदाचन ।
न स सत्येषु गर्तेषु नग्वच्छन्नापिवस्थितः ।।

न नद्यां न नदीतीरे न च नस्पत्यधस्तथा ।
वाय्वग्निविप्रानादित्यमपः पश्यंस्तथैव गाः ।।
न कदाचन कुर्वीत न विण्मूत्रविसर्जनम् ।।

ந மூத்ரபதிகுர்வீத ந பஸ்மனி ந கோ வ்ரஜே ।
ந பாலக்ருஷ்டே ந ஜலே ந சித்யாம் ந ச பர்வதே ॥
ந ஜீர்ணதேவாயதனே ந வல்மீகே கதாசன ।
ந ஸ ஸத்யேஷு கர்தேஷு நக்வச்சன்னாபிவஸ்தித:॥
ந நத்யாம் ந நதீதீரே ந ச நஸ்பத்யதஸ்ததா ।
வாய்வக்னிவிப்ராநாதித்யமப: பச்யம்ஸ்ததைவ கா:॥
ந கதாசன குர்வீத ந விண்மூத்ரவிஸர்ஜனம் ॥

வழியிலும், சாம்பலிலும், பசுமாட்டு மந்தையிலும், உழு நிலத்திலும், நீரிலும், புதரிலும், மலையின்மீதும், இடிந்த தேவாலயங்களிலும், புற்றிலும், ஜந்துக்களுள்ள வளைகளிலும், நடந்துகொண்டும், நின்றுகொண்டும், ஆற்றிலும், அதன் கரைகளிலும், பெரிய மரத்தின் அடியிலும் ஜலமலங்களைக் கழிக்கக்கூடாது. மேலும், காற்றுவீசும் திசையை எதிர்நோக்கியும், நெருப்பு, அந்தணன், சூரியன், தண்ணீர், பசு இவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டும் மலஜலம் கழிக்கக்கூடாது.

विण्मूत्रोत्सर्जनं विप्रो दिवाकुर्यादुदङ्मुखः ।
दक्षिणाभिमुखोरात्रौसन्ध्यायोश्च यथा दिवा ।।
छायायामन्धकारे वा रात्रावहनिवाद्विजाः ।
यथा सुखमुखः कुर्यात्प्राणबाधाभयेषु च ।।

விண்மூத்ரோத்ஸர்ஜனம் விப்ரோ திவாகுர்யாதுதங்முக:।
தக்ஷிணாபிமுகோராத்ரௌ ஸந்த்யாயோச்ச யதா திவா ॥
ச்சாயாயாமந்தகாரே வா ராத்ராவஹநிவாத்விஜா:।
யதா ஸுகமுக: குர்யாத்ப்ராணபாதாபயேஷு ச ॥

ப்ராம்மணன் பகல் நேரத்திலும், அந்தி நேரத்திலும் வடக்கு முகமாகவும்; இரவில் தெற்குமுகமாவும் உட்கார்ந்துகொண்டு ஜலமலங்களைக் கழிக்கவேண்டும். நிழலிலும், இருட்டிலும், உயிர் போய்விடும் என்ற பயம்

உள்ள நேரத்தில் இரவு - பகல் எப்பொழுதாயினும் எந்த முகமாக இருந்தும் (விண்மூத்ரங்களை) மலஜலங்களைக் கழிக்கலாம்.

नाग्निमुखेन न थमेन्नग्नांने क्षेत्रचस्त्रियम् ।
नामेध्यं प्रक्षिपेदग्नौ न च पादौ प्रतापयेत् ।।

நாக்னிமுகேன ந தமேன்னக்னாம்னே க்ஷேத்ரசஸ்த்ரியம்।
நாமேத்யம் ப்ரக்ஷிபேதக்னௌ ந ச பாதௌ ப்ரதாபயேத்॥

நெருப்பை வாயால் ஊதக்கூடாது. ஆடையில்லாத பெண்டிரைப் பார்க்கக் கூடாது. சுத்தமில்லாத பொருட்களை அக்னியில் போடக்கூடாது. நெருப்பில் காலைக் காய்ச்சக் கூடாது.

नैकस्वप्याच्छून्यगेहे शयानं न प्रभोधयेत् ।
नोदक्त्यायाभिभाषेत यज्ञेगच्छोदनावृतः ।।

நைகஸ்வப்யாச்சூன்யகேஹே சயானம் ந ப்ரபோதயேத் ।
நோதக்த்யாயாபிபாஷேத யக்ஞேகச்சோதனாவ்ருத:॥

பாழடைந்த வீட்டில் ஒருவனாய் தூங்கக்கூடாது. தூங்கிக் கொண்டிருப்பவனை எழுப்பக்கூடாது. மாதவிடாய் ஆகியுள்ள காலத்தில் அந்தப் பெண்ணுடன் பேசக்கூடாது.

न धार्मिकेवसेद्ग्रामे न व्याधिबहुलेभृशम् ।
नैकः प्रपद्येताध्वानं न चिरं पर्वते वसेत् ।।

ந தார்மிகேவஸேத்க்ராமே ந வ்யாதிபஹுளே ப்ருசம் ।
நைக: ப்ரபத்யேதாத்வானம் ந சிரம் பர்வதே வஸேத் ॥

தார்மீகம் இல்லாத ஊரிலும்; வ்யாதி மிகுந்துள்ள ஊரிலும் வசிக்கக்கூடாது. ஒருவனாக ரொம்ப தூரம் செல்லக்கூடாது. மலைமேல் பல நாட்கள் வசிக்கக்கூடாது.

उपानहौ च वासश्च धृतमन्यैर्नधारयेत् ।
उपवीतश्शयनं जायापत्यं कमण्डलुम् ।।

உபாநஹௌ ச வாஸச்ச த்ருதமன்யைர் ந தாரயேத் ।
உபவீதன்னசயனம் ஜாயாபத்யம் கமண்டலும் ॥

ஒருவன் பயன்படுத்திய செருப்பு. அணிந்துகொண்ட ஆடை. ஒருமுறை போட்டுக்கொண்ட பூணல். படுத்த படுக்கை. ஒருவனுடைய மனைவி. ஒருவனுடைய பையன் ஆகிய இவற்றை மற்றொருவன் உபயோகிக்கக் கூடாது.

नाविनीतै व्रजेद्वाहैर्न चक्षुर्व्याधिपीडितैः ।
न भिन्नश्रृङ्गाक्षिपुरैर्नवालनिधिरूपितैः ।।
विनीतैस्तुव्रजेन्नित्यमाशुगैलक्षणान्वितैः ।
वररूपोपसंपन्नैः प्रतोदेनानुदन्भृशम् ।।

நாவினீதை வ்ரஜேத்வாஹைர்ந சக்ஷுர்வ்யாதிபீடிதை: ।
ந பின்னச்ருங்காக்ஷிபுரைர்நவாலநிதிரூபிதை: ॥
விநீதைஸ்துவ்ரஜேந்நித்யமாசுகைலக்ஷணான்விதை: ।
வரரூபோபஸம்பன்னை: ப்ரதோதேனானுதன்ப்ருசம் ॥

பழக்கப்படுத்தாத. கண்நோய் உடையவைகளாய். ஒடிந்த கொம்பு. குளம்பு. குருட்டுக்கண் உள்ளவையான எருதுகள். குதிரைகள் பூட்டிய வண்டிகளிலும். இப்படிப்பட்ட குதிரைமீது ஏறியும் போகக்கூடாது. இவ்வாறு அல்லாத நன்கு பழக்கப் படுத்தப் பெற்றவைகளும்; வேகமாக செல்லக்கூடியவைகளும்; நல்ல லக்ஷணங்களோடு கூடியவைகளுமான வாகனங்களில் ஏறி அவற்றை அதிகம் துன்பப்படுத்தாமல் செலுத்தி பயணம் செய்யவேண்டும்.

बालातपः प्रेतधूमो वर्ज्यं भिन्नं तथासनम् ।
नच्छिन्द्यान्नखलोमानि दन्तैर्नोत्पाटयेन्नखान् ।।

பாலாதப: ப்ரேததூமோ வர்ஜ்யம் பின்னம் ததாஸனம் ।
நச்சிந்த்யான்னகலோமானி
தந்தைர்நோத்பாடயேன்நகான் ॥

இளம் வெய்யிலும், பிணப்புகையும், உடைந்த ஆஸனமும் விலக்கத் தகுந்தவை. நகங்களையும், மயிரையும் கிள்ளக்கூடாது. பற்களால் நகங்களைக் கிழிக்கக்கூடாது.

लोष्टमर्द्दीतृणच्चेदी नखखादी च यो नरः ।
स विनाशं व्रजत्याशु सूचको शचिरेव च ।।

லோஷ்டமர்த்ரீத்ருணச்சேதீ நககாதீ ச யோ நர: ।
ஸ விநாசம் வ்ரஜத்யாசு ஸூசகோ சசிரேவ ச ॥

காரணமில்லாமல் மண் கட்டியை பொடி செய்பவனும், துரும்பு கிள்ளுபவனும், நகத்தைக் கடிப்பவனும், புறம் கூறுபவனும், சுத்தமில்லாதவனும் ஆகிய இவர்கள் வ்ருத்தி அடையமாட்டார்கள். (முன்னேற்றத்தை ஒருபொழுதும் அடையமாட்டார்கள்).

नातिगर्ह्यकथांकुर्याद्बहिर्माल्यन्नधारयेत् ।
गवां च यानं पृष्ठे न सर्वधैवविवर्जयेत् ।।

நாதிகர்ஹ்யகதாம்குர்யாத்பஹிர்மால்யன்னதாரயேத் ।
கவாம் ச யானம் ப்ருஷ்டே ந ஸர்வதைவவிவர்ஜயேத் ॥

(குழந்தைகளுக்கும், பொதுஜனங்களுக்கும்) கெட்ட கதைகளைச் சொல்லக்கூடாது. வெளியில் அழுக்கான ஆடைகளை அணிந்துகொள்ளக்கூடாது. பசுவின் மேலேறி பயணம் செய்யக்கூடாது.

अद्वारेण न नात्मीयं ग्रामं वावेश्म वा विशेत् ।
रात्रौ च वृक्षमूलानि दूरतः परिवर्जयेत् ।।

அத்வாரேண ந நாத்மீயம் க்ராமம் வாவேச்ம வா
விசேத் ।
ராத்ரௌ ச வ்ருக்ஷமூலானி தூரத: பரிவர்ஜயேத் ॥

தன் கிராமத்திற்கோ, வீட்டிற்கோ முறையான வழியைவிட்டு, தவறான வழியில் செல்லக்கூடாது. இரவில் மரத்திற்குக் கீழே போகக்கூடாது.

नस्नानमाचरेद्भुक्त्वा नातुरोनमहानिशि ।
नवासोभिस्सहाजस्रं न विज्ञातेजलाशये ।।

ந ஸ்நாநமாசரேத் புக்த்வா நாதுரோ ந மஹாநிசி ।
ந வாஸோபிஸ்ஸஹாஜஸ்ரம் ந விக்ஞாதே ஜலாசயே ॥

உணவருந்திய பிறகும், நோயாளியாய் இருக்கும்பொழுதும், நள்ளிரவிலும், எப்பொழுதும் உடுத்திக்கொண்டிருக்கும் வஸ்திரத்துடனும், தனக்கு ஆழம் தெரியாத மடுவிலும் குளிக்கக்கூடாது.

वैरिणं नोपसेवेत सहायं चैव वैरिणः ।
अधार्मिकं तस्करञ्च परस्यैव च योषितम् ।।

வைரிணம் நோபஸேவேத ஸஹாயம் சைவ வைரிண: ।
அதார்மிகம் தஸ்கரஞ்ச பரஸ்யைவ ச யோஷிதம் ॥

எ்திரி, எதிரியின் நண்பன், தர்மமில்லாதவன், திருடன், மாற்றான் மனைவி ஆகிய இவர்களுடன் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது.

क्षत्रियं चैव सर्पं च ब्राह्मणञ्च बहुश्रुतम् ।
नावमन्येत वैभूष्णुः कृशा न विकदाचन ।।

க்ஷத்ரியம் சைவ ஸர்பம் ச ப்ராம்மணஞ்ச பஹுச்ருதம்।
நாவமன்யேத வைபூஷ்ணு: க்ருசா ந விகதாசன ॥

தான் முன்னேறவேண்டும் என்ற எண்ணம் உடையவன்; ராஜாவையும், பாம்பையும், வேதமறிந்த ப்ராம்மணனையும் இளைத்திருந்தபோதிலும் அவமதிக்கக் கூடாது.

सत्यंब्रूयात्प्रियंब्रूयान्नब्रूयात्सत्यमप्रियम् ।

प्रियञ्चनानृतं ब्रूयादेषधर्मस्सनातनः ।।

भद्रं भद्रमितिब्रूयाद्भद्रमित्येव वा वदेत् ।।

ஸத்யம்ப்ரூயாத்ப்ரியம்ப்ரூயான்னப்ரூயாத்ஸத்யம
ப்ரியம் ।
ப்ரியஞ்சநாந்ருதம் ப்ரூயாதேஷதர்மஸ்ஸநாதன: ॥
பத்ரம் பத்ரமிதிப்ரூயாத்பத்ரமித்யேவ வா வதேத் ॥

ஸத்யமாயும் (ஒருவருக்கு) இஷ்டமாயும் உள்ளதைச் சொல்லவேண்டும். ஸத்யமானதானாலும் (ஒருவருக்கு) ப்ரியமற்றதைச் சொல்லக்கூடாது. **பத்ரம்** என்ற சொல்லுக்கு **சுபம்** என்ற பொருளாகையால் ஒருவனுக்கு சந்தோஷம் ஏற்படும் பொழுது **பத்ரம், பத்ரம்** என்று சொல்லவேண்டும்.

शुष्कवैरं विवादञ्च न कुर्यात्कनचित्सह ।

परिहासेप्यनौचित्यं स्वप्नेप्यनवधूरतिम् ।।

சுஷ்கவைரம் விவாதஞ்ச ந குர்யாத்கனசித்ஸஹ ।
பரிஹாஸேப்யனௌசித்யம் ஸ்வப்னேப்யனவதூரதிம் ॥

யாரோடும் ப்ரயோஜனமில்லாத விரோதமும், வீண் பேச்சும், விளையாட்டிற்குக்கூட ஸமயோசிதமில்லாமல் பேசுதலும், கனவில்கூட மாற்றான் மனைவியை சேர்தல் போன்ற இவைகள் செய்யக்கூடாது.

हीनाङ्गानतिरिक्ताङ्गान्विद्याहीनञ्चयोधिकान् ।
रूपद्रव्यविहीनांश्च जातिहीनांश्च नाक्षिपेत् ।।

ஹீனாங்கானதிரிக்தாங்கான்வித்யாஹீனஞ்ச யோதிகான் ।
ரூபத்ரவ்யவிஹீனாம்ச ஜாதிஹீனாம்ச்ச நாக்ஷிபேத் ॥

அதிக குட்டை அல்லது அதிக நீளமான கால் முதலிய அவயவம் உள்ளவனையும், வயது முதிர்ந்தோனையும் (அதாவது தன்னைக்காட்டிலும் வயதில் பெரியவர்களையும்) அழகு, பணம், ஜாதி இவைகளால் குறைந்தவர்களையும் ஒருபொழுதும் இழிவாகப் பேசக்கூடாது.

श्रद्धधानाश्शुभांविद्यामाददीतावरादपि ।
अन्त्यादपिपरंधर्मं स्त्रीरत्नं दुष्कुलादपि ।।

ச்ரத்ததானாச் சுபாம் வித்யாமாததீதாவராதபி ।
அந்த்யாதபிபரம் தர்மம் ஸ்த்ரீரத்னம் துஷ்குலாதபி ॥

நல்ல விஷயத்தை (வித்யையை) தாழ்ந்த குலத்தைச் சேர்ந்தவரிடத்திலிருந்தும் ச்ரத்தையுடன் தெரிந்துகொள்ளலாம். உத்தமமான தர்மத்தைச் சண்டாளனிடத்திலிருந்தும் கேட்டுக்கொள்ளலாம். நல்ல குணவதியான பெண்ணைக் கெட்ட குலத்திலிருந்தும் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

विषादप्यमृतं ग्राह्यं बालादपिसुभाषितम् ।
अमित्रादपिसद्वृत्तममेध्यादपिकाञ्चनम् ।।

விஷாதப்யம்ருதம் க்ராஹ்யம் பாலாதபிஸுபாஷிதம் ।
அமித்ராதபிஸத்வ்ருத்தமமேத்யாதபிகாஞ்சனம் ॥

விஷத்திலிருந்தாலும் அம்ருதத்தைப் பெறவேண்டும். சிறுவனாக இருந்தாலும் நல்ல வார்த்தையை

எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். விரோதியாக இருந்தாலும் அவனிடமுள்ள நல்ல நடத்தையை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். நிந்திக்கத்தக்க இடத்தில் இருந்தாலும் பணத்தை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

स्त्रियोरत्नान्यधोविद्या धर्मश्शौचं सुभाषितम् ।
विविधानि च शिल्पानि समाधेयानिसर्वतः ।।

ஸ்த்ரியோரத்னான்யதோவித்யா தர்மச்சௌசம் ஸுபாஷிதம் ।
விவிதாநி ச சில்பாணி ஸமாதேயாநி ஸர்வத: ॥

நற்குணமுள்ள பெண்கள், ரத்னங்கள், வித்யைகள், தர்மம், பரிசுத்தம், ஸத்வாக்யம், பலவிதமான சில்பங்கள் இவை எங்கிருந்தாலும் க்ரஹித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

यद्यत्परवशंकर्म तत्तद्यत्नेन वर्जयेत् ।
यद्यादत्तवसन्तुस्यात्तत्तत्सेवेतयत्नतः ।।
सर्वं परवशं दुःखं सर्वमात्मवशं शुखम् ।
एतद्विद्यात्समासेन लक्षणं सुखदुःखयोः ।।

யத்யத்பரவசம்கர்ம தத்தத்யத்னேன வர்ஜயேத் ।
யத்யாதத்தவஸந்துஸ்யாத் தத்தத்ஸேவேத யத்னத: ॥

ஸர்வம் பரவசம் துக்கம் ஸர்வமாத்மவசம் சுகம் ।
ஏதத்வித்யாத்ஸமாஸேன லக்ஷணம் ஸுகதுக்கயோ: ॥

மற்றவர்களுடைய பொறுப்பில் உள்ள செயல்களை விட்டுவிட்டு, தனது பொறுப்பில் உள்ள செயல்களைச் செய்யவேண்டும். அது ஏனெனில், அடுத்தவர்களுடைய பொறுப்பிலுள்ள செயல்களைச் செய்தால் இறுதியில் துக்கமே (கஷ்டமே) கிடைக்கும். தனது பொறுப்பிலுள்ள செயல்களைச் செய்யும்பொழுது சுகமே கிடைக்கும். (இது சுருக்கமாக சுக-துக்கங்களுக்கான லக்ஷணம்.)

अद्रोहेण च भूतानामल्पद्रोहेण वा पुनः ।
यावृत्तिस्तां स समास्थाय विप्रोजीवेद नापदी ।।

அத்ரோஹேண ச பூதானாமல்பத்ரோஹேண வா புன:।
யாவ்ருத்திஸ்தாம் ஸ ஸமாஸ்தாய விப்ரோ ஜீவேத
நாபதீ ॥

ப்ராம்மணன் ஆபத்தில்லாத காலத்தில் ஸகல பூதங்களுக்கும் கொஞ்சம்கூட த்ரோஹம் (கெடுதல்) உண்டாகாத தொழிலைச் செய்து பிழைக்கவேண்டும். தனக்கு ஆபத்துக் காலத்தில் மாத்திரம் பஞ்சபூதங்களுக்கு மிகவும் குறைவான பாதகம் (தொந்திரவு) உண்டாக்கும் தொழிலாலும் ஜீவிக்கலாம்.

ऋतामृताभ्यां जीवेत्त मृतेन प्रमृतेन वा ।
सत्यानृतेन वा विद्वान्नश्ववृत्या कदाचन ।।
मृतं तु याचितापेक्षं प्रमृतं कर्षणं स्मृतम् ।
सत्यानृतन्तु वाणिज्यं तेन चैवापि जीव्यते ।।
सेवा श्ववृत्तिराख्याना तस्मात्तां परिवर्जयेत् ।।

ர்குதாம்ருதாப்யாம் ஜீவேத ம்ருதேன ப்ரம்ருதேன வா।
ஸத்யான்ருதேன வா வித்வான்னச்வவ்ருத்யா கதாசன ॥
ம்ருதம் து யாசிதாபேக்ஷம் ப்ரம்ருதம் கர்ஷணம்
ஸ்ம்ருதம் ।
ஸத்யாந்ருதந்து வாணிஜ்யம் தேன சைவாபி ஜீவ்யதே ॥
ஸேவா ச்வவ்ருத்திராக்யானா தஸ்மாத்தாம்
பரிவர்ஜயேத் ॥

சிந்தின (இரைந்த) தான்யத்தைப் பொருக்கி ஜீவித்தல் உஞ்சசிலம் - அதாவது ருதம் எனப்படும். அம்ருதம் என்றால் யாசிக்காமல் கிடைத்த பொருளைக்கொண்டு

வாழ்தல். ம்ருதம் என்பது யாசித்து கிடைக்கும் பொருளைக் கொண்டு வாழ்தல். ப்ரம்ருதம் என்பது பயிர்செய்து வாழ்தல். ஸத்யாந்ருதம் என்பது வியாபாரம் செய்து வாழ்தல். தனது தொழிலைச் செய்து வாழ்தல் ப்ராம்மணனுக்கு உயர்வானதாகும். ஸேவகம் செய்து பிழைத்தல் ப்ராம்மணனுக்கு உயர்வானதல்ல. உஞ்சவ்ருத்தி முதல் வாணிபம் செய்தல்வரை சொல்லப்பட்ட வேலைகளைச் செய்து பிழைக்கலாமேயன்றி ப்ராம்மணன் இழிவான வேலையைச் செய்து ஜீவிக்கலாகாது.

विप्राणां ज्ञानतोज्यैष्ठ्यं क्षत्रियाणान्तु वीर्यतः ।
वैश्यानां धान्यधनतश्शूद्राणां वयोधिकतः ।।

விப்ராணாம் ஞானதோஜ்யைஷ்ட்யம் க்ஷத்ரியாணாந்து வீர்யத:।
வைச்யானாம் தான்யதனதச்சூத்ராணாம் வயோதிகத:॥

ப்ராம்மணரில் ஞானமுள்ளவன் பெரியவன். க்ஷத்திரியரில் பராக்ரமமுள்ளவன் பெரியவன். வைச்யரில் தனதான்யங்களுள்ளவன் பெரியவன். மற்றவர்களில் வயோதிகன் (வயது முதிர்ந்தவன்) பெரியவன்.

वित्तंबन्धुवर्यः कर्म विद्याभवति पञ्चमी ।
एतानिमान्यस्थानानि गरीयोयद्यदुत्तरम् ।।

வித்தம் பந்துவர்ய: கர்ம வித்யா பவதி பஞ்சமீ ।
ஏதானிமான்யஸ்தானானி கரீயோயத்யதுத்தரம் ॥

செல்வம், உறவினர்கள், புகழ், நன்னடத்தை, கல்வி இவ்வைந்தும் நமஸ்கரிக்கத் தக்கவை. இவற்றுள் முன்சொல்லப்பட்டவற்றைக் காட்டிலும் பின்சொல்லப்பட்டவை ஒன்றைக் காட்டிலுமொன்று ச்ரேஷ்டமானது (உயர்ந்தது).

विद्यानाम नरस्यरूपमधिकं प्रच्छन्नगुप्तं धनं
विद्याभोगकरी यशस्सुखगरी विद्यागुरूणां गुरुः ।
विद्याबन्धुजनोविदेशगमने विद्यापरादेवता
विद्याराजसुपूज्यते न हि धनं विद्याविहीनः पशुः ।।

வித்யாநாம நரஸ்யரூபமதிகம் ப்ரச்சன்னகுப்தம் தனம்
வித்யாபோககரீ யசஸ்ஸுககரீ வித்யாகுரூணாம் குரு:।
வித்யாபந்துஜனோவிதேசகமனே வித்யாபராதேவதா
வித்யாராஜஸுபூஜ்யதே ந ஹி தனம் வித்யாவிஹீன: பசு:॥

கல்வியானது புருஷனுக்கு ச்ரேஷ்டமான ரூபமாகும். ரஹஸ்யமாக அளிக்கப்பட்ட தனமாகும். போகமும், ஸுகமும் உண்டாகும். குருவுக்கும் குருவாகும். வெளிதேசங்களுக்குச் செல்லும்பொழுது உறவினரைப்போலக் காப்பாற்றத்தக்கது. உத்தமமான தெய்வம்போல் தனது விருப்பத்தை அளிக்கவல்லது. ராஜ ஸபையில் பெருமையுடன் பூஜிக்கத்தக்கது. தனம் அப்படியல்ல. எனவே, இவ்வளவு விசேஷங்கள் அடங்கிய கல்வியைக் கற்காதவன் பசுவுக்குச் சமமானவன்.

शान्तिश्चेत्कवचेन किं किमरिभिः क्रोधोस्तिचेदेहिनां
ज्ञातिश्चेदनलेन किं यदिसुहृद्दिव्यौषधैः किं फलम् ।
किं सर्पैर्यदिदुर्जनाः किमुधनैर्विद्या नवद्यायदि
व्रीडाचेत्किमुभूषणैस्सुकविता यद्यस्ति राज्येन किम् ।।

சாந்திச்சேத் கவசேன கிம் கிமரிபி: க்ரோதோ ஸ்திசேதேஹினாம்
ஞாதிச்சேதனலேன கிம் யதிஸுஹ்ருத்திவ்யௌஷதை: கிம் பலம் ।

கிம் ஸர்பைர்யதிதுர்ஜனா: கிமுதனைர்வித்யா நவத்யா
யதி
வ்ரீடாசேத் கிமுபூஷணைஸ்ஸுகவிதா யத்யஸ்தி
ராஜ்யேன கிம் ॥

பெருமை உள்ளவனுக்கு கவசம் ஏன்? கோபம் உள்ளவனுக்கு எதிரி ஏன்? பங்காளிகள் உள்ளவனுக்கு நெருப்பு ஏன்? நண்பன் உள்ளவனுக்கு மருந்து ஏன்? கெட்டவர்களுடன் தொடர்பு உள்ளவனுக்கு பாம்பு ஏன்? படித்தவனுக்கு பணம் ஏன்? வெட்கம் உள்ளோருக்கு ஆபரணங்கள் ஏன்? நல்ல கவித்திறமை படைத்தவருக்கு ராஜ்யம் ஏன்?

दाक्षिण्यं स्वजने दयापरिजने शाठ्यं सदा दुर्जने
प्रीतिस्साधुजने नयो नृपजने विद्वज्जने चार्जवम् ।
शौर्यं शत्रुजने क्षमागुरुजने कान्ताजने धृष्टता
येचैवं पुरुषाः कलासुकुशलास्तेष्वेव लोकस्थितिः ।

தாக்ஷிண்யம் ஸ்வஜனே தயாபரிஜனே சாட்யம்
ஸதா துர்ஜனே
ப்ரீதிஸ்ஸாதுஜனே நயோ ந்ருபஜனே வித்வஜ்ஜனே
சார்ஜவம் ।
சௌர்யம் சத்ருஜனே க்ஷமாகுருஜனே காந்தாஜனே
த்ருஷ்டதா யேசைவம் புருஷா:
கலாஸுகுசலாஸ்தேஷ்வேவ லோகஸ்திதி: ॥

உறவினர்களிடம் தாக்ஷிண்யமும், வேலை செய்பவர்களிடத்தில் இரக்கமும், கெட்டவர்களிடத்தில் கபடமும்,, நல்லவர்களிடத்தில் அன்பும், அரசரிடத்து நீதியும், படித்தவர்களிடத்தில் கபடமின்மையும், எதிரிகளிடத்தில் சௌர்யமும் (வீரமும்), குருவிடத்தில் பொறுமையும், பெண்களிடத்து த்ருஷ்டமும் உடையவராய் இருக்கும் நல்ல கல்வியறிவுள்ள புருஷனிடத்தில் உலகமும் நிற்கும்.

जाड्यं धियो हरतिसिञ्चति वाचिसत्यं
मानोन्नतिं दिशतिपापमपाकरोति ।
चेतः प्रसादयतिदिक्षुतनोतिकीर्तिं
सत्यङ्गतिः कथयकिन्न करोति पुंसाम् ।।

ஜாட்யம் தியோ ஹரதிஸிஞ்சதி வாசிஸத்யம்
மானோன்னதிம் திசதிபாபமபாகரோதி ।
சேத: ப்ரஸாதயதி திக்ஷுதனோதி கீர்த்திம்
ஸத்யங்கதி: கதயகின்ன கரோதி பும்ஸாம் ॥

நல்லவர்களுடைய சேர்க்கையானது அறிவிலுள்ள சோம்பேறித்தன்மையைப் போக்கும். வாக்கில் உண்மை உண்டாக்கும். கௌரவத்தைத் தரும். பாவங்களைப் போக்கும். மனதைத் தெளிவாக்கும். புகழைத் திக்குகளிலெல்லாம் பரவச்செய்யும். இன்னும் எதைத்தான் செய்யாது? எல்லாவற்றையும் செய்யும்.

दौर्मन्त्र्यां नृपतिर्विनश्यति यतिस्सङ्गात्सुतोलालना
द्विप्रोनध्ययनात्कुलंकुतनयाच्छीलङ्खलोपासनात् ।
ह्रीर्माद्यादनवेक्षणादपिकृषिः स्नेहः प्रवाशाश्रया-
न्मैत्रीचा प्रणयात्समृद्धिरनयात्यागात्प्रमादाद्धनम् ।।

தௌர்மந்த்ர்யாம் ந்ருபதிர்விநச்யதி
யதிஸ்ஸங்காத்ஸுதோலாலனா-
விப்ரோநத்யயனாத்குலம்குதலயாச்சீலங்கலோபாஸனாத்।
ஹ்ரீர்மாத்யாதனவேக்ஷணாதபிக்ருஷி: ஸ்னேஹ:
ப்ரவாசாச்ரயான் மைத்ரீசா
ப்ரணயாத்ஸம்ருத்திரனயாத்யாகாத்ப்ரமாதாத்தனம் ॥

கெட்ட (நல்ல மனமில்லாத) மந்திரியால் ராஜாவும், ஸங்கமத்தால் ஸந்யாசியும், செல்லம் கொடுத்து கொஞ்சிக்கொண்டேயிருப்பதால் புத்ரனும், தினமும் வேதபாராயணம் செய்யாததால் ப்ராம்மணனும், கெட்ட நடத்தையுடைய மகனால் குலமும், தீயோர் சேர்க்கையால் நல்ல பழக்க வழக்கங்களும், மது அருந்துவதால் மரணமும், பாராமையால் பயிரும், வெளிநாடு செல்வதாலும்- நன்றி இல்லாததாலும் நட்பும், நீதியில்லாமையால் நல்ல பொன் பொருளும், அளவுக்கு அதிகமாக கொடுப்பதால் பொருளும் (சம்பத்தும்) நஷ்டத்தை (கெடுதலை) அடையும்

दानं भोगो नाशस्तिस्रोगतयो भवन्ति वित्तस्य ।
यो न ददाति न भुङ्क्ते तस्य तृतीयागतिर्भवति ।।

தானம் போகோ நாசஸ்தில்ரோகதயோ பவந்தி
வித்தஸ்ய ।
யோ ந ததாதி ந புங்க்தே தஸ்ய த்ருதீயாகதிர்பவதி ॥

செல்வத்துக்குத் தானம், அனுபவம், நாசம் என்பதாக மூன்றுவகையான கதிகள் உண்டு. எந்த மனிதன், ஒருவருக்கும் கொடுக்காமலும், தானும் அனுபவிக்காமலும் இருக்கிறானோ அவனுடைய செல்வம் நாசமடையும்.

यस्यास्तिवित्तं स नरः कुलीन-
स्सपण्डितस्सश्श्रुतवान्विधिज्ञः ।
स एव वक्ता स च दर्शनीय-
स्सर्वेगुणाः काञ्चनमाश्रयन्ति ।।

யஸ்யாஸ்திவித்தம் ஸ நர: குலீன:
ஸபண்டிதஸ்ஸச்ச்ருதவான்விதிக்ஞ:।
ஸ ஏவ வக்தா ஸ ச தர்சனீய:
ஸர்வேகுணா: காஞ்சனமாச்ரயந்தி ॥

செல்வம் உள்ளவனே குலவான். அவனே பண்டிதன். அவனே சாஸ்த்ரம் அறிந்தவன். அவனே செய்யவேண்டியவைகளை அறிந்தவன். அவனே பேசத் தெரிந்தவன். அவனே பார்க்கத் தெரிந்தவன். அனைத்து குணங்களும் செல்வத்தையே அனுசரித்து உள்ளன.

दुर्जनः परिहर्तव्यो विद्ययालङ्कृतोपिसन् ।

मणिनाभूषितः सर्पः किमसौ न भयङ्करः ।।

துர்ஜன: பரிஹர்த்தவ்யோ
வித்யயாலங்க்ருதோபிஸன் ।
மணினாபூஷித: ஸர்ப்ப: கிமஸெள ந பயங்கர:॥

ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப் பெற்றதாயினும், பாம்பானது எப்படி பயங்கரமானதோ அப்படியே கெட்டவன் நன்கு படித்தவனாக இருந்தாலும், அவனை ஒதுக்கிவிடவேண்டும்.

जाड्यं ह्रीमति गण्यते व्रतरतेदंभश्शुचौकैतवं

शूरेनिर्घृणतामुनौविमतिता दैन्यं प्रियालापिनि ।

तेजस्विन्यवलिप्ततामुखरिता वक्तव्यशक्तिस्तिरे

तत्कोनामगुणो भवेत्सुगुणिनां यो दुर्जनैर्नाङ्कितः ।।

ஜாட்யம் ஹ்ரீமதி கண்யதே வ்ரதரதேதம்பச்சுசௌகைதவம்
சூரேநிர்க்ருணதாமுனௌவிமதிதா தைன்யம் ப்ரியாலாபினி ।
தேஜஸ்வின்யவலிப்ததாமுகரிதா வக்தவ்யசக்திஸ்திரே
தத்கோநாமகுணோ பவேத்ஸுகுணினாம் யோ
துர்ஜனைர்நாங்கித:॥

கெட்டவன் நல்லவரிடத்துள்ள நல்ல குணங்களையும் கெட்ட குணங்களாக நினைப்பான். எவ்வாறெனில், வெட்கமுள்ளவனை ஜடன் என்பான். நல்ல ஒழுக்கம் உள்ளவனை டாம்பீகன் என்பான். ஆசாரமாக உள்ளவனை ஏமாற்றுக்காரன் என்பான். சூரனை இரக்கம் இல்லாதவன் என்பான். முனீஸ்வரரை அறிவில்லாதவன் என்பான். அன்பாகப் பேசுபவனை வீரமில்லாதவன் என்பான். தேஜஸ் உள்ளவனை கர்வமுடையவன் என்பான். பேசும் திறமை உள்ளவனை வாயாடி என்பான். நிலையாக இருப்பவனை முடியாதவன் என்பான். ஆகையால் கெட்டவன் குறைசொல்லாத நல்லவரிடத்திலுள்ள நல்ல குணங்கள் நல்லதென்று அறியமுடிகிறது. (கெட்டவர்கள் அனைத்தையும் குறைசொல்வார்கள் என்பது கருத்து).

लोभश्चेदगुणेन किं पिशुनता यद्यस्ति किं पातकै-
स्सत्यं चेत्तपसा च किं शुचिमनो यद्यस्ति तीर्थेन किम् ।
सौजन्यं यदि किं बलेन महिमा यद्यस्ति किं मण्डनै-
स्सद्विद्यायदि किं धनैरपयशो यद्यस्ति किं मृत्युना ।।

லோபச்சேதகுணேன கிம் பிசுனதா யத்யஸ்தி கிம் பாதகைஸ்-
ஸத்யம் சேத்தபஸா ச கிம் சுசிமனோ யத்யஸ்தி தீர்த்தேன கிம் ।
ஸௌஜன்யம் யதி கிம் பலேன மஹிமா யத்யஸ்தி கிம் மண்டனைஸ்-
ஸத்வித்யா யதி கிம் தனைரபயசோ யத்யஸ்தி கிம் ம்ருத்யுனா ॥

பேராசை உண்டாகியிருந்தால் மற்ற துர்குணம் வேண்டியதில்லை. புறம்கூறும் பழக்கம் இருந்தால் மற்ற பாபம்

வேண்டியதில்லை. உண்மை பேசுதல் இருந்தால் வேறு தபஸ் தேவையில்லை. நல்ல மனம் இருந்தால் தீர்த்தயாத்திரை வேண்டியதில்லை. ஸௌஜன்யம் உண்டாகியிருந்தால் வேறு பலம் வேண்டியதில்லை. நிறைந்த கல்வி அறிவிருந்தால் வேறு பொருள் வேண்டியதில்லை. கெட்ட பெயர் வந்துவிட்டால் வேறு இறப்பு தேவையில்லை.

एतेसत्पुरुषा परार्थघटकाः स्वार्थान्परित्यज्यये
सामान्यास्तु परार्थमुद्यमभृतमस्वार्था विरोधेनये ।
तेमीमानुष राक्षसाः परहितं स्वार्थाय निघ्नन्ति ये
ये तुघ्नन्ति निरर्थकं परहितं ते के न जानी

ஏதேஸத்புருஷா பரார்த்தகடகா:ஸ்வார்தான்பரித்யஜ்யயே ஸாமான்யாஸ்து
பரார்த்தமுத்யமப்ருதமஸ்வார்தா விரோதேனயே ।
தேமீ மானுஷ ராக்ஷஸா: பரஹிதம் ஸ்வார்த்தாய க்னந்த்தி யே
யே துக்னந்தி நிரர்த்தகம் பரஹிதம் தே கே ந ஜானீமஹே ॥

தனது காரியத்தை விட்டாயினும் பிறர் காரியத்தை சீர்படுத்துபவர் ஸஜ்ஜனர். தனது காரியத்திற்கு விரோதமில்லாமல் பிறர் காரியத்தைச் செய்பவர் மத்யமர். தனது காரியத்தின்பொருட்டு பிறர் காரியத்தைக் கெடுப்பார் மானுஷராக்ஷஸர் (அதமர்). தனக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமும் இல்லாமல் வீணாக மற்றவருடைய காரியத்தைக் கெடுப்பவர் யாரோ ? அறிய இயலவில்லை.

पद्माकरं दिनकरो विकची करोति
चन्द्रोविकासयति कैरवचक्रवालम् ।
नाभ्यर्थितो जलधरोपि जलं ददाति
सन्तस्स्वयं परहिते विहिताभियोगः ।।

பத்மாகரம் தினகரோ விகசீ கரோதி
சந்த்ரோவிகாஸயதி கைரவசக்ரவாளம் ।
நாப்யர்த்திதோ ஜலதரோபி ஜலம் ததாதி
ஸந்தஸ்ஸ்வயம் பரஹிதே விஹிதாபியோக: ॥

சூரியன் தாமரையை மலரச்செய்கிறான். சந்திரன் ஆம்பலை மலரச் செய்கிறான். மேகங்கள் யாரும் கேட்காமலே ஜலத்தைப் பொழிகின்றன. அதுபோல நல்லவர்கள் மற்றவர்களுக்கு ஹிதத்தை உண்டாக்கவே தங்கள் பொருளை செலவும் அனுபோகமும் செய்கிறார்கள்.

गजभुजङ्गविहङ्गमपन्धनं
शशिदिवाकरयोग्रहपीडनम् ।
मतिमताञ्च विलोक्य दरिद्रतां
विधिरहोबलवानिति मे मतिः ।।

கஜபுஜங்கவிஹங்கமபந்தனம்
சசிதிவாகரயோக்ரஹபீடனம் ।
மதிமதாஞ்ச விலோக்ய தரித்ரதாம்
விதிரஹோபலவானிதி மே மதி: ॥

கஜங்கள் (யானைகள்), பாம்புகள், பக்ஷிகள் இவை கட்டுப்பாட்டுடன் இருப்பதையும்; சந்திர - ஸூர்யர், ராஹு - கேதுவால் பீடை அடைதலையும்; புத்திமான்களிடத்தில் தரித்ரநிலை இருப்பதையும் பார்த்தால் **விதி** வலியதே அன்றி மற்ற பலங்கள் எத்தனை இருந்தாலும் அவை பயனற்றவையே.

नैवाकृतिः फलति नैव कुलञ्चशीलं
विद्यापि नैव न च यत्न कृतापि सेवा ।
भाग्यानिपूर्वतपसा खलु सञ्चितानि
काले फलन्ति पुरुषस्य यथैव वृक्षाः ।।

நைவாக்ருதி: பலதி நைவ குலஞ்சசீலம்
வித்யாபி நைவ ந ச யன்ன க்ருதாபி ஸேவா ।
பாக்யானி பூர்வதபஸா கலு ஸஞ்சிதானி காலே பலந்தி
புருஷஸ்ய யதைவ வ்ருக்ஷா: ॥

அழகு, நல்ல குலத்தில் பிறந்த பிறப்பு, ஒழுக்கம், கல்வியறிவு, முயற்சியால் செய்த ஸேவை இவை அனைத்தும் இப்பிறவியில் எந்த பலனையும் தராது. பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்த தவப்பயனால் பெறப்பெற்ற பாக்யங்கள் ஒரு மனிதனுக்கு அதற்குரிய காலம் வரும்போது மரங்கள் பழம் பழுத்து நமக்கு அளிப்பதுபோல அளிக்கும்.

त्यजदुर्जनसंसर्गं भजसाधुसमागमम् ।
कुरुपुण्यमहोरात्रं स्मर नित्यमनित्यताम् ।।

த்யஜதுர்ஜன்ஸம்ஸர்கம் பஜஸாதுஸமாகமம் ।
குருபுண்யமஹோராத்ரம் ஸ்மர நித்யமனித்யதாம் ॥

இந்த உடலானது நிலையற்றது என்பதை மனதில்கொண்டு இரவும் பகலும் புண்யத்தைச் செய்து; கெட்டவர்களுடனான நட்பைவிட்டு, நல்லவர்களுடன் சேர வேண்டும்.

मुखं प्रसन्नं विमला च दृष्टिः
कथानुरागो मधुरा च वाणी ।
स्नेहाधिकस्सभ्रम दर्शनं च
सदानुरक्तस्य जनस्यलक्षणम् ।।

முகம் ப்ரஸன்னம் விமலா ச த்ருஷ்டி:
கதானுராகோ மதுரா ச வாணீ ।
ஸ்னேஹாதிகஸ்ஸப்ரம தர்சனம் ச
ஸதானுரக்தஸ்ய ஜனஸ்யலக்ஷணம் ॥

சிரித்த முகமும், குளிர்ந்த பார்வையும், நண்பனுடைய சொல்லைக் கேட்க வேண்டும் என்ற எண்ணமும், இன்பமான சொல்லும், சிறந்த நண்பரைக் கண்ட உடனே சந்தோஷப்படுத்தலும் ஆகிய இவை அனைத்தும் அன்பு உள்ளவனுடைய லக்ஷணங்களாகும்.

अतुष्टिदानं कृतपूर्वनाशनं अमाननं दुश्चतानुकीर्तनम् ।
अथाप्रसङ्गे न च नामविस्मृतिर्विरक्तभावस्य जनस्य लक्षणम् ॥

அதுஷ்டிதானம் க்ருதபூர்வநாசனம் அமானனம் துச்சரிதானுகீர்த்தனம் ।
அதாப்ரஸங்கேன ச நாமவிஸ்ம்ருதிர் விரக்தபாவஸ்ய ஜனஸ்ய லக்ஷணம் ॥

கிடைத்ததைக் கொண்டு த்ருப்தி அடையாமையும்; செய்த நன்றியை மறத்தலும், மரியாதை இல்லாதிருத்தலும், கெட்ட நடத்தையை புகழ்தலும், பேசிக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே எதிராளியின் பெயரை மறந்து விடுவதும் ஆகிய இவை அனைத்தும் அன்பு இல்லாதவனின் லக்ஷணங்களாகும்.

गोभिर्विप्रैश्च वेदैश्च सतीभिस्सत्यवादिभिः ।
अलुब्धैर्दानशीलैश्च सप्तभिर्धार्यतेमही ॥

கோபிர்விப்ரைச்ச வேதைச்ச ஸதீபிஸ் ஸத்யவாதிபி: ।
அலுப்தைர்தானசீலைச்ச ஸப்தபிர்தார்ய தே மஹீ ॥

பசுக்கள், ப்ராம்மணர்கள், வேதங்கள், பதிவ்ரதைகள், உண்மை பேசுபவர்கள், நிறைந்த மனமுடையவர்கள், தானம்

செய்பவர்கள் ஆகிய இந்த எழுவராலும் உலகம் பாதுகாக்கப்படுகிறது.

अस्थिरं जीवितं लोके अस्थिरं धन यौवनम् ।
अस्थिरं दारपुत्रादि धर्मकीर्ति द्वयं स्थिरम् ।।

அஸ்திரம் ஜீவிதம் லோகே அஸ்திரம் தன யௌவனம் ।
அஸ்திரம் தாரபுத்ராதி தர்மகீர்த்தி த்வயம் ஸ்திரம் ॥

வாழ்நாள், பணம், இளமை, மனைவி, மக்கள் (குழந்தைகள்) ஆகிய அனைத்தும் நிலையற்றவை. நாம் செய்யும் தர்மமும், அதனால் வரும் புகழும் நிலையானவை.

यत्र विद्यागमो नास्ति यत्रनास्तिधनागमः ।
यत्र चात्मसुखन्नास्ति न तत्र दिवसं वसेत् ।।

யத்ர வித்யாகமோ நாஸ்தி யத்ரநாஸ்தி தனாகம:।
யத்ர சாத்மஸுகம் நாஸ்தி ந தத்ர திவசம் வஸேத் ॥

எந்த இடத்தில் கல்வி, பண வருமானம், சுகம் ஆகிய இவைகளில் ஒன்றுகூட கிடைக்காதோ அந்த இடத்தில் ஒரு பகல்கூட வாஸம் செய்யக்கூடாது.

असारभूत संसारे सारमेतच्चतुष्टयम् ।
काशीवासस्सतांसङ्गो गङ्गाम्भश्शम्भुपूजनम् ।।

அஸாரபூத ஸம்ஸாரே ஸாரமேதச்சதுஷ்டயம் ।
காசீவாஸஸ்ஸதாம்ஸங்கோ கங்காம்பச்சம்பு பூஜனம் ॥

ஸாரமில்லாத இந்த வாழ்க்கையில் காசியில் வசித்தலும், நல்லவரோடு சேர்க்கையும், கங்கையில் நீராடுவதும், சிவபூஜை செய்வதுமாகிய இந்த நான்கும் ஸாரமானது.

चत्वारोवित्तदायादा धर्माग्नि नृपतस्कारा ।
ज्येष्टपुत्रावमानेन त्रयः कुप्यन्ति सोदराः ।।

சத்வாரோ வித்ததாயாதா தர்மாக்னி ந்ருபதஸ்காரா ।
ஜ்யேஷ்டபுத்ராவமானேன த்ரய: குப்யந்தி ஸோதரா: ॥

ஒருவன் சம்பாதித்த பொருளை தர்மம், அக்னி, ராஜா, திருடன் ஆகிய இந்த நான்கு மகன்களும் அனுபவிக்கத் தக்கவர்கள். அவர்களில் மூத்த குமாரனாகிய தர்மத்திற்கு நாலில் ஒரு பங்கு செலவழிக்காதவனுடைய பொருளை மற்ற மூன்று பிள்ளைகளாகிய அக்னி, அரசன், கள்ளன் அபகரிப்பார்கள்.

ज्योतिषं व्यवहारञ्च प्रायश्चित्तं चिकित्सकम् ।
विनाशस्त्रोणयोब्रूयात्तमाहुब्रह्मघातकम् ।।

ஜ்யோதிஷம் வ்யவஹாரஞ்ச ப்ராயச்சித்தம் சிகித்ஸகம் ।
வினாசஸ்த்ரேணயோப்ருயாத்தமாஹு ப்ரம்மகாதகம் ॥

சோதிடம், பேச்சுவார்த்தை, பரிஹாரம், வைத்தியம் ஆகிய இந்த நான்கையும் சாஸ்திரம் ஸம்ப்ரதாயம் தெரிந்துகொள்ளாமல் சொல்பவன் ப்ரம்மஹத்தி செய்தவன் எனப்படுவான்.

यन्मनीषिपदांभोज रजः कणपवित्रितम् ।
तदेवभवनं नोचेत्भकारस्तत्रलुप्यते ।।

யன்மனீஷிபதாம்போஜ ரஜ: கணபவித்ரிதம் ।
ததேவபவனம் நோசேத்பகாரஸ்தத்ர லுப்யதே ॥

எந்த க்ருஹமானது வித்வான்களுடைய கால் தூசிகளினால் பரிசுத்தம் செய்யப்பட்டதோ அதற்குத்தான்

பவனம் என்று பெயர். அப்படிச் செய்யப்படாவிடில் பவனம் என்ற பதத்தின் முதல் எழுத்தை இல்லாது படிக்கவேண்டும். அதாவது **வனம்** என்ற பொருளாகும்.

दातारं कृपणंमन्ये सर्वमादाय गच्छति ।
अदातापुरुषस्त्यागी सर्वं दक्षैव गच्छति ।।

தாதாரம் க்ருபணம்மன்யே ஸர்வமாதாய கச்சதி ।
அதாதாபுருஷஸ்த்யாகீ ஸர்வம் தகைஷ்வ கச்சதி ॥

தானவானானவன் தான் கொடுத்த பொருளையெல்லாம் தான் லோகாந்தரம் போகும்பொழுது ஒன்றுக்கு ஆயிரமாக வாங்கிக்கொண்டு போவதால் அவனை க்ருபணன் என்றும், கொடாத லோபி (கஞ்சன்) லோகந்தரம் போகும்பொழுது எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிட்டு போவதால் அவன் மஹாத்யாகி என்றும் எண்ணுகிறேன்.

स्त्रिय एव कलौमृत्युर्विधात्राकल्पितो गृहे ।
नारीसामान्यमेतत्तु क्वचित्साध्विप्रकल्पते ॥

ஸ்த்ரிய ஏவ கலௌம்ருத்யுர்விதாத்ராகல்பிதோ க்ருஹே ।
நாரீஸாமான்யமேதத்து க்வசித்ஸாத்விப்ரகல்பதே ॥

கலியுகத்தில் ப்ரம்மதேவனால் வீட்டுக்கு வீடு ஸ்த்ரீகளையே ம்ருத்யுவாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. ஆனால் இது பொதுவாக சொல்லப்பட்டதாதலால் சில ஸ்த்ரீகள் நல்லவர்களாகவும் இருப்பார்கள்.

अश्वश्शस्त्रं शास्त्रं वीणावाणीनरश्च नारी च ।
पुरुषविशेषंप्राप्ता भवन्त्ययोग्यस्त्वयोग्याश्च ।।

அச்வச்சஸ்த்ரம் சாஸ்த்ரம் வீணாவாணீநரச்ச நாரீ ச ।
புருஷவிசேஷம்ப்ராப்தா
பவந்த்யயோக்யஸ்த்வயோக்யாச்ச ॥

குதிரை, ஆயுதம், சாஸ்த்ரம், வீணை, வாக்கு, பெண் ஆகிய இவர்கள் எந்த மனுஷ்யனை அண்டுகிறார்களோ அவனுடைய குணத்திற்குத் தக்கபடி நல்லவர்களாகவோ, கெட்டவர்களாகவோ மாறிவிடுவார்கள்.

शतेषु जायतेशूरः सहस्रेषु च पण्डितः ।
वक्ताशत सहस्रेषु दाता भवति वा न वा ।।

சதேஷு ஜாயதேசூர: ஸஹஸ்ரேஷு ச பண்டித:।
வக்தாசதஸஹஸ்ரேஷு தாதா பவதி வா ந வா ॥

நூற்றில் ஒருவன் சூரனாகவும், ஆயிரத்தில் ஒருவன் பண்டிதனாகவும், பத்தாயிரத்தில் ஒருவன் பேச்சாற்றல் நிறைந்தவனாகவும் உண்டாவான். தாதா (தானவான்) தோன்றியிருக்கிறானோ இல்லையோ தெரியாது.

कुक्षौ तिष्ठति यस्यान्नं वेदाभ्यासेन जीर्यति ।
उद्धरेत्सप्तगोत्राणि कुलमेकोत्तरं शतम् ।।

குக்ஷௌ திஷ்டதி யஸ்யான்னம் வேதாப்யாஸேந ஜீர்யதி ।
உத்தரேத்ஸப்தகோத்ராணி குலமேகோத்தரம் சதம் ॥

வேதம் சொல்வதால் ஜீரணமாகும் வயிற்றில் யாருடையதான அன்னம் சேருமோ அந்த அன்னம் இட்டவனை ஏழு கோத்ரத்துடனும், நூற்றொரு குலத்துடனும் கடைதேரும்படிச் செய்யும்.

सममब्राह्मणे दान सहस्रं ब्राह्मण ब्रुवे ।
अयुतं श्रोत्रियेदानमनन्तं वेदपारगे ।।

ஸமமப்ராம்மணே தான ஸஹஸ்ரம் ப்ராம்மண ப்ருவே ।
அயுதம் ச்ரோத்ரியேதானமனந்தம் வேதபாரகே ॥

ப்ராம்மணன் தவிர மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கும் தானமானது கொடுத்தது போலவும். ஸ்நானம் முதலான கர்மாக்களை செய்யாமல் ப்ராம்மணன் என்ற பெயரை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு இருப்பவனுக்குக் கொடுக்கும் தானம் ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாகவும். கொஞ்சம் வேதாத்யானம் செய்து நித்ய கர்மானுஷ்டானமும் செய்யும் ப்ரம்மணனுக்குச் செய்யும் தானம் பத்தாயிரம் பங்கு ஜாஸ்தியாகவும். ஸாங்கமாய் வேதாத்யயனம் செய்து கர்மானுஷ்டானமும் செய்கிற ப்ராம்மணனுக்குக் கொடுக்கும் தானம் அபரிமிதமாகவும். தானம் கொடுத்தவனுக்கு உரிய பலனானது அடுத்த ஜன்மத்தில் உண்டாகும்.

येषां त्रयी वाग्विधेया तेषां वाचासमीरितम् ।
अलभ्यमपिलभ्यंस्यादितित्रैय्यनुशासनम् ।।

யேஷாம் த்ரயீ வாக்விதேயா தேஷாம்
வாசாஸமீரிதம் ।
அலப்யமபிலப்யம் ஸ்யாதித்ரைய்யனுசாஸனம் ॥

இடைவிடாமல் வேதமோதும் ப்ராம்மணன் சொன்ன சொல்படி நடக்க இயலாத செயலாயினும் நடைபெற்றுவிடும் என்பது வேதத்தின் கட்டளை. எனவே, அப்படிப்பட்ட ப்ராம்மணர்களை தவறாகப் பேசாமல், அவர்களுக்கு உதவிகள் செய்து சந்தோஷப்படுத்தி அவர்களது வாழ்த்துக்களை (ஆசீர்வாதங்களை)ப் பெறவேண்டும்.

ब्राह्मणा यानिभाषन्ते मन्यन्ते तानि देवताः ।
सर्व देवमयो विप्रो न तद्वचनमन्यथा ।।

ப்ராம்மணா யானிபாஷந்தே மன்யந்தே தானி தேவதா:।
ஸர்வ தேவமயோ விப்ரோ. ந தத்வசன மன்யதா ॥

அனைத்து தேவதைகளின் ஸ்வரூபமாக விளங்கும் ப்ராம்மணன் எதைச் சொன்னபோதிலும் அதனை தேவதைகள் ஆமோதிக்கிறார்கள். எனவே. ப்ராம்மணனுடைய சொல் எப்பொழுதும் வீணாவதில்லை.

उपचारः कर्तव्यो यावदनुप्तं न सौहृदाः पुरुषाः ।
उत्पन्नसौहृदानामुपचारः कैतवं भवति ।।

உபசார: கர்த்தவ்யோ யாவதநுப்தம் ந ஸௌஹ்ருதா: புருஷா:।
உத்பன்னஸௌஹ்ருதானாமுபசார: கைதவம் பவதி ॥

நட்பு ஏற்படாதவரையில் ஒருவனைக் கண்டால் மரியாதை செய்யவேண்டும். நட்பு ஏற்பட்ட பிறகு செய்யும் மரியாதையானது ஏமாற்றுதல்போல் ஆகும். எனவே செய்யக்கூடாது.

अन्धे तमसिवार्धिक्ये कर्दमाम्बुपदेषु च ।
विश्वामित्रा हि पशुषु दण्डं दशगुणं भवेत् ।।

அந்தே தமஸிவார்த்திக்யே கர்தமாம்பு பதேஷு ச ।
விச்வாமித்ரா ஹி பசுஷு தண்டம் தசகுணம் பவேத் ॥

குருடு. இருட்டு. மூப்பு. சேறு. தண்ணீர். பக்ஷி. சுனகம். சத்ரு. பாம்பு. மாடு ஆகிய இவைகளால் தனக்கு ஒரு துன்பம் வரும்பொழுது காப்பாற்றுமாதலால் தண்டம் (தடி / குச்சி / ஊன்றுகோல்) பத்து குணமுள்ளதாகும்.

वाङ्माधुर्यात्सर्वलोकप्रियत्वं
वाक्यपारुष्यात्सर्वलोकाप्रियत्वम् ।
कोवालोके कोकिलस्योपकारः
को वा लोके गार्दभस्यापकारः ।।

வாங்மாதுர்யாத் ஸர்வலோக ப்ரியத்வம்
வாக்யபாருஷ்யாத் ஸர்வலோகாப்ரியத்வம் ।
கோ வா லோகே கோகிலஸ்யோபகார:
கோ வா லோகே கார்தபஸ்யாபகார: ॥

குயிலிடத்தில் அதன் இனிய சொல்லினால் எல்லோருக்கும் ஒரு ஆசையும்; கழுதையிடத்தில் அதன் கொடூரமான சப்தத்தால் ஒரு வெறுப்பும் உண்டாவதுபோல, எல்லா ஜனங்களுக்கும் இனிய சொற்களால் ஒரு ஆசையும், கடுஞ்சொற்களால் ஒரு வெறுப்பும் உண்டாகின்றன.

अहो स सदृशी वृत्तिर्मद्दलस्य खलस्य च ।
यावन्मुशगतं पिण्डं तावन्मधुर भाषणम् ।।

அஹோ ஸ ஸத்ருசீ வ்ருத்திர்மத்தளஸ்ய கலஸ்ய ச ।
யாவன்முசகதம் பிண்டம் தாவன்மதுரபாஷணம் ॥

கரணை போடுகிறவரையில் மத்தளமும், ஆஹாரம் போடுகிறவரையில் புறம் கூறுகிறவனும் நல்ல சொல் உடையவராவர். ஆகையால் மத்தளமும், துஷ்டனும் சமமாகும்.

हीनाश्रयो न कर्तव्यः कर्तव्योमहदाश्रयः ।
ईशाश्रयान्महानागः पप्रच्छगरुडं सुखम् ।।

ஹீனாச்ரயோ ந கர்த்தவ்ய: கர்த்தவ்யோமஹதாச்ரய: ।
ஈசாச்ரயான்மஹாநாக: பப்ரச்சகருடம் ஸுகம் ॥

பரமசிவனுக்கு ஆபரணமாக இருப்பதால் பாம்பானது ஆகாசத்தில் பறந்து கொண்டிருந்த கருடனைப் பார்த்து சௌக்யமா ? என்று குசலம் விசாரித்தது. எனவே, பலவானை அண்டியிருந்தால் எப்பொழுதும் குறைவு ஏற்படாது.

आपदर्थं धनंरक्षेच्छ्रीमतामापदः कुतः ।
सा चेदपगतालक्ष्मी सञ्चितन्तु विनश्यति ।।

ஆபதர்த்தம் தனம்ரக்ஷேச்ச்ரீமதாமாபத: குத:।
ஸா சேதபகதாலக்ஷ்மீ ஸஞ்சிதந்து வினச்யதி ॥

மனிதர்கள் தங்களுக்கு வரும் ஆபத்திற்காக பணத்தைக் காப்பாற்றிவைக்க வேண்டும். ஏனெனில் பாக்யவான்களுக்கு ஆபத்தே கிடையாது. அவர்களுக்கு அந்த பாக்யமானது விலகிப் போய்விடுமேயாகில் சேர்த்துவைத்த பணமும் போய்விடும்.

गुरुं गां दैवतं तीर्थं घृतं मधुचतुष्टयम् ।
प्रदक्षिणं प्रकुर्वीत प्रज्ञातांश्चवनस्पतीन् ।।

குரும் காம் தைவதம் தீர்த்தம் க்ருதம் மதுசதுஷ்டயம் ।
ப்ரதக்ஷிணம் ப்ரகுர்வீத ப்ரக்ஞாதாம்ச்ச வனஸ்பதீன் ॥

ஒருவன் செல்லும்பொழுது வழியில் காணப்பட்ட குரு, பசு, தெய்வம், தண்ணீர், நெய், தேன், நல்ல பெரிய மரம் ஆகிய இவைகளை மேன்மைபெற விருப்பமுள்ளவன் ப்ரதக்ஷிணமாகச் செல்லவேண்டும்.

भूतां करणसंभुक्तामसतां वागनुव्रजेत् ।
भवित्री तु क्रिया सर्वा सतां वाचमनुव्रजेत् ।।

பூதாம் கரணஸம்புக்தாமஸதாம் வாகனுவ்ரஜேத் ।
பவித்ரீ து க்ரியா ஸர்வா ஸதாம் வாசமனுவ்ரஜேத் ॥

சாதாரணமானவர்கள் அவர்கள் அறிந்து நடந்த விஷயங்களை மட்டும் சொல்ல வல்லவர்கள் ஆவர். பெரியோர்கள் நடக்கப்போகிற செய்திகளைக் கூடச் சொல்ல வல்லவர்கள். ஆதலால் அறிவாளிகள் எப்பொழுதும் பெரியோர்களின் மனம் கோணாமல் நடந்துகொண்டு. பெரியோர்களின் அருளையே பெறவேண்டும்.

लभेत सिकतासु तैलमपियत्नतः पीडयन्
पिबेच्चमृगतृष्णिका सुसलिलं पिपासार्दितः ।
कदाचिदपि पर्यटन् शशविषाणमासादयेन्न-
तु प्रतिनिविष्ट मूर्खजन चित्तमाराधयेत् ।।

லபேத ஸிகதாஸு தைலமபியத்னத: பீடயன்
பிபேச்ச ம்ருகத்ருஷ்ணிகா ஸுஸலிலம்
பிபாஸார்தித: ।
கதாசிதபி பர்யடன் சசவிஷாணமாஸாதயேன்ன-
து ப்ரதிநிவிஷ்ட மூர்க்கஜன சித்தமாராதயேத் ॥

மணலை எடுத்து எப்படியாவது பிழிந்து எண்ணெய் எடுத்தாலும் எடுக்கலாம்; அப்படியே தாகம் உள்ளவனும் கானல் நீரில் தண்ணீர் எடுத்துக் குடித்தாலும் குடிக்கலாம். காட்டில் திரிந்துகொண்டே இருந்தால் ஒருக்கால் முயல் கொம்பு சம்பாதிக்கலாம். மூர்க்கனுடைய மனம் கோணாமல் மட்டும் நடக்க இயலாது.

आपदामापतन्तीनां हितोप्यायाति हेतुताम् ।
मातृजङ्गाहिवत्सत्यस्तंभी भवति बन्धने ।।

ஆபதாமாபதந்தீனாம் ஹிதோப்யாயாதி ஹேதுதாம் ।
மாத்ருஜங்காஹிவத்ஸத்யஸ்தம்பீ பவதி பந்தனே ॥

ஒருவனுக்கு ஆபத்து வரும்பொழுது நல்லதுகூட ஆபத்துக்கே உதவியாக இருக்கும். அது எவ்வாறெனில், தன் தாயின் பாலை உண்ணக்கொடுத்து வைக்காமல் போகும் காலத்தில் அக்கன்றை கட்டுவதற்கு அந்த தாய்ப் பசுவின் காலே கட்டுத்தரியாகும்.

ब्रह्मायेन कुलालवन्नियमितो ब्रह्माण्डभाण्डोदरे
विष्णुर्येन दशावतार गहने क्षिप्तोमहान् शङ्कटे ।
रुद्रोयेनकपालपात्रपुटके भिक्षाटनं सेवते
सूर्योभ्राम्यति नित्यमेव गगने तस्मै नमः कर्मणे ।।

ப்ரம்மாயேன குலாலவன்னியமிதோ ப்ரம்மாண்டபாண்டோதரே
விஷ்ணுர்யேன தசாவதார கஹனே க்ஷிப்தோமஹான் சங்கடே ।
ருத்ரோயேன கபாலபாத்ரபுடகே பிக்ஷாடனம் ஸேவதே
ஸூர்யோப்ராம்யதி நித்யமேவ ககனே தஸ்மை நம: கர்மணே॥

பானைசெய்யும் குயவனைப்போல ஓயாமல் ஸ்ருஷ்டி செய்யும் ப்ரம்மாவையும், மஹாஸங்கடமாகிய ஸம்ஸாரத்தில் தசாவதாரம் செய்த விஷ்ணுவையும், ப்ரம்ம கபாலம் அணிந்து பிச்சை எடுக்கும் பரமசிவனையும், நிற்க நேரமில்லாமல் ஆகாசத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஸூர்யனையும் பார்த்தால்; கர்மாவானது இவர்களைக்கூட விடாமல் தொந்தரவு செய்வதால் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான அந்த கர்மத்திற்கு நான் நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.

शशिदिवसधूसरो गलितयौवनाकामिनी
सरोविगत वारिजं मुखमनक्षरं स्वाकृतेः ।
प्रभुर्धनपरायणस्सततदुर्गतिसज्जनो
नृपाङ्गणगतः सलोमनसि सप्तशल्यानि मे ।।

சசிதிவஸதூஸரோ களிதயௌவனாகாமினீ
ஸரோவிகத வாரிஜம் முகமனக்ஷரம் ஸ்வாக்ருதே:।
ப்ரபுர்தனபராயணஸ்ஸததுர்கதிஸஜ்ஜனோ
ந்ருபாங்கணகத: ஸலோமனஸி ஸப்தசல்யானி மே ॥

பகல் காலத்துச் சந்திரனும், இளமையற்ற பெண்ணும், தாமரை இல்லாத குளமும், படிப்பில்லாதவனுடைய அழகும், பணத்தில் மிகுந்த ஆசையுள்ள ப்ரபுவும், நித்ய தரித்ரர்களான ஸாதுக்களும், ராஜ அரண்மனையிலுள்ள துஷ்டனுமாகிய இவ்வேழும் என் மனதிற்குச் சங்கடத்தைக் கொடுப்பனவாகும்.

आकारेणैवचतुरास्तर्कयन्तिपरेङ्गितम् ।
गर्भस्थं केतकी पत्रमामोदेनैवषट्पदाः ।।

ஆகாரேணைவசதுராஸ்தர்க்கயந்திபரேங்கிதம் ।
கர்பஸ்தம் கேதகீ பத்ரமாமோதேனைவஷட்பதா: ॥

வண்டானது வெளியில் வராமல் உள்ளே இருக்கும் தாழம்பூ மொக்கைக்கூட வாஸனையினால் கண்டறிவதுபோல்; பெரியோர்கள் எதிராளியின் தோற்றத்தைப் பார்த்தே அவருடைய கருத்தை அறிந்துகொள்வார்கள்.

राजसेवामनुष्याणामसिधारावलेहनम् ।
पञ्चाननपरीष्वङ्गो व्यालीवदनचुम्बनम् ।।

ராஜஸேவாமனுஷ்யாணாமஸிதாராவலேஹனம் ।
பஞ்சானனபரீஷ்வங்கோ வ்யாளீவதன சும்பனம் ॥

மனுஷ்யர்கள், ராஜாவிற்கு ஸேவை செய்வது என்பது, சாணை பிடித்த கத்தியை நாவினால் நக்குவதற்கும்; சிங்கத்தைக் கட்டித் தழுவிக்கொள்வதற்கும்; விடைபாம்பின் வாயை முத்தமிடுவதற்கும் ஒப்பாகும். (மேற்சொன்ன செயல்களைச் செய்து மனுஷ்யன் தப்பித்துக் கொண்டாலும்;

ராஜ ஸேவை செய்து தப்பித்துக் கொள்வது மஹா அரிதாகும்)

अगाधहृदयाभूपाः कूपा इव दुरासदाः ।
घटकागुणिनो नोचेत्कथं लभ्यत जीवनम् ।।

அகாதஹ்ருதயாபூபா: கூபா இவ துராஸதா: ।
கடகாகுணினோ நோசேத்கதம் லப்யத ஜீவனம் ॥

ராஜாக்கள் நீர் ஆழங்காண இயலாத கிணறுபோல் யாராலும் அறியமுடியாத நெஞ்சாழமுள்ளவர்களாதலால், அந்த ராஜாக்களிடத்திலிருக்கும் வம்சாவளி தெரிந்தவர்கள் ஸத்குணமுள்ளவராக இல்லாவிட்டால் கயறு இல்லாத பாத்திரத்திற்கு கிணற்று ஜலம் எட்டாததுபோல, அண்டினபேருக்கு ஜீவனம் (வாழ்க்கை) கிடைக்காது.

एकाभार्या प्रकृति चपलाचञ्चला च द्वितीया
एकः पुत्रस्त्रिभुवनजयीमन्मथो दुर्निरीक्ष्यः ।
शेषश्शय्याप्युदधिशयनं वाहनं पन्नगारिः
स्मारं स्मारं स्वगृहचरितं दारुरूपो मुरारिः ।।

ஏகாபார்யா ப்ரக்ருதிசபலா சஞ்சலா ச த்விதீயா
ஏக: புத்ரஸ்த்ரிபுவனஜயீமன்மதோ துர்நிரீக்ஷ்ய: ।
சேஷச்சய்யாப்யுததிசயநம் வாஹனம் பன்னகாரி:
ஸ்மாரம் ஸ்மாரம் ஸ்வக்ருஹசரிதம் தாருரூபோ
முராரி: ॥

ஒரு மனைவியாகிய பூதேவி அரசர்களுக்கெல்லாம் உரியவளாய் இருப்பதாலும். மற்றொரு மனைவியாகிய லக்ஷ்மி எங்கும் செல்பவளாக இருப்பதாலும், ஒரே மகனான மன்மதன் பார்க்க இயலாதவனாக ஆகிவிட்டதாலும், படுக்கை

பாம்பாக இருப்பதாலும், அதற்கு இடம் கடலாக இருப்பதாலும், வாஹனம் ஆகாசத்தில் உலாவுகின்ற கருடனாக இருப்பதாலும் மஹாவிஷ்ணுவினுடைய சரீரமானது தனது (ஸம்ஸாரத்தின்) குடும்பத்தின் இவ்வித துக்கங்களால் ஜகன்னாதத்தில் மரமாகிவிட்டது.

अत्तुं वाञ्छति वाहनं गणपतेर्भूषा भुजङ्गः क्रुधा
तं वाहोपि षडाननस्य ललना वाहोपि नागाननम् ।
गौरीजह्नुसुतामसूयतिकलानाथं ललाटानलो
निर्विण्णष्वपपौकुटुम्बकलहादीशोपि हालाहलम् ।।

அத்தும் வாஞ்சதி வாஹனம் கணபதேர்பூஷா புஜங்க: க்ருதா
தம் வாஹோபி ஷடானனஸ்ய லலனா வாஹோபி நாகானனம் ।
கௌரீஜஹ்னுஸுதாமஸூயதிகலாநாதம் லலாடானலோ
நிர்விண்ணஷ்வபபௌகுடும்பகலஹாதீசோபி ஹாலாஹலம் ॥

பிள்ளையாரின் வாஹனமாகிய மூஞ்சூரை, அவரின் திருவாபரணமாக இருக்கும் பாம்பும், அந்த பாம்பை சுப்ரமண்யருடைய வாஹனமாகிய மயிலும்; மூத்த மகனையே பார்வதிதேவிக்கு வாஹனமாகிய சிம்மமும் ஆஹாரமாக ஆக்கிக்கொள்ள எண்ணம் கொண்டிருப்பதனாலும்; பார்வதீதேவிக்கும் கங்காதேவிக்கும் நேரிட்டிருக்கும் சக்களத்திப் போராட்டத்தினாலும்; தலையில் சூடியுள்ள பிறைச்சந்திரனை (சிவபெருமானின்) தனது நெற்றிக்கண் தீ எரித்துக் கொண்டிருப்பதனாலும் இனி இந்த குடும்பத்தில் இருக்கக்கூடாது என்று நினைத்து வருந்தி விஷமுண்டார் பரமசிவன். (இந்த இரண்டு ச்லோகங்களாலும் ஹரிஹரர்களுக்கும் ஸம்ஸார துன்பம் விடவில்லை என்பது புரிகிறது)

अनवसरेयत्पठितं सुभाषितमपि भवति हासाय ।
रहसिप्रौढवधूनां रतिकाले वेदः पाठ इव ।।

அனவஸரேயத்படிதம் ஸுபாஷிதமபி பவதி ஹாஸாய ।
ரஹஸிப்ரௌடவதூனாம் ரதிகாலே வேத: பாட இவ ॥

சமயமறிந்து சொற்களைச் சொல்லாவிட்டால், அது நல்ல சொற்களாக இருந்தாலும்; நல்ல யௌவனமுள்ள பெண்ணிடம் க்ரீடா ஸமயத்தில் வேதமோதுவது போல் பரிஹாஸத்திற்கு இடமாகும்.

युक्तियुक्तं वचोग्राह्यं बालादपि शुकादपि ।
अयुक्तमपिनग्राह्यं साक्षादपि बृहस्पतेः ।।

யுக்தியுக்தம் வசோக்ராஹ்யம் பாலாதபி சுகாதபி ।
அயுக்தமபி ந க்ராஹ்யம் ஸாக்ஷாதபி ப்ருஹஸ்பதே:॥

பொருத்தமான சொல்லை கிளி சொன்னாலும் சிறுவர் சொன்னாலும் அதை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். பொருத்தமில்லாத சொல்லாக இருந்தால் குருவே சொன்னாலும் கேட்கக்கூடாது.

धान्यानि कीर्णानि यथा पृथिव्यां
संमार्जनी सञ्चिनुतेवृथैव ।
मूढस्तथा सञ्चिनुतेधनानि
दाता च भोक्ता च परोस्थि तस्य ।।

தான்யானி கீர்ணானி யதா ப்ருதிவ்யாம்
ஸம்மார்ஜனீ ஸஞ்சினுதே வ்ருதைவ ।
மூடஸ்ததா ஸஞ்சினுதே தனானி
தாதா ச போக்தா ச பரோஸ்தி தஸ்ய ॥

பூமியில் சிந்தின தான்யத்தை ஒன்றாகச் சேர்க்கும் விளக்குமாற்றைப்போல் கருமி தனத்தை ஒன்றாகச் சேர்ப்பான். அதை தானம் பண்ணுவதற்கும், அனுபவிப்பதற்கும் வேறு மனுஷ்யன் இருப்பதால் இந்த மூடனுக்கு. அந்த தனமானது துடைப்பத்து தான்யம்போல் உதவாது.

व्यापारान्तरमुत्सृज्य वीक्षमाणो वधूमुखम् ।
यो गृहेष्ववनिद्राति दरिद्राति स दुर्मतिः ।।

வ்யாபாராந்தரமுத்ஸ்ருஜ்ய வீக்ஷமாணோ வதூமுகம் ।
யோ க்ருஹேஷ்வவனித்ராதி தரித்ராதி ஸ துர்மதி: ॥

மனுஷ்யன் தனது கார்யங்களை விட்டுவிட்டு இளம்பெண்களின் முகத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்துகொண்டு வீட்டில் தானே உறங்குபவன் நிரந்தர தரித்ரனாக ஆவான்.

दीपच्छायानुच्छायाहन्ति पुण्यं पुरातनम् ।
साचेद्वेदविदच्छाया हन्ति पापं पुरातनम् ।।

தீபச்சாயானுச்சாயாஹந்தி புண்யம் புராதனம் ।
ஸாசேத்வேதவிதச்சாயா ஹந்தி பாபம் புராதனம் ॥

தீபத்தினுடைய நிழலும், மனிதர் நிழலும் யார் மேல் படுகிறதோ அந்த மனிதனுடைய புண்யத்தை அந்த நிழலானது அபஹரிக்கும். அதுவே வேதமோதிய ப்ராம்மணர்களுடைய நிழலானது முன் ஜன்மத்தில் செய்த பாபத்தைக்கூடப் போக்கும்.

नारायणेति शब्दोस्ति वागस्ति वशवर्तिनी ।
तथापि नरकेघोरे पतन्तीत्येतदद्भुतम् ।।

நாராயணேதி சப்தோஸ்தி வாகஸ்தி வசவர்த்தினீ ।
ததாபி நரகேகோரே பதந்தீத்யேததத்புதம் ॥

"நாராயண" என்கிற சொல்லும், அதை எப்பொழுதும் சொல்ல நல்ல நாக்கு இருக்கும்பொழுது ஜனங்கள் அந்த திருநாமத்தைச் சொல்லிக் கடைத்தேறாமல் நரகத்தில் விழுவதைக் காட்டிலும் வேறு ஆச்சர்யம் இந்த உலகத்தில் கிடையாது.

तृणादपि लघुस्थूल स्थूलादपि च याचकः ।
वायुनाकिश्च नीतोसौ मामयं याचयेदिति ।।

த்ருணாதபி லகுஸ்தூல ஸ்தூலாதபி ச யாசக:।
வாயுனாகின்ன நீதோஸௌ மாமயம் யாசயேதிதி ॥

துரும்பைக்காட்டிலும் இலவம் பஞ்சும், அதைக்காட்டிலும் பிச்சை எடுப்பவரும் லேசானவர்கள். ஆனால் அந்த துரும்பு, இலவம்பஞ்சு இவைகளைப்போல் இந்த யாசகனை ஏன் காற்று அடித்துக் கொண்டுபோகவில்லை? (யாசகன்) பிச்சை எடுப்பவனின் அருகில் சென்றால் தன்னையும் ஏதாவது கொடு என்று கேட்டுவிடுவான் என்ற பயத்தால் அடித்துக்கொண்டு போகவில்லை.

दुर्जनस्सज्जनापूर्वं पूज्यतां तेन किं सताम् ।
पूर्वं प्रक्षालितः पायुराननादधिकः किमु ।।

துர்ஜனஸ்ஸஜ்ஜனாபூர்வம் பூஜ்யதாம் தேன கிம் ஸதாம் ।
பூர்வம் ப்ரக்ஷாலித: பாயுரானனாததிக: கிமு ॥

கெட்டவர்கள் நல்லவருக்கு முன்பே மரியாதை பெற்றாலும், அது நல்லவருக்கு இகழ்ச்சியாகாது. எவ்வாறெனில், காலையில் எழுந்திருக்கும்பொழுது மலம் கழித்துக் காலைக் கழுவிய பிறகு முகத்தைக் கழுவினால் அது முகத்திற்குக் குறைவாகாது.

उपकारिषुयस्साधुस्साधुत्वेतस्य को गुणः ।
अपकारिषुयस्साधुस्ससाधुस्सद्भिरुच्यते ।।

உபகாரிஷுயஸ்ஸாதுஸ்ஸாதுத்வேதஸ்ய கோ குண:।
அபகாரிஷுயஸ்ஸாதுஸ்ஸஸாதுஸ்ஸத்பிருச்யதே ॥

தனக்கு உதவி செய்தவனுக்கு நல்லவனாக இருப்பது குணமல்ல. அபகாரம் செய்பவனுக்கு நல்லவனாக இருப்பவனே ஸத்புருஷனாவான்.

श्रुतिस्मृतीतुविप्राणां चक्षुषी द्वे विनिर्मते ।
एकेनहीनः काणस्यात्द्वाभ्यामन्धप्रकीर्तितः ।।

ச்ருதிஸ்ம்ருதீதுவிப்ராணாம் சக்ஷுஷீ த்வே வினிர்மதே ।
ஏகேனஹீன: காணஸ்யாத் த்வாப்யாமந்தப்ரகீர்த்தித:॥

ப்ராம்மணர்களுக்கு வேதமும், சாஸ்த்ரமும் இரண்டு கண்கள். அந்த வேத சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்று தெரியாதவன் பொட்டைக்கண்ணன். இரண்டும் தெரியாதவன் குருடன்.

भोजनं विप्रसङ्कीर्णं मन्दिरं बन्धुसंयुतम् ।
शयनं सुतसङ्कीर्णं देहि मे मधुसूदन ।।

போஜனம் விப்ரஸங்கீர்ணம் மந்திரம் பந்துஸம்யுதம் ।
சயனம் ஸுதஸங்கீர்ணம் தேஹி மே மதுஸூதன ॥

ஹே! பகவானே எனக்கு ப்ராம்மண கோஷ்டியுடன் போஜனமும், உறவினர்கள் நிறைந்த வீடும், புத்ரர்கள் நிறைந்த படுக்கையும் அனுக்ரஹிக்கவேண்டும். (இதனால் இவை மூன்றும் இல்லாதவன் மஹாபாபி என்று ஆயிற்று)

गणेशः स्तौतिमार्जारं स्ववाहस्याभिरक्षणे ।
महानपि प्रसङ्गेन नीचं सेवितुमर्हति ।।

கணேச: ஸ்தௌதிமார்ஜாரம் ஸ்வவாஹஸ்யாபிரக்ஷணே ।
மஹானபி ப்ரஸங்கேன நீசம் ஸேவிதுமர்ஹதி ॥

பிள்ளையார்கூட தன் வாஹனத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக பூனையை ஸேவிக்கிறார். அதுபோலவே மஹான்களும் சில சமயங்களில் அற்பர்களை ஸேவிக்கும்படி ஏற்படும்.

सन्तप्तायसि संस्थितस्यपयसोनामापि न श्रूयते
मुक्ताकारतया तदेव नलिनी पत्रस्थितं दृश्यते ।
अन्तः सागर शुक्तिमध्यपतितं तन्मौक्तिकं जायते
प्रायेणाधम मध्यमोत्तम जुषां एवं विधा वृत्तयः ।।

ஸந்தப்த்தாயஸி ஸம்ஸ்திதஸ்ய பயஸோ நாமாபி ந ச்ரூயதே
முக்தாகாரதயா ததேவ நளினீ பத்ரஸ்திதம் த்ருச்யதே ।
அந்த்த: ஸாகர சுக்திமத்யபதிதம் தன்மௌக்திகம் ஜாயதே
ப்ராயேணாதம மத்யமோத்தம ஜுஷாம் ஏவம் விதா வ்ருத்தய: ॥

ஒருதுளி நீரை எடுத்து நன்றாய்க் காய்ந்த இரும்பின்மேல் விட்டால் அத்துளி இருந்த இடம் தெரியால் போய்விடுகிறது. அதே துளி தாமரை இலைமீது விட்டால் முத்துப்போல் காணப்படுகிறது. அதேபோல மழைத்துளி ஜலமானது கடலின் நடுவிலுள்ள சிப்பியில் விழுமானால் அது நிஜமாகவே முத்தாக ஆகிவிடுகிறது.

அதுபோல அதமன், மத்யமன், உத்தமன் இவர்களை அடைவோர்க்கு முறையே முன்சொன்னதுபோல பலன்களே கிடைக்கும். (காய்ந்த இரும்பு அதமனுக்கும், தாமரை இலை மத்யமனுக்கும், முத்துச்சிப்பி உத்தமனுக்கும் உதாஹரணமாகும்.)

प्रारभ्यते न खलु विघ्नभयेन नीचैः
प्रारभ्य विघ्नविहता विरमन्ति मध्याः ।
विघ्नैर्मुहुर्मुहुरपि प्रतिहन्यमानाः
प्रारब्धमुत्तमगुणा न परित्यजन्ति ॥

ப்ராரப்யதே ந கலு விக்னபயேன நீசை:
ப்ராரப்ய விக்னவிஹதா விரமந்தி மத்யா:।
விக்னைர்முஹுர்முஹுரபி ப்ரதிஹன்யமானா:
ப்ராரப்தமுத்தமகுணா ந பரித்யஜந்தி ॥

கடைநிலை மனிதர்கள் தான் துவங்கும் வேலையில் தடங்கல் ஏற்பட்டுவிடும் என்ற பயத்தினால் ஒரு செயலையும் ஆரம்பிக்கமாட்டார்கள். நடுநிலை மனிதர்கள் துணிந்து ஆரம்பித்து தடைகள் ஏற்பட்டால் தான் துவங்கியதை நிறுத்திவிடுவார்கள். முதல்நிலை மனிதர்கள் எண்ணற்ற தடைகள் ஏற்பட்டபோதிலும் ஆரம்பித்த காரியத்தை நிறைவு செய்யாமல் விடமாட்டார்கள்.

अधमा धनमिच्छन्ति धनमानौ हि मध्यमाः ।
उत्तमा मानमिच्छन्ति मानो हि महतां धनम् ॥

அதமா தனமிச்சந்தி தனமானௌ ஹி மத்யமா:।
உத்தமா மானமிச்சந்தி மானோ ஹி மஹதாம் தனம் ॥

அதமர்கள் பொருளையே விரும்புவார்கள். மத்யமர்கள் பொருள், கௌரவம் இரண்டையும் விரும்புவார்கள். உத்தமர்கள் கௌரவத்தை மாத்திரமே விரும்புவார்கள். ஏனெனில், உத்தமர்களுக்கு கௌரவம்தான் பொருள்.

माता समो नास्ति शरीरपोषणे
भार्या समो नास्ति शरीर तोषणे ।
विद्या समो नास्ति शरीर भूषणे
चिन्ता समो नास्ति शरीर शोषणे ।।

மாதா ஸமோ நாஸ்தி சரீரபோஷணே
பார்யா ஸமோ நாஸ்தி சரீர தோஷணே ।
வித்யா ஸமோ நாஸ்தி சரீர பூஷணே
சிந்தா ஸமோ நாஸ்தி சரீர சோஷணே ॥

உடலைக் காப்பதில் அம்மாவிற்கு சமானமும், உடலை சந்தோஷப்படுத்துவதில் மனைவிக்குச் சமானமும், உடலை அலங்கரிப்பதில் (ஆபரணங்களில்) வித்யைக்குச் சமானமும், உடலை இளைக்கச் செய்வதில் கவலைக்குச் சமானமானது வேறு ஏதும் கிடையாது.

वृद्धौ च माता पितरौ साध्वी भार्या सुतश्शिशुः ।
अप्यकार्यशतं कृत्वा भर्तव्यामनुरब्रवीत् ।।

வ்ருத்தௌ ச மாதா பிதரௌ ஸாத்வீ பார்யா ஸுதச்சிசு: ।
அப்யகார்யசதம் க்ருத்வா பர்த்தவ்யாமனுரப்ரவீத் ॥

வயதான தாய் தந்தையரையும், நற்குணமுடைய மனைவியும், குழந்தையாகிய மகனும் ஆகிய இவர்கள் அனைவரும் எப்பாடுபட்டாவது காப்பாற்றவேண்டியவர்கள் என மனு சொன்னார்.

खर्वाटो दिवसेश्वरस्य किरणैः सन्तापितेमस्तके

गच्छन्देशमनातपं द्रुतगतिः तालस्यमूलंगतः ।

तत्राप्यस्य महाफलेन पतना भग्नं स शब्दं शिरः

प्रायोगच्छति यत्रदैवहतकः तत्रैव यान्त्यापदः ।।

கர்வாடோ திவஸேச்வரஸ்ய கிரணை:
ஸந்தாபிதேமஸ்தகே
கச்சன்தேசமனாதபம் த்ருதகதி: தாலஸ்யமூலம்
கத:।
தத்ராப்யஸ்ய மஹாபலேன பதனா பக்னம் ஸ
சப்தம் சிர:
ப்ராயோகச்சதி யத்ரதைவஹதக: தத்ரைவ
யாந்த்யாபத:॥

வழுக்கைத் தலையை உடைய ஒரு மனிதன் நடந்துபோகும்பொழுது வெய்யிலிலிருந்து தன் தலையைக் காப்பாற்றுவதன் பொருட்டு நிழலிருக்கும் இடத்தைத் தேடிக்கொண்டு போகிறவனாய் ஒரு பனை மரத்தினுடைய நிழலில்போய் நின்றான். இவனுடைய கெட்ட காலத்தால் அந்த மரத்திலிருந்து ஒரு பழம் (பனம்பழம்) இவனது தலையில் விழுந்து இவனது தலை படார் என்று உடைந்தது. அதுபோல் நேரம் சரியில்லையெனில் நமக்கு வரப்போகிற ஆபத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள எங்கு போனாலும் அங்கு அந்த ஆபத்து அவ்விடத்திலும் வந்து சேரும்.

किं करिष्यन्ति वक्तारः श्रोता यत्र न विद्यते ।
नग्नक्षपणकेदेशे रजकः किं करिष्यति ।।

கிம் கரிஷ்யந்தி வக்தார: ச்ரோதா யத்ர ந வித்யதே ।
நக்னக்ஷபணகேதேசே ரஜக: கிம் கரிஷ்யதி ॥

வஸ்திரத்தை உபயோகம் செய்யாத திகம்பரர்களான பௌத்தர்களுடைய தேசத்தில் வண்ணானுக்கு எப்படித் தொழில் இல்லையோ அதுபோல, சமயோசிதமாகவும் மிகவும் சாமர்த்தியமாகவும் பேசுபவரின் வார்த்தைகளைக் கேட்கத் தகுந்தவர்கள் இல்லாவிடில் அவர்கள் சக்தி வீண்தான்.

तृष्णे कृष्णेऽपि ते शक्तिर्दृष्ट्वामर्त्येषु काकथा ।
त्रैलोक्यव्याप्रियद्रूपं तद्रूपं वामनीकृतम् ।।

த்ருஷ்ணே க்ருஷ்ணேऽபி தே
சக்திர்த்ருஷ்ட்வாமர்த்யேஷு கா கதா ।
த்ரைலோக்யவ்யாப்ரியத்ரூபம் தத்ரூபம் வாமனீக்ருதம் ॥

ஓ! பொறாமை எனப்படும் தேவியே! உன்னுடைய சக்தியானது பரமாத்மாவான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் இடத்திலேயே ப்ரவர்த்தித்தபொழுது மனுஷ்யரைக் குறித்துச் சொல்வானேன். ஏனெனில், மூன்று உலகங்களையும் வ்யாபிக்கிற அந்த ரூபமானது உன்னால் மிகவும் குள்ளமாக செய்யப்பட்டது.

मनस्येकं वचस्येकं कर्मण्येकं महात्मनाम् ।
मनस्यन्यद्वचस्यन्यत्कर्मण्यन्यद्दुरात्मनाम् ।।

மனஸ்யேகம் வசஸ்யேகம் கர்மண்யேகம் மஹாத்மநாம்।
மனஸ்யன்யத்வசஸ்யன்யத்கர்மண்யன்யத்துராத்மனாம் ॥

கற்ற பெரியோர்களுக்கு மனது நினைத்ததை; வாக்கால் சொல்லி, கைகள் செய்யும். துஷ்டர்களுக்கு மனது ஒன்றை நினைத்து; வாக்கு ஒன்றைச் சொல்லி, கைகள் வேறொன்றைச்செய்யும்.

प्राचीनग्रन्थमध्यस्थैर्वाक्यैस्तुसमयोचितैः ।
नीतिशास्त्रमिदं प्रोक्तं जीयादाचन्द्रतारकम् ।।

ப்ராசீனக்ரந்தமத்யஸ்தைர்வாக்யைஸ்துஸமயோசிதை:।
நீதிசாஸ்த்ரமிதம் ப்ரோக்தம் ஜீயாதாசந்த்ரதாரகம் ॥

பெரியோர்கள் செய்த பழைய நூல்களிலிருந்து எடுத்து சேர்த்த இந்த நீதி சாஸ்த்ரமானது சந்த்ர-ஸூர்யர்கள் உள்ளவரையில் அழியாமல் எல்லோருக்கும் உயர்ந்த ஒரு நூலாக இருக்கவேண்டும்.

न विषं विषमित्याहुः ब्रह्मस्वं विषमुच्यते ।
विषमेकाकिनं हन्ति ब्रह्मस्वं पुत्रपौत्रकम् ।।

बालसहित्वमकारण हास्यं
स्त्रीषुविवादमसज्जन सेवा ।
गार्दभयानसंस्कृतवाणी
षट्सुनरो लघुतामुपयाति ॥

हीनजातिस्त्रियं मोहादुद्वहन्तो द्विजादयः ।
कुलान्येव नयन्त्याशु ससन्तानानिशूद्रताम् ।।

द्रौपद्युवाच -

सुन्दरं पुरुषं दृष्ट्वा भ्रातरं पितरं सुतम् ।
योनिद्रवति नारीणां तथ्यं मे ब्रूहि केशव ।।

पञ्चमेपतयः सन्ति मह्यं षष्ठोपिरोचते ।
पुरुषाणामभावेन सर्वानार्यः पतिव्रताः ।।

।। नीतिशास्त्रम् सम्पूर्णम् ।।

நீதிசாஸ்த்ரம் ஸம்பூர்ணம்

श्लोकानुक्रमणिका

	पुटसङ्ख्या
अगाधहृदया	77
अग्निहोत्रफलो	32
अग्निहोत्रं	29
अजायुद्धे	42
अजारजः	17
अतिथिः	22
अतिथौ	12
अतुष्टि	65
अत्तुं	78
अर्थागृहे	28
अर्थातुराणां	6
अर्थानां	15
अदान	21
अद्रोहेण	54
अद्वारेण	49
अधमा	84
अनभ्यासे	20
अनवसरे	79
अनित्यानि	3
अन्धे	71
अभ्यासानुसरी	27

	पुटसङ्ख्या
अभ्युक्त्वा	31
अमृतं	35
अश्वशस्त्	68
असन्तुष्टो	16
असारं खलु	43
असारभूत	66
अस्थिरं	66
अहो प्रकृति	30
अहो स	72
आकारेणैव	76
आजगाम	43
आतुरो	41
आत्मबुद्धि	12
आपदर्थं	73
आपदां	74
आमन्त्रणो	2
आयुर्वित्तं	8
उइत्तमे क्षण	11
उत्तमं कुल	11
उत्तमं स्वार्जितं	11
उत्साहस्साहसं	16
उपकारिषु	82
उपकारेण	36
उपचारः	71

	पुटसङ्ख्या
उपानहौ	48
उषश्शशं स	14
ऋणं याच्ना	36
ऋणानुबन्ध	8
ऋतामृताभ्यां	54
एकाभार्या	77
एकैका गौः	9
एको देवः	41
एकोऽपि	18
एते सत्पुरुषा	62
औदम्बराणि	4
कपिला क्षीर	38
कार्येषु दासी	19
किं करिष्यन्ति	87
कुचेलिनं	33
कुक्षोतिष्टति	69
कुदेशञ्च	22
कृषितो	18
कोकिलानां	24
क्रोधो	42
क्षत्रियं चैव	50
खर्वाटो	86

	पुटसङ्ख्या
गजभुजङ्ग	63
गणेशस्तौति	83
गीतावाद्यो	23
गुरुं गां	73
गोभिर्विप्रैश्च	65
गोमूत्र मात्रेण	40
घृतेन वर्धते	16
चत्वारो वित्त	67
चिता चिन्ता	43
छायायां	46
जनिताचो	30
जाड्यं धियो	58
जाड्यं ह्रीमति	60
जिह्वाग्रे	21
ज्योतिषं	67
तस्करस्य	28
तृणादपि	81
तृष्णे	87
त्यजदुर्जन	64
त्यजेदेकं	24
दरिद्राय	30
दर्शनाच्चित्त	12

	पुटसङ्ख्या
दाक्षिण्यं	57
दातादरिद्रः	7
दातारं	68
दातृत्वं	31
दानं भोगो	59
दासीभृत्यः	36
दासी मानधनं	13
दीर्घश्रृङ्ग	34
दीपच्छाया	80
दुर्जनं काञ्चनं	13
दुर्जनः परिहर्तव्यः	60
दुर्जनः सज्जना	81
दुर्भिक्षे च	4
दुर्वृत्तो वा	35
दुष्टभार्या	32
दूषकश्च क्रिया	9
दैवाधीनं	24
दौर्मन्त्र्यां	55
धान्यानि	79
न कदाचन	45
न गच्छेद्राज	13
न जीर्ण	45

	पुटसङ्ख्या
न धार्मिके	47
न नद्यां न	45
न मूत्रपथि	45
न लङ्घयेद्वत्स	44
नाविनीतै	48
न विषं	88
न श्यत्यनायकं	26
न स्नानमाचरेत्	50
नाग्निमुखेन	47
नाञ्जयन्तीं	44
नातिगर्ह्य	49
नान्नमद्या	45
नान्नोदक	37
नारायणेति	80
नाश्नियाद्भार्यया	44
ने क्षेतोद्यन्त	44
नैकस्वप्या	47
नैवाकृतिः	63
पक्षीणां बलं	25
पञ्च मे पतय	89
पद्माकरं	62
पिता च	28

	पुटसङ्ख्या
पिता रक्षति	29
पिबन्ति नद्यः	25
पुस्तकेषु च	26
पुस्तकं वनिता	8
प्रणम्य सर्व	1
प्रस्ताप सदृशं	18
प्राचीन ग्रन्थ	88
प्राणं वापि	2
प्रारभ्यते	84
बालसहित्वं	88
बालार्कः	10
बालातपः	48
ब्रह्मायेन	75
ब्रह्मणायानि	71
भार्या वियोगः	7
भूतां करणः	73
भूप्रदक्षिण	37
भोजनं	82
मक्षिका	37
मनस्येकं	87
माता निन्दति	39

	पुटसङ्ख्या
मातासमो	85
मातृवत्पर	3
मातृहीन	34
मुखं पद्म	34
मुखं प्रसन्नं	64
मृतं तु	54
मृत्पिण्डमेकं	6
यत्र विद्यागमो	66
यद्यत्परवशं	53
यन्मनीषि	67
यस्मिन्देशे	32
यस्यास्ति	59
युक्ति युक्तं	79
येषां त्रयी	70
राजवत्पञ्च	9
राजवत्पुत्र	38
राजसेवा	76
राजानां	23
रूपयौवन	23
लभेतसिकतासु	74
लोकयात्रा	38

	पुटसङ्ख्या
लोभश्चेदगुणेन	61
लोष्टमर्द्री	49
वसन्ता	27
वस्त्रमुख्य	35
वाङ्माधुर्यात्	72
विण्मूत्रोत्	46
वित्तं बन्धु	55
विद्याश्चतस्रो	39
विद्यानाम	56
विद्वानेव	39
विनीतैस्तु	48
विप्रहस्ते	5
विप्राणां	55
विवादशीलां	19
विषादप्यमृतं	52
वृश्चिकस्य	26
वृथावृष्टिः	27
वृद्धार्कः	10
वृद्धौ च	85
वेदमूलमिदं	17
वैरिणं नोपसेवेत	50
व्यापारान्तरं	80

	पुटसङ्ख्या
शकटं पञ्च	20
शतनिष्को	20
शतेषु जायते	69
शर्वरी दीपकः	14
शशिदिवस	75
शान्तिश्चेत्	56
शिलास्थ	17
शुष्कवैरं	51
श्रद्दधानाश्शुभां	52
श्रुतिस्मृतीतु	82
श्लोकार्धेन	31
सत्यं ब्रूयात्	51
सत्यं माता	2
सन्तप्तायसि	83
सबन्धुर्यो	14
सभांकल्पतरुं	1
सममब्राह्मणे	70
समुद्रमथने	40
सर्वस्य	5
सर्वं परवशं	53
सुन्दरं पुरुषं	89
स्त्रिय एव	68

	पुटसङ्ख्या
स्त्रियोरत्नान्	53
स्त्रीणां द्विगुणं	22
स्वगृहे	33
हतमश्रोत्रियो	42
हरिणापि	15
हीनजाति	89
हीनाङ्गान्	52
हीनाश्रयो	72

ஸ்லோகங்களின் அகரவரிசைப் பட்டியல்

	பக்க எண்
அகாதஹ்ருதயா	77
அக்நிஹோத்ரலோ	32
அக்நிஹோத்ரம்	29
அஜாயுத்தே	42
அஜாரஜ:	17
அதிதி:	22
அதிதௌ	12
அதுஷ்டி	65
அத்தும்	78
அர்தாக்ருஹே	28
அர்தாதுராணாம்	6
அர்தாநாம்	15
அதாந	21
அத்ரோஹேண	54
அத்வாரேண	50
அதமா	84
அநப்யாஸே	20
அநவஸரே	79
அநித்யாநி	4
அந்தே	71
அப்யாஸாநுஸரீ	27
அப்யுக்த்வா	31
அம்ருதம்	35
அச்வச்சஸ்த்ரம்	68
அஸந்துஷ்டோ	16

	பக்க எண்
அஸாரம் கலு	43
அஸாரபூத	66
அஸ்திரம்	66
அஹோ ப்ரக்ருதி	30
அஹோ ஸ	72
ஆகாரேணைவ	76
ஆஜகாம	43
ஆதுரோ	41
ஆத்மபுத்தி	12
ஆபதர்தம்	73
ஆபதாம்	74
ஆமந்த்ரணோ	3
ஆயுர்வித்தம்	8
உத்தமே க்ஷண்	11
உத்தமம் குல	11
உத்தமம் ஸ்வார்ஜிதம்	11
உத்ஸாஹஸ்ஸாஹஸம்	16
உபகாரிஷு	82
உபகாரேண	36
உபசார	71
உபாநஹௌ	48
உஷ்ச்சசம் ஸ	14
ர்ருணம் யாச்நா	36
ர்ருணாநுபந்த	8
ர்ருதாம்ருதாப்யாம்	54
ஏகாபார்யா	77
ஏகைகா கௌ:	10
ஏகோ தேவ:	41
ஏகோ.பி	18
ஏதே ஸத்புருஷா	62

	பக்க எண்
ஔதும்பராணி	4
கபிலா க்ஷீர	38
கார்யேஷு தாஸீ	19
கிம் கரிஷ்யந்தி	87
குசேலிநம்	33
குக்ஷௌதிஷ்டதி	69
குதேசஞ்ச	22
க்ரிஷிதோ	18
கோகிலாநாம்	24
க்ரோதோ	42
க்ஷத்ரியம் சைவ	51
கர்வாடோ	86
கஜபுஜங்க	63
கணேசஸ்தௌதி	83
கீதாவாத்யோ	23
குரும் காம்	73
கோபிர்விப்ரைச்ச	65
கோமூத்ர மாத்ரேண	40
க்ருதேந வர்ததே	16
சத்வாரோ வித்த	67
சிதா சிந்தா	43
சாயாயாம்	46
ஜநிதாசோ	30
ஜாட்யம் தியோ	58
ஜாட்யம் ஹ்ரீமதி	60
ஜிஹ்வாக்ரே	21
ஜ்யோதிஷம்	67
தஸ்கரஸ்ய	28
த்ருணாதபி	81
த்ருஷ்ணே	87

	பக்க எண்
த்யஜதுர்ஜன	64
த்யஜேதேகம்	24
தரித்ராய	30
தர்சநாச்சித்த	12
தாக்ஷிண்யம்	57
தாதாதரித்ர:	7
தாதாரம்	68
தாதருத்வம்	31
தாநம் போகோ	59
தாஸீபருத்ய:	36
தாஸீ மாநதநம்	13
தீர்கச்ருங்க	34
தீபச்சாயா	80
துர்ஜநம் காஞ்சநம்	13
துர்ஜந: பரிஹார்தவ்ய:	60
துர்ஜந: ஸஜ்ஜநா	81
துர்பிக்ஷே ச	4
துர்வருத்தோ வா	35
துஷ்டபார்யா	32
தூஷகஷ்ச க்ரியா	9
தைவாதீநம்	25
தௌர்மந்த்ர்யாம்	58
தாந்யாநி	79
ந கதாசந	46
ந கச்சேத்ராஜ	13
ந ஜீர்ண	46
ந தார்மிகே	47
ந நத்யாம் ந	46
ந மூத்ரபதி	46
ந லங்கயேத்வத்ஸ	44

	பக்க எண்
நாவிநீதை	48
நச்யத்யநாயகம்	26
ந ஸ்நாநமாசரேத்	50
நாக்நிமுகேந	47
நாஞ்ஜயந்தீம்	44
நாதிகர்ஹ்ய	49
நாந்நமத்யா	45
நாந்நோதக	37
நாராயணேதி	80
நாச்நியாத்பார்யயா	44
நே க்ஷேதோத்யந்த	44
நைகஸ்வப்யா	47
நைவாக்ருதி:	64
பக்ஷீணாம் பலம்	25
பத்மாகரம்	63
பிதா ச	29
பிதா ரக்ஷதி	29
பிபந்தி நத்ய:	25
புஸ்தகேஷு ச	26
புஸ்தகம் வநிதா	8
ப்ரணம்ய ஸர்வ	1
ப்ரஸ்தாப ஸத்ருசம்	18
ப்ராசீந க்ரந்த	88
ப்ராணம் வாபி	2
ப்ராரப்யதே	84
பாலார்க:	10
பாலாதப:	49
ப்ரஹ்மாயேந	75
ப்ரஹ்மணாயாநி	71
பார்யாவியோக:	7

	பக்க எண்
பூதாம் கரண:	74
பூப்ரதக்ஷிண	37
போஜநம்	82
மக்ஷிகா	37
மநஸ்யேகம்	88
மாதா நிந்ததி	39
மாதாஸமோ	85
மாத்ருவத்பர	3
மாத்ருஹீந	34
முகம் பத்ம	34
முகம் ப்ரஸந்நம்	64
ம்ருதம் து	54
ம்ருத்பிண்டமேகம்	6
யத்ர வித்யாகமோ	66
யத்யத்பரவசம்	53
யந்மநீஷி	67
யஸ்மிந்தேசே	32
யஸ்யாஸ்தி	59
யுக்தி யுக்தம்	79
யேஷாம் த்ரயீ	70
ராஜவத்பஞ்ச	9
ராஜவத்புத்ர	38
ராஜஸேவா	76
ராஜ்ஞாநாம்	23
ரூபயௌவந	23
லபேதஸிகதாஸு	74
லோகயாத்ரா	38
லோபஷ்சேதகுணேந	61
லோஷ்டமர்தீ	49

	பக்க எண்
வஸந்தா	27
வஸ்த்ரமுக்ய	35
வாங்மாதுர்யாத்	72
விண்மூத்ரோத்	46
வித்தம் பந்து	55
வித்யாச்சதஸ்ரோ	39
வித்யாநாம	56
வித்வாநேவ	39
விநீதைஸ்து	48
விப்ரஹஸ்தே	5
விப்ராணாம்	55
விவாதசீலாம்	19
விஷாதப்யம்ருதம்	52
வ்ருச்சிகஸ்ய	26
வ்ருதாவ்ருஷ்டி:	28
வ்ருத்தார்க:	10
வ்ருத்தெள ச	85-86
வேதமூலமிதம்	17
வைரிணம் நோபஸேவேத	50
வ்யாபாராந்தரம்	80
சகடம் பஞ்ச	20
சதநிஷ்கே	20
சதேஷு ஜாயதே	69
சர்வரீ தீபக:	14
சசிதிவஸ	76
சாந்திஷ்சேத்	58
சிலாஸ்த	17
சுஷ்கவைரம்	51

	பக்க எண்
ச்ரத்ததாநாஷ்ஷுபாம்	52
ச்ருதிஸ்ம்ருதீது	82
ச்லோகார்தேந	31
ஸத்யம் ப்ரூயாத்	51
ஸத்யம் மாதா	2
ஸந்தப்தாயஸி	83
ஸபந்துர்யோ	15
ஸபாகல்பதரும்	1
ஸமமப்ராஹ்மணே	70
ஸமுத்ரமதநே	41
ஸர்வஸ்ய	5
ஸர்வம் பரவசம்	53
ஸ்த்ரிய ஏவ	69
ஸ்த்ரியோரத்நாந்	53
ஸ்த்ரீணாம் த்விகுணம்	22
ஸ்வக்ருஹே	33
ஹதமச்ரோத்ரியோ	42
ஹரிணாபி	15
ஹீநாங்காந்	52
ஹீநாச்ரயோ	72

தஞ்சாவூர் மகாராஜா சரபோஜியின்
சரசுவதி மகால் நூலகம்
மற்றும் ஆய்வு மையம்
தஞ்சாவூர்